

Gerardde VILLIERS BULGAR ÇIKMAZI

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: LA FILIERE BULGARE

Türkçesi: E. inal

Dizgi: Ajans RGM / Film : Gümüş Reprodüksiyon

Baskı: Gündoğdu Matbaacılık / Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Osman Galata, parmaklarının arasındaki Montecristo'dan
derin bir nefes çekerek gözlerini

Kontes Hildegard von Brisbach'ın uzun, yumuşak,
siyah deri çizmelerinin sımsıkı sardığı
bacaklarına ve lasteks pantolonun hatlarını ortaya
koyduğu kalçalarına dikti. Genç kadın elindeki
panter kürklü mantoyu umursamaz bir tavırla
koltuğa fırlatıp gri gözlerini Türke çevirdi.
— Ne var yine?

Türk çıplak kıllı göğsünü kaşdı. Gözlerinde
insani bir ifade belirmişti. Kalın bir sesle:

— Hiç, dedi. Sadece canım seni çekti.

Ne kibar bir itiraf!.. Hildegard alaylı bir
gülümsemeyle ona baktı.

— Yeni bir şey değil bu!

Karanlık işler ve kaçakçılıkla uğraşan Türk,
gerçek bir kontesle ilişki kurmanın verdiği keyif
içindeydi. Genç kadın, sevgilisini etkilediğinin
bilincinde olarak alnına düşen saçı geriye attı.

— Başın yine dertte mi? diye sordu Türke.

Resepsiyondan seni sorduğumda memur tuhaf tuhaf
yüzüme baktı ve adımın listede olup olmadığını
kontrol etti. Sonra da iki polis yukarı çıkmadan
önce çantamı aradı.

Osman Galata gurur dolu bir gülümsemeyle

5

sararmış dişlerini ortaya koydu.

— Dün akşam sana anlattığım şey yüzünden.

Bir anda önemli biri oluverdim. Kapıyı açıp koridora bir göz atsana!

Meraklanan Hildegard, söyleneni yerine getirdi.

Kapı aralığından dışarı bir göz attı ve koridorun her iki ucunda iskemle üzerinde oturan iki adam gördü. Odaya döndüğünde:

— Onları buraya gelirken de farketmiştim.

Seninle mi ilgili? Ne demek oluyor bu? Tutuklandın mı yoksa?

Osman iyice kasıldı.

— Beni korumakla görevliler.

— Kime karşı?

Osman esrarengiz bir biçimde gülümsedi.

— Tahmin edemiyor musun? Beni ziyarete izin verilen tek kişi sensin. Çünkü sana güvenim var.

Kontes von Brisbach'm bu işe bir türlü akli eriniyordu. Osman Galata'nın, ayak bastığı her ülke polisiyle başı dertteydi. Hildegard aynı duruma Türkiye'de de rastlamıştı. Osman tutuklanmak üzereyken adaletin pençesinden sıyrılmayı başarmış, kendisine sus payı olarak teklif edilen parayı almaya Hildegard'ı göndermişti. O da sevgilisinin karıştırdığı halıtlardan haberi yokmuş gibi safça bir tavırla gitmişti oraya.

Osman Galata yılışık bir gülümsemeyle:

— Ne kadar güzelsin! dedi.

Hildegard hemen aynada vücuduna baktı. Düz bir karnı, iri göğüsleri, yuvarlak kalçaları ve uzun saçları vardı. Gören otuz sekiz yaşında demezdi. Ama ne yazık ki, duldu ve beş parası yoktu. Viyana'da dolaşan söylentilere göre kontesin hafta sonlarını İran Körfezi'nde geçirdiği biliniyordu. Tam olmasa da bu dedikoduda bir gerçek payı vardı, örneğin, Osman Galata genç kadının

6

başlıca ihtiyaçlarını karşılamayı, hatta daha başka ihtiyaçlarına da cevap vermeyi görev edinmişti. Son Bulgaristan seyahatinden ona bir Sovyet vizonu getirmişti.

Genç kadın bu tür hediyeleri doğal bir tavırla kabul ediyor, cinsel ilişkilerinin dışında Türklerle fazla yüz göz olmamaya çalışıyordu. Ama iş sevimli gelince, Macar atalarından kalma her türlü açık saçık lafı kullanır, tahrik olan sevgilisini damızlık aygıra çevirirdi. Osman, Hildegard'a bir türlü akıl erdiremiyordu. Genç kadının ihtiyaçtan mı, yoksa zevk aldığı için mi seviştiğini bir türlü öğrenememişti. Anlamsız bakışlarını Hildegard'a dikerek, sözüm ona şefkatli bir el hareketiyle:

— Gel! dedi.

Hildegard ağır hareketlerle yatağa sokuldu.

Daha bir gece önce beraberdiler ve Osman her zamanki gibi gözü doymaz bir biçimde kendini tatmin etmeye çalışmıştı... Aynı anda Türkün iri eli

genç kadının bacaklarına yapıştı, sonra bacaklarının arasından yukarı doğru kayd. Bacakları açık durumda ayakta kımıldamadan duran Hildegard von Brisbach sevgilisine baktı. Cinsel arzu yüzünü sevimsiz kılıyordu. Yanakları titremeye başlamış, dudakları gerilmiş, gözleri yuvalarından fırlar gibi olmuştu. Osman bir elini kadının bacakları arasında tutmaya devam ederek diğer eliyle seyrek saçlarını düzeltti.

— Şu an ne istediğimi biliyor musun?

— Elbette, dedi genç kadın. Doymaz domuzun tekisin sen.

Sonra yatağa, Osman'ın yanına oturdu ve bir elini örtünün altına kaydır. Osman gözlerini yumdu ve iğne yemiş hasta gibi titredi.

Osman Galata hiçbir kadına karşı böylesine hayvani bir istek duymamıştı. Geçirdiği tehlikeler,

7

duyduğu korkular bu isteği daha da güçlendiriyordu. Günlerden beri, korkunç bir sinir gerilimi içindeydi. Her an, her saniye, çevresinde bir ölüm tuzağı kurulduğunu hissederek gibiydi. Kapanın bir anlık gecikmeli kapanışından faydalanıp kapağı İstanbul'a atmış, oradan da Viyana uçağına atladığı gibi soluğu Imperial Oteli'nde almıştı. Hildegard'ın çarşafın altında hareket eden parmakları beklediği sonucu yaratmıştı. Sabırsızlanan Osman elini genç kadının ensesine atarak vücudunu üstüne çekmeye çalıştı.

— Senin için yanıyorum!

Hildegard soğuk bir biçimde gülümseyerek:

— Kırk yıl ıssız adada kalmışlar gibi davranma, dedi. Senin tanıdığın sokak yosmalarından değilim.

Yataktan kalkıp radyonun başına geçti, düğmeyi çevirerek istasyon aramaya başladı.

— Ne dinlemek istersin? Mozart, Wagner, Brahms? Belki de bir Rus, mesela Prokofiev...

Osman Galata'nın seçim yapacak hali yoktu.

Ha Fransız milli marşı olmuş, ha Chopin'in Polonez'i, farketmezdi... Heyecanını bastırmaya çalışarak:

— Ne istersen onu çal, diyebildi.

Hildegard von Brisbach düğmeyi çevirmeye devam ederek Moussorgski'nin "Çıplak Dağda Bir Gece" sinde durdu; bir süre dinledi ve dönüp yatağa oturdu. Sert bir hareketle Türkü örtün çarşafı kaldırdı. Osman hemen gözlerini yumdu ve olabilecekleri beklemeye koyuldu, bir süre sonra gözlerini tekrar açtı.

Hildegard kımıldamamıştı bile. Gözleri boşlukta, eli Osman'ın vücudunda, başını müziğin ritmiyle hafif hafif sallıyordu.

8

— İyi ama, ne oluyor böyle?..

— Kes sesini, yoksa kalkar giderim, diye payladı Hildegard.

O durumda Osman, sonuca bir an önce gitmek için ne isteseler verirdi... Birden, radyonun

hoparlöründen zillerin kulakları tırmalayan sesi yükseldi. Sesle birlikte Hildegard başını, avına saldıran şahin gibi Osman'ın vücuduna doğru eğerek dudaklarını tenine yapıştırdı. Beklemediği bu ani hareket karşısında Osman'dan ince bir feryat yükseldi. Sonra, teninde dolaşan sıcak dilin tekrar uzaklaştığını hissetti.

Osman'ın çilesi daha bitmemişti. Hildegard'ın okşamaları müziğin ritmine uyarak sürüyordu. Osman beklediği sonuca ancak zillerin eşliğinde varacağını anlayarak bekleme koyuldu. Nihayet, "Çıplak Dağda Bir Gece" nin son bölümüyle zillerin sesi yükseldi ve tempoyla birlikte hareketini hızlandıran Hildegard Osman'ı beklediği sona ulaştırdı.

Zevkten havalarda uçan Osman'ın yere inmesi hayli zaman aldı. Nabızı 160'a çıkmıştı.

— Elin çok becerikliymiş, diyebildi.

Hildegard gülümsedi. Türkü memnun etmek kolaydı. Kocasını bu konuda iyi eğitmişti.

Erkekleri zevkten çıldırtmaya bayılırdı. Kimi zaman sevişmeyi yarıda keşi verir, karşısında yalvarıp yakaran erkeğe istediğini yaptırırdı.

Osman, genç kadının kendisiyle sevişmekten zevk alıp almadığından emin değildi, ama bu işi sokak yosmalarından çok daha iyi bildiği bir gerçektir. Hildegard ayağa kalkıp, pencerenin yanına gitti.

— Şuraya bak! Kar başladı.

İşte, Osman Galata'yı kahreden olaylardan biri de buydu. Hildegard von Brisbach gözü dönmüş, tırnaklarını etine geçirmiş bir durumda zevkten

9

çılgınlık atarak sevişirken on saniye içinde değişir ve hiçbir şey yokmuş gibi ona, sinemaya gitmek isteyip istemediğini sorabilirdi... Kendisini şaşılacak derecede kontrol edebiliyordu...

Bütün bunlardan sonra Osman, Avusturyalı kadınlarla doğuluların hiçbir ortak yanları bulunmadığına karar vermişti.

Osman kendini pek keyifli hissediyordu.

Hildegard tekrar yanına dönmüş ve eliyle okşamaya başlamıştı.

— Nasıl, hoşuna gitti mi? diye sordu. Benim dışımda başka kadınlarla da yaramazlık yapıyor musun?

— Asla, dedi Osman. Viyana'da uzun süre kalacağım ve iyi de para kazanacağım.

Hildegard'ın gözlerinde alaylı bir ifade belirdi.

— Yine kaçakçılık işi mi?

Osman Galata Bulgaristan, Türkiye, Almanya ve Avusturya arasında durmadan mekik dokurdu.

Esrar, çalınmış araba işi de yapardı, silah işi de.

Kendisini koruyan kişiler olduğu muhakkaktı, çünkü her pürüzü kolay atlatırdı. Aslında yaşam tarzı Hildegard'ın hiç umurunda değildi. Onu Viyana'ya geldiğinde görürdü hep. İlk kez olarak işinden, bir gece önce söz etmişti. O da merakla dinlemişti. Doğuluların sözlerinden neyin doğru,

neyin yalan olduğunu çıkarmak imkânsız gibiydi.

Osman Galata genzini temizleyerek:

— Hayır, dedi. Dün akşam sözünü ettiğim konu...

Hildegard heyecanlanmış gibi göründü.

— Dikkatli ol, tehlikeli bir iş bu. Başına bir şey gelsin istemem....

Osman elini yastığın altına attı ve 38'lik bir Radom çıkartarak namluyu genç kadının burnuna dayadı.

10

— Osman kendini korumasını bilir, yavrum!

Ayrıca beni koruyorlar. Seninle yemeğe çıktığımızda bile peşimi bırakmayacaklardır.

Genç kadın yataktan kalktı ve banyoya gitmek üzereyken telefonun çaldığını duydu.

Osman Galata ahizeyi kaldırdı ve "Alo" dedi.

Banyoda, Hildegard usulca paralel ahizeyi kaldırdı ve kulağına dayadı, önce, uluslararası hattın o belirgin düdük sesi duyuldu, ardından da bir kadın sesi.

— Osman?

Telaffuzuna bakılırsa, Osman'ın karısı olmalıydı bu. Yan odadan verilen cevap Hildegard'ın yanılmadığını gösterdi.

— Evet, Leylâ?

— Yalnız mısın? Seninle konuşabilir miyim?

Sesinden telaşlı olduğu belliydi.

— Elbette sevgilim, dedi Osman.

Hildegard Türkçe bilmiyordu, ama ses tonlamalarından bir şeyler hissedebiliyordu. Kendi kendine gülümsedi. Erkeklerin hepsi birbirlerinin aynıydı. Daha az önce yatakta beraberdiler. Bir an telefon konuşmasına o da katılmak istedi... Fakat hiç de hoş bir şaka olmazdı bu. Türkü başına bela etmenin gereği yoktu. Konuşmayı dinlemek daha eğlenceliydi... Birden, seslere parazitler karışmaya başladı. Birkaç anlaşılabilir kelime sonra kadının "hayır" diye bağırarak duyuldu. Ardından da kulakları sağır eden bir ısıltı sesi.

Ahizenin kulaklığında sanki korkunç bir patlama oldu.

Banyoyu odadan ayıran kapı bir anda menteşelerinden söküldü ve hızla karşı duvara çarptı.

Hildegard dev bir elin etlerini kopardığını hissetti.

Hava basıncı kulak zarlarını zorladı. Başı şiddetle duvara çarptı ve kendinden geçti.

11

*

**

Kripo * müfettişi itfaiyecilerin ardından, elinde silah odaya daldı, itfaiyecilerden biri alev alev yanmakta olan perdelere köpük sıkarken diğerleri yatağın dibinde yatan cesede doğru ilerlediler.

Oda, kasırgaya uğramış gibiydi. Pencere çerçevesiyle birlikte yerinden kırılıp sokağa uçmuş, gelip geçen birkaç kişiyi yaralamıştı. Imperial'in çevresindeki binaların tüm camları

kırılmıştı, itfaiyeci alevleri söndürdü. Patlama telefonun bulunduğu noktada olmuş, geriye sadece ucu yanık kısa bir kablo ve duvarda açılmış bir delik kalmıştı. Yanık patlayıcı kokusu insanın genzini yakıyordu. 816 numaralı odanın kapısında meraklılar birikmeye başlamıştı.

ikinci Kripo müfettişi Osman'ın cesedini çevirmekte olan arkadaşına yaklaştı. Türkün öldüğünü anlamak için uzman olmaya gerek yoktu. Yüzünün yarısı yok olmuş, kemikler ortaya çıkmıştı. Müfettişler göz göze geldi. Korunmakta olan birinin bu şekilde kazaya uğraması her zaman tatsız sonuçlara yol açardı, içlerinden biri ağlamakta olan oda hizmetçisine döndü:

— Odadan çıkan birini gördünüz mü?

— Hayır, kimse çıkmadı.

— Peki, birlikte oldukları kadın nerede?

— Bilmiyorum.

— Odaya paket filan getiren oldu mu?

— Hayır.

Bir itfaiyeci banyo kapısından bağırdı.

— Burada yaralı bir kadın var! Hemen s,edye getirin!

(*) Kriminat Polizei: Cinayet Masası.

12

Herkes o tarafa koştu. Molozların arasında yüzü kanlı, saçlarının yarısı yanmış, elbiseleri parçalanmış, baygın bir kadın yatıyordu. Kadını molozların arasından dikkatle çıkardılar, itfaiyeci hemen yüzüne bir oksijen maskesi taktı. Kripo müfettişleri odada iz aramaya başladılar, ama bir şey bulabileceklerinden hiç emin değillerdi. Beş dakika sonra yaralı kadın sedyeyle dışarı çıkarıldı. Polislerden biri yanına takıldı. Üniformalı ve sivil giyimli diğerleri karış karış odayı tarıyorlardı. Pencere boşluğundan içeriye dondurucu bir ayaz giriyordu. Cesedi bir naylona sardılar. Açılmış bir çekmecedен etrafa dolarlar, marklar, isviçre Frankları yayılmıştı. Polislerden biri, bir koltuğun altından Radom'u çıkardı. Silah odanın öteki ucuna uçmuştu. Polis şarjörü kontrol etti. Ateş edilmemişti. Osman Galata'nın temkinli olduğu anlaşılıyordu, ama biri ondan daha açık göz çıkmıştı. Gece, gündüz korunan biri nasıl olur da böyle öldürülebilirdi? Odaya bir tek kişi girmişti, o da baygın bulunan genç kadındı. Olup biteni ancak o açıklayabilirdi.

13

II. BÖLÜM

— Bildiğimiz kadarıyla telefonla adam öldürme olaylarının ikincisi oluyor bu. İlki, 1980'de Paris'te Mossad'ın * tezgâhladığı cinayetti.

Malko votka kadehindeki buzları salladı.

Kütüphaneye tatlı bir sıcaklık yayan şöminedeki alevler, Liezen Şatosu'nu dış dünyadan ayırır gibiydi. Birinci katta, Malko'nun uzatmalı sevgilisi Alexandra daha o gün Paris'ten aldığı bir elbiseyi deniyordu. Genç kadın sabah uçağıyla

Paris'e gitmiş, akşam uçağıyla da dönmüştü. Air France'ın, Avrupa'da devreye yeni soktuğu Boeing 737'lerle yolculara çok esnek bir hareket imkânı sağlanmıştı. Alexandra yer bulamadığı için her zamanki gibi lüks mevkide uçamamış, turist mevkide bulduğu yerle yetinmek zorunda kalmıştı. Malko öğle yemeğini civardaki bir şatodan gelen konuklarıyla birlikte yemişti. Elko Krizantem'in işi ise, şatoyu kontrol altında tutmaktı. Koridorlarda dolaşır, gelene gidene göz kulak olurdu.

CIA'nın Viyana'daki yeni Büro Şefi Allan Margdof atletik yapılı, koyu mavi gözlerinden zekâ

<*) israil Gizli Servisi.

14

fişkiran, dikkatli, saçları ve bıyıkları aklaşmış bir tipti, insan on beş yıla yakın bir süre CIA'da çalıştı mı, biraz vurdumduymazlaşıyordu. Fakat, telefonla adam öldürme biçimi yine de kolay rastlanır bir olay değildi...

— Nasıl becermişler bunu?

— Her şeyi biliyoruz. Avusturyalılarla işbirliği yapmıştık. Kripo iyi çalıştı. Bizim isteğimiz üzerine Osman Galata'yı koruma altına almışlardı. Fakat biri nasıl yapmışsa yapmış, tamirci gibi odasına girmiş. Bunu tespit ettik...

— Adam şu anda Moskova'ya ulaşmıştır bile, dedi Malko. Aradıysan bul...

— Moskova değil, Prag, diye düzeltti Amerikalı. Araştırmalarımızın sonunda, adamm STB'ye * bağlı olduğunu ve buraya Çekoslovakya sınırından arabayla girdiğini öğrendik. Yanındaki patlayıcıyı telefonun bulunduğu komodinin içine bir yere yerleştirdi ve bunu Çekoslovak malı akıl almaz bir mekanizmaya bağladı. Bu küçük harika mekanizma, insan kulağının duyamayacağı 5 ya da 10 hertzlik bir ses sinyaliyle uzaktan harekete geçebiliyor. Hedef alman kişiye bir telefon etmek yetiyor. Karşı taraf ahizeyi kaldırınca söz konusu ses dalgalarını gönderecek düğmeye basmak kâfi. İnsan sesi 300 ile 50 hertz arasında değiştiği için mekanizmayı kazara harekete geçirme tehlikesi yok. Mekanizma patlayıcıyı anında etkiliyor. Eğer aradığınız kişiyi bulamazsanız, düğmeye basmaz ve ahizeyi yerine bırakırsınız olur biter; bu kadar basit işte!

— Harika bir buluş! dedi Malko. Bu yöntemle yeryüzünde dert kalmaz. Peki, Osman Galata

(*) Statni Tajna Bezpecnost: Çek Giril Servisi.

15

denen adam kimdir?

— Kaçakçılık yapan bir Türk. Onun hakkında elimizde kalın bir dosya var. Türkiye'deki suç ortaklarıyla oluşturduğu bir TIR filosu sayesinde yıllardır Bulgar Servisleriyle işbirliği yapar. Türkiye'den eroin getirir, Bulgaristan'dan da oraya silah götürür. Türk yetkililer Osman Galata'nın kamyonlarıyla ülkeye dört yıl içinde sekiz yüz bin silah sokulduğunu tespit etmişler.

Ayrıca, Bulgaristan ya da Türkiye için Avrupa'dan sülfürik anhidrid satın aldığı da oluyor. Bunlar yaptıklarının bir kısmı ya da en önemlileri...

— Sülfürik anhidrid ne işe yarar?

— Eroin imalatında kullanılır. Bu madde ne Bulgaristan'da var, ne de Türkiye'de.

— Peki, Viyana'da ne işi varmış?

— Burada masumane işler çeviriyordu. Eski Mercedes'leri toplayıp konvoylar halinde Bulgaristan'a gönderiyordu. Oradan da arabalar Ortadoğu'ya yollanıyordu. Günün birinde Viyana polisi kamyonlarından birinde iki kilo eroin' yakaladı. Fakat Osman'ın bu işle ilgili olduğunu gösterir hiçbir delil bulamadılar.

— Kendisine kimin telefon ettiğini buldunuz mu?

— Hayır. Uluslararası bir telefon görüşmesi yapmış, İngilizce konuşan bir kadın Imperial'ın santralından Osman'ı istemiş. Hepsi bu.

— Çek dostlarımız onu niye öldürmek istesinler? Allan Margdof'un yüzünde esrarengiz bir ifade belirdi.

— Ben de o noktaya gelecektim. Osman Galata geçenlerde Bulgaristan'dan kaçtı ve KDS de * ...

(*) Komitet Dajavna Slgounots: Bulgar «izli Servini.

16

Allan birdenbire sustu. Kütüphanenin kapısı açılmış ve içeri nefis bir kadın girmişti. İki erkek ayağa kalktılar. Amerikalı şaşkınlığını gizlemek zahmetine bile katlanmadı. Genç kadının üzerinde, iki yanı uzun yırtmaçlı siyah dantelden dekolte bir elbise vardı. Elbisenin sadece iki bölümü, sütyen ve külot görevini görecek şekilde kapalıydı. Geri kalan kısmı genç kadının tüm vücudunu ortaya koyuyordu.

— Bay Allan Margdof Viyana'dan sohbet etmeye gelmiş, diye açıkladı Malko. (Sonra Amerikalıya döndü). Sanırım, Kontes Alexandra'dan söz edildiğini duymuşsunuzdur.

Amerikalı bir an kadının elini mi öpmesi yoksa ırana mı geçmesi gerektiğine karar veremedi. Sonunda dudaklarını, önüne uzanan kadife tenli ele yapıştırmakla yetindi.

— Umarım sizi rahatsız etmiyorum, dedi Alexandra tatlı bir sesle. Sadece elbisemi göstermek istemiştin. Nasıl Malko, beğendin mi? Zarif bir hareketle ayak parmakları üstünde döndü. Sırtı ve kalçaları harikaydı. Göğüsleri her hareketinde ince dantel kumaşın altında oynuyordu.

— Biliyor musun Liebling, dedi Malko'ya, ufak bir sorunum var.

— Neymiş o?

— Elbisenin altına hiçbir şey giymek istemiyorum. Hatta külot bile! Umarım önüm görünmüyordur...

Allan Margdof'un yüzü bir anda, duvarı kaplayan kırmızı kadifenin rengini aldı. Alexandra alaylı bir tavırla onu izliyordu. Sonunda oturmalarını işaret ederek koltuklardan birine yerleşti

ve bacak bacak üstüne attı.

— Kıyafetim uygun sayılır, öyle değil mi?

17

Aslında çırlıçıplaktı, ya da onun gibi bir şey. Malko Amerikalıya bakıyordu. Servis şefi başındaki belayı unutmuşa benziyordu. Birleşik Devletler'in güneyinde bu kıyafetteki bir kadını büyücü diye diri diri yakarlardı. Şu Avrupalı kadınlara akıl sır eriniyordu.

— Otururken dikkat edersen mesele kalmaz, dedi Malko.

Cevaptan hoşnut kalan Alexandra kalktı, Malko'ya haydi peşimden gel der gibi, kırıtarak odadan çıktı. Allan Margdof uzun süre nerede kaldığını, neden söz ettiğini hatırlamaya çabaladı, sonunda:

— Osman Galata Papa'nın öldürülmesi için Ali Ağca'yı ayarlayanlardan biridir. Tabii bunu Bulgarların hesabına yaptı, İstanbul'da Ağca'nın Kartal Maltepe Cezaevi'nden kaçışını o tezgâhladı. O günden bu yana da Osman, Bulgaristan'da yuvalandı. Oradan dışarı çıkabileceğini kimse ummazken, geçen hafta kamyonlarından biriyle kaçmayı başardı.

— Ama özgürlüğün tadını fazla çıkaramadı, dedi Malko... öldürülmesini emreden Bulgarlar mı?

— Bulgarlar Moskova'nın iznini almadıkça kimsenin saçının teline dokunmazlar. Osman Galata'nın öldürülme emri Jerzinski Meydanındaki "Merkez" den verildi. Acele etmeleri gerektiğinden de sülfazen ya da aminazen * kullanacak zamanları olmadı.

Malko orak-çekiçli sembolü düşündü. KGB'nin yeni patronu Vitali Fedorshok'un gerçekten acıması yoktu.

Malko votkasını bitirerek siyah alpaka elbise-

(*) öldürücü zehirler.

18

sindeki tozu silkti. On yıllık takımı, onun ne tutumlu olduğunun ve formuna ne denli özen gösterdiğinin işaretiydi... öldürülen Türkün meselesiyle Alexandra'nın çıplak hayali kafasında birbirine karışıyordu. Eski bir geleneğe göre, bir kadınla her yeni elbise giyişinde sevişilmesi gerektiğine inanırdı. Zaten Alexandra'nın kütüphanede kendini göstermesi de bundandı. Ayrıca Alexandra CIA'dan nefret eder, onu kendine rakip olarak görürdü. Ama Liezen Şatosu'nun hâlâ tamirata ihtiyacı olduğu da bir gerçektir. Mesela, ısıtma tesisatının yeniden elden geçmesi Malko'nun El Salvador'daki görevinden elde ettiği parayla gerçekleşmişti. Şu sıralar ise, şatonun su tesisatı SOS vermeye başlamıştı. Diğer yandan bahçenin bakım giderleri, değişmesi gereken lime lime olmuş halıları, şeref avlusundaki eskimiş döşeme taşlarını da unutmamak gerekiyordu. Oysa Malko, eğlencelerin sıklaştığı yılın şu son

aylarında CIA'yı düşünmek bile istemiyordu...

— Hikâyeniz çok ilginçti, dedi Allan'a. Neyse ki, Tanrı er veya geç Türke bu kötülüğü yapanları cezalandıracaktır... Eğer Bulgarlar sizin dediğiniz gibi KGB'nin izni olmaksızın insanların saçına bile dokunmuyorsa, Papa'yı öldürmeye karar verenlerin de onlar olmadığı ortaya çıkıyor...

— Çok doğru, dedi Allan Margdof.

Malko bir kadeh daha votka aldı.

— Peki, benden ne istiyorsunuz şimdi?

Krizantem'i Viyana Camii'ne gönderip öldürülen

Türkün ruhuna dua ettirmesini mi sağlayayım?

Allan Margdof soğuk bir tavırla gülümsedi.

— Daha iyisini de yapabilirsiniz. Bu adam

Papa'ya düzenlenen suikastin içindeydi ve her şeyi

ayrıntılarıyla biliyordu. Bu işin kilit adamlarından

biriydi. Aylardır gözümüz onun üstündeydi ve

19

Batı'ya geçebileceğinden umudu kesmiştik. Bulgar Gizli Servisleri kaçmasını engelleyememekle büyük hata yaptılar... »

— Ama KGB çabuk yakaladı onu.

— Doğru. Bu konuda çok güçlüler. Ayrıca, bizim karşılaştığımız engellerin hiçbiri onlarda yok. Bu tür bir eyleme kalksak bir düzine imza toplamamız gerekir. Oysa onlar, gerektiği anda katillerini gönder i veriyor lar.

— Bunda ne var? Papa'yı öldürmeyi düşünen, bir Türkü haydi haydi öldürür.

Amerikalının nereye gelmek istediğini bir türlü anlayamamıştı Malko. Şu anda bir banyo alıp kestirmeyi ve akşama Schwarzenberg Sarayı'nda verilecek davete hazırlanmayı düşünüyordu. Amerikalı inatçı bir şekilde:

— Osman Galata'nın bildiği çok önemli bir sır vardı, diye devam etti. öldürülmesinin nedeni bu. Viyana'ya ayak bastığı anda bizimle ilişki kurdu. Adamlarımdan biri kendisiyle beş dakika görüştü. Para karşılığı son derece önemli bir haber vereceğini açıklamış. Bu arada kendisini korumamızı istedi.

— Sonra ne oldu?

— öldürüldüğü günün ertesi sabahı onunla randevum vardı. O sırada Frankfurt'taydım.

— işiniz hayli güç!

— Pek değil, dedi Allan. Bomba patladığında yalnız değilmiş. Yanında bir kadın bulunuyormuş.

.. Sanırım onu tanırırsınız...

— Tanır mıyım?

— Hildegard von Brischbach.

Malko gülümsemekten kendini alamadı.

— Yazık, pek erken ölmüş bu Türk. Zevkli adammış. Kimbilir, belki de evlenirlerdi...

— Bu gibi şeylerle alay etmeyin, diye karşı çıktı

20

Allan Margdof. Hildegard von Brischbach patlamadan

hayli etkilenmiş. Neyse ki o sırada banyodaymış.

Şimdi hastanede yatıyor; bir hafta kadar

orada kalacak. Sol kolu kırılmış. Kendisini sorguya çektik, ama bize bir şey anlatmak istemedi. Türklerle olan ilişkisinde çok hassas. Biz iş arkadaşısı olduğunu sanıyorduk, ama Avusturyalılar Türkün metresi olduğuna dair yemin ediyorlar.

— Bunda şaşılacak bir yan yok! dedi Malko.

Kontes bir süredir Doğu ile pek ilgiliydi.

— Onu görebilir misiniz? Ağzından bir şeyler almanız mümkün mü?

— Yarın Viyana'ya ineceğim. Eğer isterseniz...

Alexandra'nın bu ziyaretten haberi olmaması gerekiyordu. Hildegard von Brischbach hastane yatağında da olsa, bir kadını kıskançlıktan çatla tabilirdi...

Amerikalı ayağa kalktı.

— Size güveniyorum. Osman Galata'nın sırrını öğrenebilmemiz size bağlı. Eğer bir sırrı varsa tabii...

21

III. BÖLÜM

Malko yakası kürklü paltosunun üzerindeki karları silkeledi. Viyana, trafiği gitgide güçleştiren bir kar tabakasının altında kalmıştı... Alexandra hâlâ uyuyor olmalıydı. Kente inişinden kuşkulananması için koynuna girip sevişmişti onunla.

Malko'yu hastane kapısında bir hastabakıcı karşıladı. Biraz ötede bir bankın üzerinde iki sivil oturuyordu.

— İyi günler, beyefendi!

— Kontes von Brischbach'ın odası neresi?

Sivillerden biri hemen ayağa kalkarak yanma geldi ve polis kimliğini gösterdi.

— Adınız?

— Malko Linge.

Elindeki listeyi kontrol etti.

— Tamam. Hüviyetiniz?

Malko'nun pasaportuna bir göz atıp uzattı.

— Geçebilirsiniz. Dip tarafta, 142 numaralı oda.

Hastabakıcı güvensiz bir ifadeyle Malko'yu süzdü. Anlaşıldığı kadarıyla, Hildegard von Brischbach hastanede de rahat durmuyordu. 142 numaralı kapıyı çalıp itti.

— Malko!

Yatakta oturmakta olan Hildegard, davete gider gibi makyaj yapmıştı. Sağlam elini dostça kaldırıp salladı. Malko eğilip öpmek üzereyken Avusturyalıyı ensesinden tuttu ve daha ihtiraslı öpmesi için kendine doğru çekti. Sonra, derin bir soluk alıp gülümsedi.

— Buraya beni görmeye gelmen büyük incelik!.. Görüşmeyen" ne kadar oldu? iki yıl mı, üç mü?..

— Daha az, dedi Malko.

En son karşılaştıklarında, iki karışık bir yerde delice sevişmişlerdi, ikisi de hoşnut ayrılmıştı. Malko bir iskemle çekip, yatağın yanına oturdu. Hildegard ihtiraslı bakışlarla onu süzüyordu.

Dudaklarında yine o alaycı gülümseme belirmişti.

— Neyse ki Avusturya sosyalist bir ülke de sosyal sigortamız var. Yoksa bu hastanede bir servet kaybederdim.

— Durumun ciddi mi?

— Pek sayılmaz. Üç, dört güne kadar alçıyı çıkaracaklar. Her tarafım çürük içinde. Şuraya bak!

Üzerindeki çarşafı kaldırıp Malko'nun elini kalçasına koydu.

— Burada hafif bir şişlik var.

Gerçekten de öyleydi. Malko elini çekmek üzereyken genç kadın engelledi. Sonra bileğinden tutarak elini bacaklarının arasına kaydırıp ve örtüyü üzerine çekti.

— Böyle kal. Beni ısıtıyorsun.

Malko iğreti, rahatsız bir durumdaydı, ama bir hasta için ne yapılmazdı ki? Hildegard gözlerini Malko'nun gözlerine dikti.

— Şimdi söyle bakalım. Buraya niçin geldin?

— İyi ama...

— Şşt!.. Seni iyi tanırım. Hastane yatağında yatan biri için on adım bile atmazsın. Sahi,
23

Alexandra nerede?

— Otelde.

— Çok iyi. Elini bacaklarımin arasında öyle hareketsiz tutma, parmaklarını biraz oynat...

Hah, şöyle!.. Şimdi söyle, ne öğrenmek istiyorsun? Gözlerini yumup karnını biraz daha ileri doğru çıkardı. O sırada kapı aralandı ve şaşkına dönen hastabakıcı hemen dışarı kaçtı.

— Bu Türk neyin oluyordu?

— Ne o, kıskançlık mı?

— Aptallaşma.

— Eliaçık bir dosttu. Sorunlarımı bilirsın.

Erkekler göründükleri gibi değiller. Para harcamaktan çok, para kırpıma bakıyorlar...

Ne gerçekçi bir hayat görüşü...

— Ne oldu?

— Resmi bildiri mi okuyayım, yoksa gerçeğini mi?

— Gerçeği istiyorum.

— O Osman namussuzu bir gün önce bana geldi. Kadınsızlıktan gözü dönmüştü. Bütün gece canıma okudu. Ertesi gün ben ona gittim. Herif hâlâ doymamıştı... Anlıyorsun, değil mi?..

— Elbette.

— İsteddiğini yaptıktan sonra banyoya geçtim.

O sırada telefon çaldı. Duvardaki paralel ahizeyi kaldırıp dinledim. Arayan bir kadındı.

— Onu tanıyor musun?

— Elbette. Osman'ın karısıydı. Anlattığına bakılırsa bir fıstıkmiş, ama Bulgaristan'da kalmış. Karısıyla sık sık konuşurdu. Her seferinde de yalnız olduğunu söylerdi. Kadını atlatması hoşuma gidiyordu.

— Kadına ne dedi?

— Türkçe konuştular, anlayamadım. Yalnız

24

odada tek başına olup olmadığını sormuş olmalı ki, Osman devamlı "evet" dedi. Sonra da kendimi burada buldum.

— Dikkatini çeken başka bir şey olmadı mı?

— Dur bakayım, oldu tabii!.. Kadının ürkek bir sesi vardı. Sonra... Patlamadan az önce, bir şeyler söyleyerek bağırıldığını farkettim. Ama belki de yanlışmışımdır.

Malko anlatılanları kafasına kaydediyordu.

Kadının bağırması telefon etmeye zorlanmış olduğunu gösteriyordu. Fakat kesin bir yargı değildi bu.

— Sana hiçbir şeyden söz etmedi mi bu Türk?

Hildegard derin bir iç çekti.

— Pek hatırlamıyorum... Ama parmaklarıyla okşamaya devam edersen hatırlayabilirim.

Odada Hildegard'ın ihtiraslı soluklarından başka bir şey duyulmuyordu. Birden genç kadının yanakları kıpkırmızı kesildi, dizleri yukarı kalktı, sonra Malko'nun elini bacaklarının arasında kıştırarak yan döndü.

Neden sonra gözlerini aralayarak fısıldadı:

— Hayatımda karşılaştığım en zevkli ziyaret!

Malko genç kadının kendine gelmesini bekledikten sonra:

— Seni dinliyorum, dedi.

— Ne tahammül edilmez adamsın! Pekâlâ.

Sevişme sırasında adamın, konuştu durdu. Benim gözümde önemli biri olmaya çabalıyordu. Aslına bakarsan anlattıklarının hiçbirine inanmamıştım, ama şimdi...

— Ne anlattı?

— Papa'ya suikasti kendisinin tezgâhladığını söyledi...

— Doğru. Sonra?

- Bir Bulgarla birlikte, KGB'li bir generalin

26

emrinde çalıştıklarını anlattı...

— Başka?

— Acele etme, anlatıyorum. Ona bakılırsa son olarak, bir Sovyet generalini Batı'ya kaçırmayı tezgâhlıyormuş...

-Ne?

— Evet. Büyük bir karaborsa olayı nedeniyle öldürüleceğini hisseden bu general, Osman'ın arkadaşı olan o Bulgara başvurup Batı'ya kaçmak istediğini söylemiş. Generalin dediğine göre, Papa'nın öldürülme emrini KGB Patronlarından Yuri Andropov vermiş...

— Batı'ya sığınmak isteyen bu general neredeymiş şimdi?

— Moskova ya da Sofya'da. Osman bilmiyor. ilişkiyi karısı Leylâ kuracaktı.

iş iyiden iyiye karışmıştı.

Hildegard merakla Malko'ya baktı.

— Bana inanmıyor musun?

— Sana inanıyorum da ona inanmıyorum!
— Orasına aklım ermez, önce ben de inanmadım.
Ama bu olaydan sonra...
— Şu Batı'ya kaçmak isteyen generalin adı
aklında mı?

— Fedor Storamov.

Malko kafasına kaydetti. Ne deli saçması bir hikâyeydi bu. Papa'ya suikast emrini veren adamı bulmak için Batı'nın tüm gizli servisleri birbirleriyle yarış ediyordu. Malko ayağa kalktı.

— Sen bir meleksin, Hildegard. Bu olaydan sakın kimseye söz etme...

— Etsem de kim inanır zaten? Hastaneden çıktıktan sonra seni evime bekliyorum. Kendini şatondaki panterle pek harcama. Hoşça kal!..

#

26

— General Fedor Storamov KGB'nin yönetim merkezinde görevli ve Sovyetler Birliği'nin yabancı ülkelerdeki eylemlerini tezgahlamakla sorumlu bir yöneticidir, dedi Allan Margdof. Elimizdeki bilgilere göre, daha önce "Mokrie Dela" * yani adam temizleme servisinde, ardından da " Söver shenno Sekretnue * servisinde görev yaptı. Elimizde hiç fotoğrafı yok, ama Moskova yakınında, ağaçlar arasında yarım ay biçiminde camlı, son derece modern bir binada çalıştığını biliyoruz. Adamlarını özel olarak Moskova yakınlarındaki Kuçino'da eğitiyor.

Malko, uzakta sisler arasında belli belirsiz farkedilen Viyana parklarına baktı.

— Tuhaf! Böyle bir adamın özgürlüğü seçmek istemesi akıl alacak gibi değil. Bulunduğu mevki ona her imkânı sağlıyor zaten.

— Haklısınız, dedi Allan Margdof. Bir şeyin dışında her şeyi var: O da güvenliği. Eğer Yuri Andropov ya da KGB'nin yeni patronu ondan kurtulmayı aklına koymuşsa, fazla ömrü kalmamış demektir. KGB'nin kendi şefi Beria'dan nasıl kurtulduğunu bir hatırlasanıza. Bu canavar teşkilat bazen kendi yavrularını da yer... Osman Galata'nın anlattıklarıyla uyuşan iki olay aktaracağım size. Birincisi, Moskova'daki bir adamımızdan yüksek rütbeli bir subayın Batı'ya sığınmak istediğiyle ilgili bir haber almıştık. Sonra adamımız ortadan yok oldu ve bu iş orada kaldı... ikincisi, Brejnev'in selefi Çernenko'nun, Yuri Andropov'un ayağını kaydırmak için elinden geleni yaptığından haberdarız. Yuri Andro-

(*) Karmaşık işler.

(**) Çok gizli işler.

27

pov'un da durumunu kollamak için, başarısızlığa uğramış bazı girişimlerin tanıklarını ortadan kaldırmak istemesi çok doğal. Bir de o Türkün anlattığı karaborsa olayı var. Yuri Andropov bu gibi konularda çok hassastır.

— Olabilir, dedi Malko. Ama bütün bunlar birer varsayım olarak kalmaya mahkûm. Gerçeği

öğrenmek için Osman Galata'nın ruhunu çağırmak gerek.

— Bunun daha da kolayı var, dedi Amerikalı. Gidip Osman Galata'nın karısıyla konuşmak. Haberler onda.

tki adam CIA'nın konferans salonundaydı. Burası, her türlü elektronik casusluğa karşı akıl almaz biçimde korunan bir yerdi. Hastaneye yaptığı ziyaretin üzerinden dört gün geçmişti. Malko şu anda bu salonda, CIA Şefi'nin isteği üzerine bulunuyordu.

— Osman'ın dediğine göre karısı Sofya'da. Yine Osman'ın anlattıklarına inanacak olursak, Bulgarların kadını serbest bırakmalarına imkân yok...

— Haklısınız, dedi Allan Margdof. Bu nedenle de bizim gidip kadınla konuşmamız gerek. Sözü bitirdikten sonra Malko'nun şaşkınlığına aldırmaksızın önüne kalın bir dosya itti.

— İşte görev dosyanız. Aslında dosya pek tamamlanmış sayılmaz, ama sizin gibi biri için...

Malko önündeki belgelere bakıp gülümsedi. — Allan, sizin ne denli şakacı olduğunuzu bilirim. Haydi, şakayı bırakın da ağzınızdaki baklayı çıkarın!

— Şaka yapmıyorum ki! dedi Allan. Osman Galata'nın karısıyla irtibat kurmak üzere Sofya'ya gidiyorsunuz.

Amerikalının koyu mavi gö: lerinde 'son derece ciddi bir ifade vardı. Malko jilet gibi ütülenmiş

28

pantolonunu düzeltip sakın bir tavırla konuşmaya başladı.

— Allan, Şirket'e girdiğimden bu yana benden istenen deli saçması işlerin sayısını unuttum... Ama bu kadarı da olmaz. Gidip Yuri Andropov'un kendisiyle konuşsanıza. Böylesi. inanın daha kolay olur. Kapısını çalıp, biz geldik demeniz yeterli.

— Dalga geçmeyin, dedi Amerikalı. Tasarladığım plan kolaylıkla uygulanabilir nitelikte.

— Anlaşılan seçtiğiniz gönüllü de benim.

Karşılığında ise ne madalya, ne sosyal sigorta var. Olsa olsa Arlington yamaçlarında mütevazı bir cenaze töreni. (Ayağa kalktı). Biliyorsunuz, bu güne dek hiçbir görevi reddetmedim, ama bu kez ömrümün geri kalan kısmını Gulag Takımadalarında geçirmek istemiyorum... Ya da Vorkuta'da, bir tuz madeninin dibinde... Hoşça kalın dostum!

— Oturun ve beni dinleyin, dedi servis şefi. Bilmediğiniz bazı şeyler var. Sizin gibi birinin demirperde gerisine geçmesinin tehlikesini biz de biliyoruz. Gerçekten tehlikeli, ama imkânsız değil. Bakın, dinleyin.

Malko istemeyerek oturdu. Aslında, biraz da meraklanmıştı.

— Bir kere, Leylâ Galata'nın Sofya'da Vitoşa Otel'i'nde kaldığını Nbiliyoruz. Her akşam aynı otelin on dokuzuncu katında bulunan gazinoya çıkıyor.

— Nereden biliyorsunuz?

— Orada bir adamımız var. Sizin gibi bir Avusturyalı. Sofya'da Avusturya Turizm Bürosu'nda memur. Adı dosyada. O da Vitoşa'da kalıyor ve size son derece yararlı olabilir. Bulgaristan'da kiralık ev bulmak zordur.

— Peki, Leylâ Galata ile gidip konuşsa olmuyor mu?

29

Allan Margdof alınmış gibi Malko'ya baktı.

— Biraz ciddi olalım. Sözüünü ettiğim adam o yetenekte değil.

— Sofya'ya nasıl gideceğim? Elko Krizantem'in kullandığı ve üzerinde "casus" yazan bir Rolls Royce'la mı?

— öyle de denebilir... Bakın, bizimle çalışan adamlar arasında bir Suriyeli var. Adı, Samir Sidani. "Transeuropa" adında bir nakliye şirketi var. "Somafla anlaşmalı olarak Zürih'ten sefer yapıyor...

— Somat nedir?

— Bir Bulgar şirketi. KDS'nin kontrolunda çalışır. Sidani resmi olarak Avrupa'dan Ortadoğu'ya araba ve kamyon yedek parçası taşır. Yola çıkan kamyonlarını Sofya'da Bulgarlara "ödünç" verir. Bulgarlar da kamyonlara, yedek parçayla ilgisiz ne kadar mal varsa yükleyip sınırdan çıkarlar ve malları gerekli yerlere dağıtırlar. Bir süre sonra kamyonlar kuzu kuzu geri dönüp Sofya'ya gelirler ve tekrar yola çıkarlar...

— Harika! Ama benim bu teşkilatla ne işim var?

— Samir Sidani uyumlu adamdır, dedi Allan. İstedğimiz an, istediğimiz ülkede onu deliğe tıklarız. Ama, akıllı adamdır. Buna meydan vermez ve zaman zaman da bize hizmetleri olmuştur. Kendisinden bir hizmet daha istedim. Memnuniyetle kabul etti.

— Neymiş o?

— Şoförlerinden birinin yerini alacaksınız.

Römorklu bir kamyonu yüzlerce kilometre kullanmak gözünüzü korkutmuyor ya? Diğer şoförlerle birlikte Zürih'ten yola çıkacaksınız. Üzerinizde Klaus Frost adına düzenlenmiş bir Alman pasaportu bulunacak. Sizi işe alan Sidani. Zaten

30

şirkete sık sık şoför alınır. Bulgar sınırında Somat'm bir temsilcisi sizi sınır polisinin denetiminden kurtaracak. Sofya'da Transeuropa depolarına gideceksiniz. Samir Sidani sizi orada bekleyecek. Diğer kamyon şoförleriyle birlikte arabaların anahtarlarını ve kâğıtlarını Bulgar şoförlere teslim edeceksiniz. Bulgarlar işlerini bitirdiklerinde arabaları geri getirecekler. Bu arada siz de Vitoşa Otel'i'nde kalacaksınız. Masraflar Bulgarlardan...

Her şey öylesine iyi düzenlenmişti ki Malko söyleyecek söz bulamadı.

— Böylece Vitoşa'da hiçbir şey yapmadan rahat rahat oturacaksınız. Bulgarlarla çalıştığınız için de hiç dikkat çekmeyeceksiniz.

— Sonra ne olacak?

— Sonra kamyonunuzu Sofya'da tekrar teslim alacaksınız ve İstanbul üzerinden Kuveyt'e yola çıkacaksınız. Bulgaristan'dan çıkış yine Somat temsilcisinin yardımıyla olacak. Tabii, Kuveyt'e kadar gitmenize gerek yok. Kapıkule sınırında, Türk Gizli Servisi sizi karşılayacak.

Harika bir plandı. Malko ilk kez olarak Amerikalılara samimi bir hayranlık duydu. Avusturyalının rahatladığını hisseden Allan Margdof son darbeyi indirdi.

— Hepsi bu kadar değil. Eğer o Sovyet generali gerçekten Sofya'daysa ve Batı'ya geçmek istiyorsa, onu alacaksınız... Kamyonunuzun kasası altında gizli bir bölme olacak. Araba Sofya'ya geldiğinde, generali bölmeye sokmak hiç de güç değil. Ondan sonrası için korkulacak bir şey yok. Çünkü kamyonlar Bulgar sınırından aranmadan çıkıyor.

— Bravo! dedi Malko.

— Her şeyi düşündük, dedi CIA Servis Şefi.

31

Herhangi bir aksilik olduğunda Sofya'daki Alman Elçiliği Güvenlik Şefi Kurt Morell'in BND* aracılığıyla bize yardımcı olması sağlandı. İstediklerin her şeyi yerine getirecek.

Malko'nun yüz ifadesine bakarak devam etti:

— Römorklu otuz tonluk bir TIR, Rolls Royce kadar konforlu değildir elbette, ama daha güvenlidir.

Uzun bir sessizlik oldu. Malko tüm memnuniyetine rağmen, olabilecek aksilikleri düşünüyordu.

— Bakın Allan, dedi. Kâğıt üstünde her şeyin yolunda gittiğini iyi bilirim. Ama her olasılığı düşünmek gerek. Beklenmedik bir terslik çıkarsa ve ben de E.T. olmadığımı göre, sınırdan uçarak çıkamam.

Allan Margdof bir puro yaktı, dumanını havaya savurduktan sonra sakın bir sesle cevap verdi:

— Dostum, Şirket'e pahalıya malolan biri olduğunuz için sizi kolay kolay Rusların eline bırakıp, beyninizi oyarak bilgi almalarına göz yummayız. Bu nedenle de hayatınızı garantiye aldık.

— Nasıl? Hayat sigortası mı yaptırdınız?

— Şakayı bırakın! İngilizlerin Tahran'dan kaçırdıkları KGB albayını duymuşsunuzdur.

— Evet, dedi Malko.

— Albay elimize geçtikten sonra, Rusların onu geri almak için yapmadıkları teklif kalmadı.

Albaya karşılık, üç vagon dolusu Polonya asıllı Yahudi ile Çekoslovakya'da tutuklanan ajanlarımızı teklif ettiler... Adamı gerçekten istiyorlar, biz de simsıkı tutuyoruz. İki gün önce, BND, M 15 ve CIA arasında bir toplantı yapıldı. Planım herkes

tarafından kabul edildi. General Fedor Storamov

(*) Alman Gizli Servisi.

32

hikâyesini deşmek için her şeyi yapacağız. Hatta, milyonda bir şansımız olsa bile... Bu iş, aslanın ağzına el sokmaktan farksız. Eğer Sofya'da başınıza bir iş gelirse, Sovyetlerle temasa geçip size karşılık Tahran'dan kaçırılan albayı teklif edeceğiz.

Malko şaşırarak Allan'a baktı.

— Adamın bu değiş-tokuş ihtimalinden haberi var mı? Onu geri verdiğiniz takdirde hemen kurşuna dizerler.

— Maalesef öyle, dedi Allan Margdof.

Hainlerin genellikle sonu budur. Fakat yine de, siz bizim için albaydan daha değerlisiniz.

Malko bir an daldı. Casusluk denen meslekte dürüstlüğe yer yoktu...

— Peki, ya beni öldürürlerse? diye sordu

Malko. Bu kez de cesedimi, albayın cesediyle mi takas edeceksiniz?

Allan Margdof'tan hiç ses çıkmadı. Nihayet:

— Bunu düşünmeyin, diyebildi. Size saldırırlarsa, kim olduğunuzu biliyorlar demektir. Bildiklerine göre de, size karşı daha yumuşak davranırlar. Hiç değilse bir süre için... Bu da pazarlık için bize yeter.

Malko hâlâ tedirgin ve kuşkuluydu. Bu meslekte, her an bir aksilikle karşılaşabileceğini bilecek kadar tecrübeliydi...

— Diyelim ki, her şey yolunda gitti. General Fedor Storamov'u elinden tutup getirdim, o da el yazısıyla itiraflarını yazdı. Ne işe yarayacak bu? Papa olayının arkasında Yuri Andropov'un bulunduğunu herkes biliyor, ama kimse konuşmaya cesaret edemiyor.

Allan Margdof gülümsedi.

— Elde delil yok ki! Sadece kulaktan dolma bilgilere sahibiz... Generali ele geçirirsek çok şey

33

değişir... Çok şey!

— Haberi dünya kamuoyuna mı sunacaksınız?

— Hayır, dedi Amerikalı. Bu konudan hiç söz etmeyeceğiz. Ama Ruslar elimizde delil olduğunu bilecekler ya, bu bize yeter. General Storamov'un ağzından Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Yuri Andropov'un ipliğini pazara çıkardığımızı bir düşünün.

— Peki, onları korkutup da ne elde edeceksiniz? Afganistan'ı mı kurtaracaksınız yoksa Polonya'yı mı?

— Saçmalamayın. Ruslarla, Pershing ve SS- 20 füzeleri üzerine pazarlık yaptığımızı biliyorsunuz. Bu küçük baskı bize büyük avantaj sağlayabilir... Niye olmasın!..

Malko, Amerikalının akla yakın açıklamalarından tatmin olmuş gibiydi, işin yürümemesi için bir neden yoktu. Amerikalılar, Storamov'u çok

istediklerine göre, Malko'nun hayatını da güven altına almak zorundaydılar...

— İşin havasına girmek için üç günlük bir zamanınız var", dedi Allan. Yarın size bir TIR hazırlayacağız. Hafta sonunda, Sofya'da olmanız gerekiyor.

— Durun bir dakika! dedi Malko. Henüz "evet" demedim ki.

Allan Margdof şeytanca gülümseyerek çekmecesinden bir dosya çıkardı.

— Adamlarımdan birine şatonuzu kontrol ettirip ne kadar bir masrafa ihtiyaç olduğunu tespit ettirdim. Avusturya Shilling'inin dolar karşısında ilkbahara kadar ne miktarda değer kaybedeceğini de hesaplayarak tatminkâr bir meblağ buldum. Sanırım teklifimi kabul edeceksiniz. Malko dosyayı alıp hesaplara bir göz attı.

34

— Allan, dedi, bu yaptığınız hiç de dürüst bir hareket sayılmaz. Eğer otuz tonluk TIR'ınızı yoldan çıkarıp hasara uğratarsam, Şirket muhasebesiyle başınız derde girer. TIR dediğiniz şey de pek ucuz bir nesne değildir...

IV. BÖLÜM

Malko, General Zaimov Caddesi'ne girdiğinde yolun tam ortasında duran polisle karşılaştı. Elindeki kırmızı işaretle Malko'ya, Transeuropa'yla çalışan Kintex depolarının parkına girmesini işaret ediyordu. Malko altındaki otuz iki tonluk canavarın direksiyonunu çevirerek koyu mavi römorklu Volvo'yu çamur deryasının içine soktu. Depolar, Sofya'nın dışında, Pirdon Meydanı'ndaydı. Sınırdan bu yana kendilerine eşlik eden siyah Volga'yla birlikte gelen diğer dokuz kamyon çoktan park etmişti. Malko TIR'ı diğerlerinin yanına park edip kontağı kapadı ve gerindi. Allan Margdof haklıydı. TIR kullanmak Rolls Royce kullanmaya hiç benzemiyordu. Zürih'ten bu yana korkunç bir havada gelmişlerdi. Kar, don, sis nedeniyle öngörülen 100 kilometrelik hıza pek ender çıkabilmişti. Neyse, şu an Bulgaristan'daydı ya! Ülkeye özgü birkaç belirgin yapı olmasa, insan kendini dünyanın herhangi bir yerinde sanabilirdi. Bulgaristan olarak gördüğü tek şey, virajlı yollar ile karla kaplı araziler olmuştu.

Malko çevresine bakındı. Karşılaşacağı her kişi düşman olabilirdi. Kürk paltolu, açık alınlı, karga burnu soğuktan kıpkırmızı olmuş uzun boylu

36

birinin, kamyonuna doğru yaklaştığını gördü. Malko şoför mahallinden aşağı atladı. Adam elini uzatarak:

— Yolculuk iyi geçti mi? diye sordu. Adım Samir Sidani.

Gülümseyerek Malko'yu inceleyen Suriyeli devam etti:

— Kamyonu kilitleyip anahtarları, belgeleri, pasaportunuzu bana verin ve beni şu ilerdeki gri Mercedes'te bekleyin.

Kamyonları Bulgarlara teslim eden diğer şoförler yavaş yavaş dağılıyorlardı. Malko şoför mahallinden valizini aldı. Kâğıtları ve anahtarları

teslim etti. Suriyeli depoya geri dönerken o da biraz ilerdeki Lübnan plakalı Mercedes'e doğru ilerledi. Mercedes'in içine girdiğinde, görevinin ilk kısmım böyle kolay halletmiş olmasına hâlâ şaşıyordu.

Zürich'te, Nova Oteli'nde bir Suriyeliden Yugoslavya üzerinden geçen yol planını almıştı. Adam kendisini gerçek şoför sanmıştı. Bulgaristan'a girmeden önce Niş yakınlarında bir motelde durmuşlar, Transeuropa'nın bir temsilcisinden son bilgileri almışlardı. Motelde bir Lübnanlı, bir Fransız, bir Belçikalı ve Somat'a bağlı altı Bulgar şoförle karşılaşmıştı. Herhangi bir aksilik halinde kullanılmak üzere şoförlerin hepsine Kintex'in Sofya'daki telefon numarası verilmişti. Oradan konvoy halinde hareket etmişler ve sınırda kendilerini bekleyen siyah arabayla buluşmuşlardı. Sınırdan geçerken ne taşıdıkları mala, ne de pasaportlarına bakmışlardı! Sofya'ya kadar uzanan 60 kilometrelik yol, siyah Volga'nın eşliğinde olaysız geçmişti. Samir Sidani Mercedes'in kapısını açıp yanına oturdu.

37

— Tamam! Her şey yolunda. Şimdi Vitoşa'ya gidiyoruz. Kamyonunuz Türkiye'de ufak bir tur atıp haftaya burada olacak. Bu süre içinde oturup bekleyeceksiniz. Diğer şoförler de aynı durumda olduğu için pek dikkat çekmezsiniz.

Kanal boyunca, zaman zaman kırmızı ışıklarla kesilen bir yoldan ilerlediler. Malko, Bulgarların da Ruslar gibi kamyonların arkasına plaka numaralarını iri rakamlarla yazdıklarını farketti. Arabaların çoğu, Volga marka siyah büyük otomobillerdi ve hepsinin plakası "C" harfiyle başlıyordu.

— Bu "C" harfi ne demektir?

Suriyeli güldü.

— Bunlar hükümetin arabalarıdır. Eğer yüksek düzeyde bir memursanız, altınıza hemen bunlardan bir tane verirler. Belli saatlerde kentte yalnız bunlar ve turist arabaları dolaşabilir...

Trafik sıkışıklığını önlemek için iyi bir çareydi. Kaldırımlarda acele acele yürüyen yayalar göze çarpıyordu.

— Pasaportum ne olacak? dedi Malko.

— Bulgaristan'dan ayrılırken iade edecekler.

Mercedes sola dönüp, tepeye doğru uzanan geniş bir yola saptı. Tramvay hatlarının bulunduğu yolun iki yanı donuk modern binalarla çevriliydi. Başını çeviren Malko, kent merkezinin çukurda kaldığını gördü. Samir Sidani ona döndü:

— Birazdan sizden ayrılacağım. Akşama görüşürüz. Gazinoya içki içmeye geleceğim ve size karımı takdim edeceğim. Kendisi Bulgardır.

Ondan sonra serbestsiniz. Ne yaptığınızı, ne yapacağınızı bilmek istemiyorum. Bir hafta sonra yine aynı şekilde emniyetli biçimde İstanbul'a hareket edeceksiniz. Dikkatli olun. Vitoşa, Bulgar Gizli Servisi'nin adamlarıyla doludur.

— Pasaportumu sormazlar mı?

— Hayır. Bana güvenirler.

Tepenin doruğuna ulaşmışlardı. Suriyeli sağa döndüğünde Malko boş bir arazide yükselen beyaz bir bina farkettiler. Otel Vitoşa. 13 Mayıs 1981'de Papa'ya yapılan suikast orada planlanmıştı.

Samir, arabayı camlı kapının önünde durdurdu.

— Adınıza oda ayrıldı. Akşama görüşmek üzere.

*

**

Malko'nun altıncı kattaki odası sauna gibiydi. Isı 40 derece civarındaydı. Tahta kaplamalar ve eski tarz banyoyla çelişki yaratan Doğu Alman malı televizyonun dört kanalında da aynı görüntü çıkıyordu. Malko pencereden aşağı baktı. Yanlamasına uzanan otelin etrafı, karla kaplı bir Japon bahçesiyle çevriliydi.

Malko bu hikâyede, Samir Sidani'den destek göremeyeceğini anlamıştı, ilişki kurabileceği tek kişi, Vitoşa'da 816 numaralı odada kalan Alois Kartner adındaki Avusturyalıydı.

Malko asansöre atlayıp iki kat daha çıktı ve 816 numaralı kapıyı çaldı. Kapı hemen açıldı. Karşısında beliren iriyarı adam elektrikli makineyle tıraş oluyordu.

— Alois Kartner mi?

— Evet.

— Ben, Zürih yoluyla Viyana'dan geliyorum.

Kız kardeşiniz size bir paket vermemi söyledi.

Alois Kartner tıraş makinesini bıraktı, gülümseyerek Malko'ya içeriye girmesi için yol verdi.

— Hoş geldiniz! Bir kadeh "iskoç Şurubu" almaz mısınız?

Malko bir köşede altı şişe JB viski farkettiler.

Kartner bir şişe açıp kadehleri ağzına kadar doldurdu, sonra kendisininkini bir dikişte boşalttı

39

— Ah! Bunsuz olmuyor işte!

Malko dudaklarını viskiye değdirdi. Kartner'in ıslıl ıslıl gözlerinde zekâ ifadesi vardı. Fakat "İskoç Şurubu" nu bu hızla içmeye devam ettiği takdirde, bu ışıltının kısa zamanda söneceği belliydi.

Kartner, Malko'yu kolundan tuttu.

— Gelin, bunca yoldan sonra açlıktan ölüyor olmalısınız. Japon Lokantası'na gidip zilliyi kiralım. Buranın en iyi yemeği oradadır. Bazen ufak tefek yavrulara da rastlanır.

Sözünü bitirdikten sonra, son derece yılışık bir tarzda göz kırptı. Malko'nun tereddüt ettiğini farkedince de parmağıyla tavanı işaret etti. Malko hemen anladı: Gizli mikrofonlar, işler iyi başlıyordu.

Vitoşa'nın beyaz mermerli holü bıyıklı adamlarla doluydu. Orta kısımda küçük masalar vardı.

Malko birkaç güzel kadın farkettiler. Kıyıda köşede fısıldaşarak konuşan küçük gruplar göze çarpıyordu.

Alois Kartner, Malko'yı ıssız bir koridordan geçirdi. Bahçenin ortasında, koridora tahta bir

köprüyle bağlı ahşap, küçük bir kulübe vardı; Japoni Lokantası orası olmalıydı. Malko katıla katıla gülmemek için kendini zor tuttu. Geysa kıyafetine bürünmüş iri göğüslü, 1,80 metre boyunda, sarışın bir Bulgar kadın onlara doğru yaklaşıyordu!

Salonda onun gibi iki kadın daha vardı ve hoparlörlerden kulakları tırmalayan "Made in Japon" bir müzik yayılıyordu. Iriyarı garson kadın onları üzerinde "rezerve" yazan bir masaya götürdü. Alois Kartner onu izleyeceğine döndü, bara yakın bir masaya oturdu.

— Burada daha rahat ederiz, dedi garson k4a0d ına. Başlangıç olarak bize iki saki getirin. Kadın uzaklaşır uzaklaşmaz Malko'ya doğru eğildi:

— O "rezerve" masa klasik numaradır burada. Oraya otursaydık kadın hemen belli bir numaraya telefon edecek ve kendi kod numarasını verecekti. Ondan sonra da masaya yerleştirilmiş mikrofon devreye girecekti.

— Peki, niye bizi dinlesinler?

— Ben yabancı bir şirkette çalışıyorum. Ne yaptığımı bilmek pek hoşlarına gider. Garson kadın bir sürahi saki getirdi. Kartner hemen servis yaptı. Kadehleri tokuşturup içtiler. Alkol Malko'yu biraz rahatlattı. Hâlâ Bulgaristan'da bulunduğu inanamıyordu. Burası bambaşka bir ülkeydi.

— Anlatın bakalım, Sofya'da ne işiniz var? diye sordu iriyan Avusturyalı. Bana emrinizde çalışmam haber verildi. Bu tür olaylara burada pek rastlanmaz...

— Osman Galata'yı tanır mısınız?

— Elbette!

— Başına gelenleri duydunuz mu?

— Avusturya'dan her gün "Kurier" gazetesi gönderirler. Imperial'deki olayı okudum. Aslında, hiç şaşmadım bu işe. Delidolu bir tipti. Zamanının çoğunu gazinoda geçirirdi.

— Sanırım, karısı hâlâ Vitoşa'da.

— Evet. Otelin on yedinci katında bir odada kalıyor.

— Buraya onunla konuşmaya geldim.

Alois Kartner kadehindeki sakıyı bir dikişte içti.

— Bü işi unutun!

— Ama görevim bu, dedi Malko.

— Gidip kapısını çalın. Kimse sizi engellemez. Hatta kapıda nöbetçi bile yoktur. Size kapıyı açacağından da eminim, ama bu hareket seyahati-41

nizin sonu olur...

- Neden?

Kartner masaya eğilerek alçak sesle devam etti:

— Açıklayayım. Odasının her metre karesine gizli bir mikrofon yerleştirilmiştir. Ayrıca, her köşeyi gösteren kameralar vardır! Tuvalet bile girse, kadın gözlerler. Bütün bunlar bir kontrol

odasına bağlıdır. Kontrol odası da holde gördüğünüz o bıyıklı polislerle irtibat halindedir. Alarm verildiğinde otelden dışarı çıkacak zaman bulamazsınız. Malko canı sıkkın bir halde dinliyordu. Bu tür aksiliklerin çıkacağını tahmin etmiyor değildi. Kartner devam etti:

— Bulgarlar elektronik konusunda çok ileriler. Bundan da yeterince yararlanırlar. O kadını otelde başıboş bıraktılsa bu, her önlemi almış olmalarındandır. Böylece yabancılara kadının özgür olduğunu söyleyebiliyorlar. Tabii, kadının her davranışı kontrol altında; o da zaten çok dikkatli davranıyor... Ne de olsa, kocası gibi ölmek istemez...

Malko'nun iştahı kalmamıştı. Hiçbir şeye benzemeyen yemeği yine hiçbir şeye benzemeyen bir kahveyle noktadılar, triyarı Avusturyalının gözlerinde tedirginlik farkediliyordu.

— Her aklınıza geleni yapmaya kalkmayın. Burada şaka olmaz. Otelin her köşesi kontrol altındadır. Farkına bile varmazsınız, ama ne yaptığınızı, ne dediğinizi tüm ayrıntılarına kadar bilirler. Odalarda, barda, hatta asansörde bile mikrofon vardır.

Bıyıklı adamların doldurduğu hole döndüklerinde Kartner Malko'ya eğildi:

— Şuradaki iki kişiyi görüyor musunuz?
Türkiye'den esrar getirirler. İlerde duran, çalıntı

42

araba uzmanıdır. Yan tarafta, şu kıvılcıklı saçlı kadının çevresindeki üç kişi, her hafta italya'dan silah ve esrar taşırlar. İşte, Vitoşa'nın müşterileri bunlardır. Şu sigara içen şişko mesela: O polistir. Bütün gün buralarda sürter ve yeni gelenleri izler. Burada insan kendini özgür hisseder, ama bu aldatıcı bir duygudur... Akvaryumdaki balıklardan farklı değildir...

Bu sırada yanlarından kürklü, uzun çizmeli, aşırı makyajlı nefis bir esmer geçti ve doğru asansöre girdi. Alois genç kadını gülümseyerek selamlamıştı.

— Yukarda, yemeğini dışardan getirten bir kodaman olmalı, dedi... Çünkü, otel zaten orospu dolu. özellikle "bowling" salonu.

Malko asansörün kapısı ardında kaybolmakta olan kadına bakarken durumunu düşündü. Kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Kısa sürede kendini bunca güçsüz hissettikten sonra Bulgaristan'a gelmenin ne önemi kalıyordu? Harekete geçmese görev yatacağı, geçse kendini aslanın ağzına atmış olacaktı.

Her iki durumda da kazanan Bulgarlar oluyordu, içinden Allan Margdof'un iyimserliğine küfretti. Leylâ ile konuştuğu anda, plan olduğu gibi çökmüyordu.

— Leylâ Galata'nın otelden tek başına dışarıya çıktığı olmaz mı? diye sordu Kartner'e. Hani, şöyle rahatça yanaşabileceğim bir yere gitmez mi?

— Asla! dedi Kartner. Onunla niçin konuşmak istediğinizi bilmiyorum, ama Bulgar Gizli Servisi' nin sizin gibi birini beklediğinden eminim. Aptallık etmeyin, isveçli Raoul VVallenberg'i hatırlayın... KGB tarafından Budapeşte'de kaçırılmasından bu yana otuz beş yıl geçti. O da kahramanlık peşindeydi. On, on iki yıl önce Gulag Takımada-
43

ları'nda görüldüğü söylendi. Nasıl, işinize geliyor mu? Eğer bu kadınla konuşacak olursanız Gulag'a biletiniz kesildi demektir. Üstelik, sadece gidiş bileti.

— Herkes kendi kaderini kendi çizer, dedi Malko.

— Pekâlâ, diye karşılık verdi Kartner. Bu durumda işe koyulmam gerekecek. Bu akşam gazinoda onu görebilirsiniz sanıyorum.

*

**

Yüzünde bıçak izleri bulunan uzun boylu adamın blucininin cebinden aralıksız çıkardığı yüz dolarlıklar rulet masasının yeşil çuhası tarafından sürekli yutuluyordu... Elinde "iskoç Şurubu" kadehi bulunan Kartner, şaşkın şaşkın kumar oynayanları seyrediyordu. Küçük gazinoda dört rulet, yarım düzine de 21 masası vardı. Bar, iyi giyimli yosmaların arasına sıkışarak içki içmeye çalışan yabancılarla doluydu. Gazinoya tek kadınların dışında Bulgarların girmesi yasaktı. Masalarda çalışan krupiyeler tek bir para birimi kabul ediyordu: Dolar! Tıpkı Las Vegas'taki gibi. Alois Kartner, Malko'ya yaklaştı:

— Beklediğimiz kadın gelmeyecek. Vakit geç oldu, ben kaçıyorum. Aşağıda beni bekleyen bir yavru var. Yarın görüşürüz.

Malko bara doğru ilerledi. Beş dakika sonra da, kapıdan Samir Sidani'nin girdiğini farketti. Yanında, yeşil lame elbiseli, göğüslerinin yarısı ortada, kızıl saçlı nefis bir dilber vardı.

— İyi akşamlar! dedi Suriyeli. Samia, bu bey şoförlerimizden Klaus Frost.. Karım Samia. Samia elinin öpülmesine izin verdikten sonra bacaklarını ortaya koyar biçimde taburelerden birine oturdu. Doğu Avrupa'da beklenmeyen bir
44

sahne! Malko genç kadının göğüslerine ve vücuduna alıcı gözüyle baktı. Uzun boyu, yuvarlak hatlarıyla insanın içini gıcıklayan bir tipti. Genç kadın uzun tırnaklı zarif elini Malko'nun bacağına dayayarak:

— Şampanya içer misiniz? diye sordu.

— Memnuniyetle.

Birden, masalardan birinde bir tartışma çıktı. Krupiyeler kazanan numara sahiplerinin yarısına para ödemeyi "unutmuşlardı". Samir Sidani kaşlarını çatarken karısı bacak bacak üstüne attı. Yeşil gözleri dönüp dolaşıp Malko'nun üzerinde kalıyordu. Bu arada kısa boylu bir krupiyeye,

Suriyelinin kulağına bir şeyler söyledi ve onu bardan alıp götürdü. Samia neşeli bir gülüşle kadehini kaldırdı.

— Bulgaristan'a ilk gelişiniz mi?

— Evet. Ya siz?

— Ben Bulgarım... Beyrut'ta ortalık karışınca burada yaşamaya başladık. Ben sinema makyajcısıyım. Burada iş yapma imkânı var. Ülkeyi tanıyorsanız ve cebinizde de döviz varsa nefis yaşarsınız. Burada tek anahtar sözcük vardır: "Valuta". Anlamı "döviz" demektir... Bulgaristan'ın savaş çılgılığı budur işte! Döviz bozdurmanın serbest olduğu tek komünist ülke burasıdır! Bir bavul dolusu dolarla sınırdan girip çıksanız, bu nedir diye soran olmaz.

Malko kadının kendi hakkında ne bildiğini merak ediyordu. Avusturyalının yanında sıkılma - dığı, gözlerinden okunuyordu. Samir Sidani canı sıkkın bir tavırla gelip, Malko'nun yanına oturdu ve kulağına eğilerek:

— Ufak bir sorun var, dedi. Yarın sabah Beyrut'a gitmek zorundayım.

Malko telaşını belli etmemeye çalıştı. Aslında

45

Suriyelinin kendisine bir yardımı dokunmayacağını biliyordu, ama buna rağmen Bulgaristan'dan gidişi onu tedirgin etmişti.

— Çok kalacak mısınız orada?

— Birkaç gün. Siz gitmeden gelirim.

Malko'nun yüzündeki ifadeyi görünce ekledi:

— Herhangi bir aksiliğe karşılık karım burada kalıyor. Şoförlerimizle ilgilenmeye alışıktır. Size onu bulabileceğiniz bir telefon numarası vereceğim:

47 74 56. Üzgünüm, ama şimdi gitmek

zorundayız. Yarın sabah beşte kalkacağım...

Samia Sidani kırılarak kocasına döndü:

. — Şekerim, hiç doğru dürüst eğlendiğimiz yok. Sonra, böyle kalkıp gitmek pek kıbarca bir hareket değil. Eve birlikte gidelim. Orada içmeye devam ederiz. Sen de istediğin zaman yatarsın.

Suriyeli önce durdu, sonra samimi bir gülüşle:

— Pekâlâ, dedi, iyi bir fikir bu. Haydi kalkın.

Malko son bir kez gözleriyle gazinoyu taradı.

Leylâ Galata'dan eser yoktu. Artık, ertesi günü bekleyecekti.

Can sıkıcı bu küçük gazinodan kurtulduğuna sevinmişti. Dışarda dondurucu bir ayaz vardı. Kar yeniden yağmaya başlamıştı. Mercedes'in yanına geldiklerinde Samir Sidani cebinden bir çift yağmur sileceği çıkardı ve ön cama taktı...

— Burada her şey çalınır. Çalındı mı da, yedek parçasını bulamazsınız. Bir keresinde direksiyonumu çalmışlardı...

önce kent merkezine indiler, oradan sola saparak çok iyi aydınlatılmış 9 Eylül Caddesi'ne girdiler. Biraz ilerde Samia, Malko'ya yüksek duvarlarla çevrili büyük bir arazi gösterdi.

— Burası Boyana ikâmetgâhıdır. Başkan burada oturur. Biz biraz daha yukarda oturuyoruz. Sofya'yı çevreleyen tepelere yaklaşmışlardı.

46

Hemen hiç trafik yoktu ve yollar insanda soğuk,

sevimsiz bir duygu yaratıyordu. Beş dakika kadar sonra Suriyeli **bir** bahçeye girdi. Dip tarafta yağlıboyalı ahşap bir bina yükseliyordu. Girdikleri oda doğu tarzında döşenmiş bir yerdi ve buz gibi soğuktu.

Malko bir votka aldı. Samia'nın yeşil gözleri devamlı Malko'nun üzerindeydi. Nihayet bağdaş kurarak Malko'nun karşısına oturdu. Suriyeli karısının serbest hareketlerine aldırmaz görünüyordu.

— Uzun zamandır mı şoförlük yapıyorsunuz?

Bir tuzak! Gerçeği biliyor mu, bilmiyor mu?

Malko Suriyeliye baktı. Fayda yok.

— Bir süredir, diye yuvarlak bir cevap verdi.

Samia derin bir iç çekti.

— Burada sık sık karşılaştığımız şoförlere benzemiyorsunuz. Tanıştıklarımın çoğu sarhoş olana kadar içmekten ve Vitoşa'daki yosmalara para yedirmekten başka bir şey düşünmeyen kaba kişilerdi.

Malko gülümseyerek:

— Ben sarhoş olmam, dedi. Bu arada davetiniz için kocanıza teşekkür ederim.

Samir Sidani bir şeyler homurdandı.

Malko, CIA'nın bu adamı niçin tuttuğunu anlamıyordu. CIA'ya yardım etmekle kendini tehlikeye attığı bir gerçektir. Kadının durumu ilgisini çekmişti. Pekâlâ bir casus olabilirdi. CIA, kocasını nasıl kullanıyorsa KGB de karısını kullanabilirdi. Bunun örnekleri çoktu... Suriyeli esneyerek:

— Samia sizi otele bırakacak, dedi. Yorgunluktan ölüyorum. Uçak yarın sabah altıda kalkıyor.

Dönüşte görüşürüz, iyi dinlenin.

Malko taksi çağırmak istemesine rağmen,

47

kendini bir anda Samia ile Mercedes'te buluverdi.

Bulgar dilberin parfümü çok ağırdı. 9 Eylül

Caddesi'nden geçerlerken Samia Malko'ya döndü:

— öbür gece dostlarımla birlikte olabileceğimiz

bir akşam yemeği ayarlayım mı?

— Sizi rahatsız etmek istemem...

— Oh, rahatsızlık ne demek! Sofya'da yalnızlık

hiç çekilmez. Vitoşa'nın on dokuzuncu katma

çıkarsın. Oradaki lokantanın yemekleri güzeldir.

Vitoşa'da tek başınıza sizin de canınız sıkılacaktır.

Hele yapacak bir işiniz yoksa...

Sofya'ya bir KGB generalini kaçırmaya

geldiğini söyleyemezdi ya...

Vitoşa'nın parkında durduklarında genç kadın

bir kâğıda kocasının daha önce vermiş olduğu

telefon numarasını yazdı.

— Yakında görüşürüz, öğleden sonraları evdeyim.

Malko koşarak otele girdi. Dışardaki termometre

-6 dereceyi gösteriyordu. Hol bu kez boştu.

Asansörler de öyle. İçgüdüsel bir hareketle, Leylâ

Galata'nın bulunduğu on yedinci katın düğmesine

bastı. Herhangi bir aksilikte yanıldığını söyleyebilirdi...

Asansör durdu. Malko koridora çıktı ve

kameralardan haberi yokmuş gibi davranarak sola

baktı. Koridorun dibinde Leylâ'nın kaldığı oda

vardı.

Odaya girmek gerçekten tehlikeliydi. Geri dönüp asansöre binmek üzereyken birden durdu. Leylâ ile konuşmak pekâlâ mümkün olabilirdi. Aklına bir fikir gelmişti. Asansöre atlayıp kendi katına indi. Odasına girmek üzereyken içerden müzik sesi geldiğini farketti. Radyoyu açık bırakmadığından kesinlikle emindi.

48

Başucundaki lambalardan biri yanıyordu. Yatağın üzerinde ise, bir sarışın uzanmış, sigara içiyordu. Malko'yu farkedince gülümseyerek doğruldu ve üzerindeki beyaz kazağı başının üzerinden çıkartarak dik ve dolgun göğüslerini ortaya koydu.

49

V. BÖLÜM

Sarışın dilber kazağını yatağın üzerine atıp elleri belinde, Malko'ya doğru yaklaştı.

— İyi akşamlar!

Altında dar bir blucin ve uzun çizmeler vardı. Malko'nun birkaç santim yakınında durdu. Malko gözlerini genç kadının gözlerine dikti. Bulgar Gizli Servisi'nin bir numarası olmalıydı bu. Genç kadın Malko 'nun kararsız durduğunu görünce göğüslerini avuçlarına alarak:

— Benden hoşlanmadın mı? diye sordu Malko'

ya.

Avusturyalı buz gibi bir sesle:

— Kimsiniz siz? dedi. Odamda ne işiniz var?

Genç kadın tahrik edici bir biçimde gülümsedi.

— Adım Maya Klokotnika. Beni Alois gönderdi...

Sonra Malko'yu ikna etmek istercesine:

— Paramı da verdi, diye ekledi.

Alois hal

İşte, bunu beklemiyordu. Rahatlayan Malko genç kadına daha başka bir gözle baktı. Vücudundan sağlık fişkırان nefis bir kadındı. Ellerini ensesinde kavuşturup hafifçe Malko'ya sürtünerek kötü bir Almanca ile mırıldandı:

— Maya ile sevişmek ister miydiniz?

50

Malko kibarca kadından uzaklaştı.

— Şu an istemem. Yorgunum. ,

Genç kadının becerikli parmakları üzerinde dolaştı.

— Yorgunluğunu alırdım.

Ne meslek aşkıydı bu böyle! Malko konuyu değiştirmek için:

— Odama nasıl girdin? diye sordu.

— Her kilide uyan bir anahtarım var, dedi yosma.

Bir dostum verdi.

Bir maymuncuk!

— Peki, odasına dönen her erkek seninle karşılaşmaktan hoşnut kalıyor mu? Ya yanında karısı varsa?

Genç yosma bir kahkaha attı.

— Burada erkekler bekârdır. Senin gibi hep yalnızdırlar. Kalçası ağır hareketlerle Malko'ya sürtünüyordu.

Erkeklerde hiçbir hareket göremeyince yakını bir ifadeyle:

— Evim çok uzak, dedi. Hava da soğuk. Hele bu saatte taksi bulmak imkânsızdır. Almancası sınırlıydı. Malko yosmadan kurtulamayacağını anladı.

— Pekâlâ, öbür yatakta yatabilirsin. Fakat ben uyuyacağım.

Maya Klokotnika yanağına kaçamak bir öpücük kondurarak:

— Çok nazıksın, dedi. Beni şaşırttın.

Sonra kazağını alıp, üzerine geçirdi.

— Ne o, gidiyor musun? diye sordu Malko.

— Yok, yok... Hemen döneceğim.

Malko hiç dönmek üzere gitmesini söyleyecekti, ama beceremedi.

— Peki, çabuk gel, demekle yetindi. Çantanla mantona ben göz kulak olurum.

51

Genç yosma kapıdan çıkmadan önce Malko'ya döndü:

— Kapıyı açacaksın, değil mi?

— Söz! dedi Malko.

Genç kadın gözden kayboldu. Kapı kapanır kapanmaz Malko, Maya'nın çantasına saldırdı. Kısa bir araştırmadan sonra aradığını buldu: Yassı bir maymuncuk. Maymuncuğu alıp odadan çıktı ve yan odanın kapı kilidine usulca soktu ve çevirdi. Kilit açıldı. Bu, genç yosmanın odasına girmek için kullandığı maymuncuktu. Anahtarı cebine atıp odaya döndü. Alo is Kartner'in fikri işe yaramıştı. Birkaç dakika sonra, hafifçe kapıya vuruldu. Gelen Maya idi. Ama yalnız değildi! Yanında, insanın içini hoplatan bir esmer vardı. Malko'nun sabah asansörde rastladığı dilberdi bu.

İki kadın odaya girdiler. Maya:

— Sana sürpriz ! dedi. Bu yoldaş Koscina. Onun da evi çok uzakta. Bizimle kalacak.

— Pekâlâ, dedi Malko. Ben yatıyorum.

Külotla kalana dek soyunup yan yana konmuş yataklardan birine girdi. Maya göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede soyundu. Dolgun uzun bacakları, yuvarlak kalçaları, geniş omuzlarıyla çok nefis bir vücudu vardı. Bu arada Koscina da mantosunun ardından kırmızı bluzunu ve etekliğini çıkarmıştı. Gözlerini bir an olsun Malko'dan ayırmıyordu. Onun da vücudu, birinci sınıf bir rahibi dinden imandan edecek nitelikteydi.

Kadınların ikisi birlikte, diğer yatağa girdiler.

Malko ışığı söndürdü. Son derece yorgundu ve Volvo'nun direksiyonundaki titreşimi hâlâ kollarında hissederek gibiydi.

Yan yataktan gülüşmeler gelmeye başladı. Malko tüm yorgunluğuna rağmen bir türlü uyuyamıyordu.

Bir ara kendinden geçer gibi olduysa da he-

52

men uyandı. Gülüşmeler kesilmiş, bir el vücudunda dolaşmaya başlamıştı.

Hemen ışığı yaktı. Koscina yatakta oturmuş onu okşarken, Maya da dirseğinin üzerinde doğrulmuş onları seyreliyordu.

— Koscina çok beceriklidir, dedi Maya.

Esmer dilber ellerini akıl almaz bir ustalıkla kullanıyordu. Malko yorgun olmasına rağmen, okşamalara karşı çıkmadı. Genç kadının yarattığı zevki vücudunun her noktasında hissediyordu.

Avusturyalı artık kendini tutamaz olmuştu. Elini uzatıp genç kadının vücudunu okşamak istediğinde Koscina gülümseyerek geri kaçtı.

— Erkeğin altına yatmaktan hoşlanmaz, diye açıkladı Maya. Benimle yatman gerekecek.

İş bölümü diye buna derler işte!..

Koscina'nın geri çekilmesiyle yerini Maya aldı.

Bacaklarını açarak Malko'nun üzerine çıktı. Esmer dilber parıltılı gözlerle sahneyi seyreliyordu.

Maya dudakları zevkten aralanmış bir durumda, kalçalarını delice hareket ettiriyordu. Hemen yanlarında, onları yakından izleyen Koscina bir çılgılık attı.

Bir süre sonra da Maya doğruldu ve:

— Çok güzel sevişiyorsun, dedi.

Malko kendinden geçmiş bir durumda uyuduğunda saat sabahın üçüydü. Neden sonra, güneşin ilk ışıklarıyla gözlerini açtı. Maya ile Koscina giyinmişler, gitmek üzereydiler. Maya, Malko'nun üzerine eğildi.

— öğleye, bowlinge geliyor musunuz?

Malko kapı kapandıktan sonra cebini kontrol etti. Maymuncuk hâlâ ondaydı. Eğer Maya anahtarı kaybettiğini anlarsa, bunu odada düşürdüğünü ve biri tarafından bulunduğunu düşünürdü.

Artık, Leylâ Galata'nın odasına rahatlıkla gire-

53

bilirdi.

*

**

Malko bindiği taksiden, Sofya'nın merkezi olan Lenin Meydanı'nda indi. Budget Bürosu ertesi gün için Malko'ya bir araba söz vermişti. Havanın dondurucu soğuğuna rağmen küçük kahvelerin bahçelerinde oturanlar vardı! Malko, arabaların girişine yasaklanmış ve ortada küçük satış kulübelerinin bulunduğu Stambuljki Caddesi'ne girdi. Kalabalık bir halk kitlesi, portakal ve muz satan bir manava hücum etmişti. Hemen her yerde rasgele park etmiş " C " plakalı siyah Volga'lar farkediliyordu. Caddenin sonuna ulaştığında bir binanın cephesine asılı olan bir Amerikan Bayrağı gördü. Burası Amerikan Elçiliği idi. içinde tuhaf bir duygu hissetti. CIA Servis Şefi bile Malko'nun Sofya'da bulunduğunu bilmiyordu. Amerikalılar Sofya'da sıkı sıkı izlenirdi.

Malko izlenmediğinden emin olmak için biraz daha dolaştı ve Dublin ile Pisa'ya konacak yeni Boeing 737 seferlerini ilan eden afişlerin önünde hayale dalan meraklıların yanında. Air France Acentesi'nin önünde durdu. Kurulan hayaller boştu: Çünkü Bulgar vatandaşının ülke dışına çıkması

çok zordu. Malko yürümeye devam etti ve birkaç metre sonra Avusturya Turizm Bürosu'nun kapısını itip içeri girdi.

Alo is Kartner gülümseyerek karşıladı onu.

— Nasıl, akşamki küçük sürprizimi beğendiniz mi?

— Arkadaşınız Maya harikaydı, dedi Malko.

Avusturyalı güldü.

— Arada bir o kıza uçak bileti veririm, dedi. O da dediklerimden dışarı çıkmaz. Maya'yı Plovdiv'den geldiğinde tanımıştım. Dansöz olmak istiyor-

54

du. Sonra fikir değiştirdi. Bir parça "İskoç Şurubu" ister misiniz?

Kendi bardağı ağzına kadar JB viski doluydu.

— Teşekkür ederim, dedi Malko. istemem. Daha hafif bir şey yok mu?

— Yok, dedi Alois. Her neyse, haydi bir kahveye gidelim.

Anlamlı bir tavırla yine tavanı işaret etti. Dışarı çıkıp Stambuljki Caddesi'nden yukarı doğru ilerlediler. Sonra sağa saptılar ve kırmızı tuğlalı yıkık dökük bir kilisenin bulunduğu küçük bir meydana çıktılar.

— Burası Saint Petka Kilisesi, dedi Alois Kartner.

Binayı onarmaya çalışıyorlar.

Karşı tarafta, ZUM Mağazası'nın arkasında loş bir giriş vardı. Malko sol kolda boş bir bar farketti.

— Burası benim yuvamdır, dedi Alois. Sofya'nın en güzel yosmaları buradadır.

Garson siparişleri alıp uzaklaştığında iriyarı

Avusturyalı:

— Ne var, ne yok? diye sordu, işler nasıl gidiyor?

— Leylâ'nın bulunduğu on yedinci katı ziyaret ettim. Sanırım Leylâ ile fazla bir tehlike yaratmadan ilişki kurabileceğim...

Alois Kartner şaşkın şaşkın baktı.

— Doğrusu bravo! işi bitirdiniz sayılır.

— Acele etmeyin, dedi Malko. Halledilmesi gereken bazı sorunlar var henüz. Birincisi, Leylâ Galata'nın beni nasıl karşılayacağını bilmiyorum...

Gerçi Hildegard von Brisbach, Leylâ'nın telefonda çığlık attığını duymuştu, ama bu onun durumundan hoşnutsuzluğunu göstermezdi.

Alois omuz silkti.

— Pekâlâ, diyelim ki Leylâ Galata sizi görür görmez boynunuza sarılacak. Yalnız, odasına nasıl

55

gireceksiniz?

— Gözetleme kameraları sanırım elektrikle çalışıyor?

— Galiba öyle. Fakat mikrofonlar çeşit çeşit.

Bildiğim kadarıyla on yedinci katın mikrofonları pilli değil.

— Her neyse, dedi Malko. Yine de kameraların işe yaraması için etrafın aydınlık olması gerekir...

Alois Kartner hiçbir şey anlamadan Malko'nun yüzüne baktı.

— Peki, öyle olsa ne olur?

» — Eğer elektrikler bir süre kesilecek olursa, kimse farketmeden Leylâ'nın odasına girerim.

— Nasıl gireceksiniz?

— Dostunuz Maya'nın sayesinde bunu ayarladım.

Malko maymuncuk olayını anlattı. Alois hayranlıkla onu izliyordu.

— Elektriği nasıl kesmeyi düşünüyorsunuz? diye sordu.

— Elektrik kabloları koridordan geçiyor. Bir kısa devre yapmak yeterli. Onlar tamir edene kadar ben odaya girerim.

— Ya sonra? Kadın bağırırsa ya da mikrofonlar çalışırsa ne olacak?

— Kameralar çalışmadığı için kim olduğumu bulamazlar. Kadın aksilik ederse hemen kaçırım. Ama işbirliği yapacak olursa, mesele hallolmuş sayılır. Bu riski göze alacağım.

— Denemeye değer, dedi Alois Kartner.

• — Yalnız size ihtiyacım var. Elektrik kabloları Leylâ'nın odasından uzakta. Oysa benim için her saniyenin kıymeti var. Eğer kısa devreyi siz yaptırırsanız bana son derece değerli saniyeler kazandırmış olursunuz.

— Pekâlâ, dedi Alois. Bu gece gazinoda buluşa -
56
hm.

Malko, Avusturyalıdan ayrılıp Lenin Meydanı'na doğru yürüdü. Leylâ Galata ile gazinoda karşılaşacak olsa, yanına yaklaşmak imkânsızdı. Geriye tek çare kalıyordu: Odasına girmek. Tehlikeyi göze almak zorundaydı.

57

VI. BÖLÜM

Krupiyelerden ikisi, yeşil çuhalı rulet masasının yanında duran koyu mavi elbiseli biriyle fısıldaşıyordu.

Küçük gazino hemen hemen boştu. Oyun oynayan tek kişi, kafası usturalı, kolları dövmele bir Araptı. Alo is Kartner Malko'ya eğildi:

— Şu mavi elbiseli adamı görüyor musunuz?

Bulgar Hükümeti'nin temsilcisidir. Gazinonun işletmesi Lübnanlılara verilmiştir. Günde altmış bin dolar toparlarlar.

— Harekete geçiyor muyuz? diye sordu Malko.

Harekete geçme anı yaklaştıkça sakinleştiğini hissediyordu. Kısa bir süre sonra, Sofya'daki görevinin kaderi belli olacaktı. Barmen esneyerek onları selamladı. Dışarı çıkıp asansöre bindiler ve tedbirli davranmak için on altıncı katın düğmesine bastılar; sonra yangın merdiveninden on yedinci kata çıktılar. Orası da diğerleri gibi sakindi. Malko, Alois'i elektrik kablolarının birleştiği kutuya götürdü. Madeni bir parayla kutuyu açtı. Alo is Kartner bağlantıları inceledi. Koridorda kamera bulunmadığından emindiler. Kablolardan ikisinin üzerindeki plastiği biraz kazımak ve kısa devre yapmak yeterliydi... Alo is cebinden sapı yalıtımlı uzun bir tornavida çıkardı.

— Hazır mısınız?

58

— Tamam! Harekete geçiyorum... Kutuyu kapamayı unutmayın.

Sözünü bitirdikten sonra Leylâ'nın oda kapısına

kadar koştı, cebindeki maymuncuğu kilide soktu ve dönüp Alo is Kartner'e işaret etti. Koridorun diğer ucunda mavimsi bir şimşek çaktı ve aynı anda her yer karardı!

Malko maymuncuğu çevirip kapıyı itti. Kapının açılmasıyla birlikte kopkoyu bir karanlıkla karşılaştı. Elleri önde, dikkatle ilerlerken bir iskemleye çarptı. İskemle gürültüyle devrildi. Aynı anda ürkek bir kadın sesi Bulgarca:

— Kim var orada? diye sordu.

Ses odanın diğer ucundan gelmişti. Malko kanının donduğunu hissetti. Aklına pilli mikrofonlar gelmişti. Sesin geldiği yöne doğru ilerlerken zayıf bir ışık yandı. Olduğu yerde kaldı. Yatakta, dirseğinin üzerinde doğrulmuş bir kadın ve elinde de bir çakmak vardı. Leylâ Galata idi bu.

Aynı anda alev zayıfladı ve söndü. Malko elektriğin her an gelebileceğini biliyordu. Yatağa doğru ilerledi ve rasgele bir hareketle atılarak kadının ağzını eliyle kapadı. Sonra dudaklarını Leylâ'nın kulağına yaklaştırarak hızla konuşmaya başladı:

— Bağırmayın, ben dostum. Viyana'dan geliyorum.

Kadın debelenmeyi bırakıp sakinleşti. Malko kadının kalbinin delice çarptığını duyuyordu.

— Sizinle konuşmak istiyorum, diye devam etti.

Elektrik her an gelebilir. Ne yapabiliriz? Sonra mikrofonlar da var...

Elini kadının ağzından çekti. Leylâ Galata derin bir soluk alıp:

— Gelin! dedi.

Yataktan atlayıp Malko'yu elinden tuttu ve sürükleyerek banyoya soktu. İçeri girip kapıyı kapa-

59

dıkları anda, Malko kapının altından güçlü bir ışığın süzüldüğünü farketti. Arıza giderilmiş elektrik gelmişti. Leylâ'nın banyonun ışığını yakmasıyla Malko, iri mavi gözlü, esmer, üzerinde dantelli saten gecelik bulunan, uzun boylu bir kadınla karşılaştı. Hildegard von Brisbach'ın tarifinden çok daha güzeldi.

"Kameralar!" diye düşündü Malko.

Leylâ Galata düşüncesini okumuş gibi parmağıyla banyonun bir köşesinde, tavana yerleştirilmiş kamerayı gösterdi. Objektifin üstüne siyah bir kumaş örtülmüştü.

Leylâ Galata eğilip banyo musluklarını açtı, sonra Malko'nun kulağına eğilip ingilizce olarak fısıldadı:

— Bulgarlara, banyoda seyredilmekten hoşlanmadığımı söyleyerek kamerayı örttüğümü bildirdim.

Kamera uzun süredir bu durumda. Rahatlıkla konuşabiliriz. Kimsiniz siz?

Malko cevap vermeden önce kadını inceledi.

Kırk yaşında gösteriyordu. Gözlerinin altındaki hafif şişlikler ona çekici bir hava veriyordu. Soluk alması düzene girmiş, yüz hatları yumuşamıştı.

Ağır bir parfüm kullanıyordu. Son derece dişi, kibar ve soğukkanlıydı. Hildegard'ın tarifine gerçekten

hiç uymuyordu. Malko:

— Sizi denetleyenlerin buraya gelme ihtimali var mı? diye sordu.

— Geceleri asla. Kamera ve mikrofonlarla yetiniyorlar.

— Ya bu su gürültüsü?

— Gazino dönüşü çoğu kez geç vakit banyo yaparım.

Söyleyin, kimsiniz siz?

Mavi gözler bir an olsun Malko'nun üzerinden ayrılmıyordu. Bu gözlerde ne bir korku, ne de şaşkınlık ifadesi vardı.

fıO

— Adım size bir şey ifade etmez. Buraya, kocanızın öldürülmeden önce ilişki kurduğu kişiler tarafından gönderildim.

Leylâ'nın yüzü gerildi, gözleri kısıldı.

— Osman... Osman öldü mü?

— Bilmiyor muydunuz?

— Bunu bekliyordum. Burada gazete izleyemiyorum.

Tek haber kaynağım Sofya Radyosu. Kendi

kendime, belki yaralanmıştır diyordum...

Ellerini lavaboya dayayıp başını öne eğdi. Yüzünden

üzüldüğü belliydi. Fısıldaşarak konuşmak

zorunda olduklarından, birbirlerine çok yakındılar.

Akan sıcak suyun buharı banyoyu kaplamaya başlamıştı.

— Kocanız öldürüldüğünde yalnız değildi, diye

devam etti Malko. Yanındaki kişi yaralı olarak

kurtuldu. Bu hanım telefonda sizin sesinizi tanımış.

Telefon etmeyi siz mi istemiştiniz?

Leylâ'nın yüzü bir anda allak bullak oldu. İri mavi gözlerinde yaşlar belirdi. Ellerini göğsüne götürerek:

— Böyle bir felakete neden olacağımı bilmiyordum,

dedi. Bulgarlar kocama telefon edip, kendisini

Sofya'ya çağırمامı istediler. Aklıma kötü bir

şey gelmedi. Ama Osman'ı onların öldürdüğünden

eminim artık.

— Niye?

Leylâ omuz silkti.

— Uzun bir hikâye bu. Kocam buradan kaçmıştı.

Beni rehin bıraktı. Bulgarlar beni bırakıp kaçabileceğini

ummuyorlardı. Gittikten sonra ondan

haber alamadım. Kendisiyle nasıl buluşacağımı bana

söylediklerinde çok sevindim. Eğer bilseydim...

— Hiçbir şeyden kuşkulandınız mı?

— Hayır. Beni İçişleri Bakanlığı'nın binalarından

birine götürdüler.

61

— Kimdi bunlar?

Alnındaki terleri silerek hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

Banyo buhar dolmuş, saunadan farksız olmuştu.

— Kim olduklarını tahmin edersiniz: Gizli Servis.

Oraya gittiğimizde Imperial Oteli'nin numarasını

çevirdiler ve ahizeyi bana verdiler, içlerinden

biri konuşmamızı kulaklıkla dinliyordu. Telefonun,

sigara paketi büyüklüğünde siyah bir kutuya bağlı

olduğunu farketmemiştim bile. Osman'ın sesini tanıyan

şefleri uzanıp kutunun bir düğmesine bastı.

Ne olduğunu yine anlamadım, ama korkup bağırardım

birden. Ahizeden tuhaf bir ısıklık sesi geldi ve konuşmamız kesildi. Şefleri olan adam kısa bir açıklama yaparak şöyle dedi: "Kocanız bir haindi. Layık olduğu cezayı buldu. Uzaktan komutah bir patlayıcı bu telefon aracılığıyla patlatıldı. Telefon konuşmanızın orada banda alındığından hiç kuşkunuz olmasın. Bu durumda bizim-suç ortağımız olarak gözüküyorsunuz. Bulgaristan'da kalmak çıkarınıza olur."

Mesele aydınlanmıştı. Şeytani bir düşünceydi bu. Leylâ'nın yüzü kasılmıştı. Biraz daha Malko'ya yaklaşarak fısıldadı:

— Korkunç bir şey bu. Sinir krizleri geçirdim. O ısıklık sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Bana bir iğne yapıp bayıltılar. Kendime geldiğimde oteldeydim. Bana blöf yaptıklarını, Osman'ın sadece yaralanmış olabileceğini düşünüyordum. Oysa şimdi...

— Sizden ne istiyorlar?

Genç kadın başını salladı.

— Bilmiyorum. Otelden dışarı çıkmam yasak.

Koridora adımımı attığım anda peşime birileri takılıyor.

Ülkeden ayrılmamı istemediklerinden eminim.

Karşı çıkıp Türk Konsolosuyla görüşmek istediğimi söyledim. Beni tehdit ettiler, öldüreceklerle-

62

rini söylediler. Ben de korkup sustum. Arada bir, beni arabayla kentte gezdirirler.

Genç kadın bir süre sustu. Sessizliği sadece musluklardan akan suyun gürültüsü bozuyordu.

Leylâ Galata bir havluyla yüzünü kuruladı. Yoğunlaşan nemin etkisiyle saten geceliği vücuduna yapışmış, hatları iç gıcıklyıcı bir biçimde ortaya çıkmıştı. Gözlerini Malko'nun gözlerine dikerek sordu:

— Benden ne istiyorsunuz? Niçin beni görmeye geldiniz? Bu hareketiniz çok tehlikeli...

— Gerçekten de öyle, diye onayladı Malko. Kocanız öldürülmeseydi çok önemli bir bilgi verecekti.

Sizin böyle bir şeyden haberiniz var mı?

Leylâ Galata son derece sakın bir sesle:

— Hayır, yok! dedi.

Bu kez Malko yüzünü kuruladı. Genç kadın lavaboya dayanmış, onu seyrediyordu. Malko'nun suskun durduğunu görünce:

— Acele edelim, dedi. Bu suyu sabaha kadar akıtamam.

Tehlike büyüktü, ama Malko'nun bunu göze alması gerekiyordu. Aksi halde, Bulgaristan'dan elini kolunu sallaya sallaya, geldiği gibi çıkıp gitmiş olacaktı.

— Sözüünü ettiğim bilgi, bir Sovyet generaliyle ilgili, dedi. Adı, Fedor Storamov. Batı'ya sığınmak istiyor. Kocanızın dediğine göre, ona ancak sizin aracılığınızla ulaşabilirmişiz.

Yine su gürültüsü. Nihayet Leylâ Galata:

— Eğer bundan haberdarsanız çok şey biliyor olmanız, dedi.

Malko bunların neler olabileceğini tahmin etmeyi

çok isterdi. Genç kadın Avusturyalıının sözlerinden çok etkilenmiş görünüyordu.

Banyonun içi hamam gibi olmuştu. Her ikisi de (ili

devamlı terliyorlardı.

— Bu bilgi doğru mu? diye sordu Malko.

Leylâ Galata başını salladı.

— Evet.

- Nerede bu general?

— Sofya'da.

Malko sırtından bir yükün kalktığını hissetti.

Osman Galata palavra atmamıştı.

— Generalle bir ilişkiniz var mı?

— Kurabilirim.

— Niçin Batı'ya geçmek istiyor?

— Sanırım Rusya'da büyük bir karaborsa işine karışmış. Andropov onu her an mahkeme önüne çıkarabilir.

O da bunu biliyor ve ölmek istemiyor.

Tek şansı kocamdı. Osman onu kaçırmaya söz vermişti.

Aynı şeyi siz yapabilir misiniz?

— Sanırım evet, dedi Malko. Zaten bunun için Bulgaristan'a geldim. Bütün mesele generali bulmak. Genç kadının gözlerinde kuşkulu bir ifade belirdi.

— Peki, buradaki varlığınız onun ya da benim için bir tehlike oluşturmuyor mu?.. Bulgarlar çok kuşkucudur...

— Sanmam, dedi Malko. Buraya sahte bir kimlikle kamyon şoförü olarak geldim. Resmi olarak Somat Şirketi'ne bağlı çalışıyorum. Vitoşa'da dikkati çekmeden birkaç gün kalabilirim. Tabii, ters bir hareket yapmazsam. Arkamda güçlü bir örgüt var, Sofya'da da dostlarım.

Genç kadın bunun hangi örgüt olduğunu sormadı.

Fakat Malko'ya güvendiği yüzünden belliydi.

— Generalle hemen ilişki kurabilirim. Kendisine ne diyeyim?

— Bana bir randevu alın. Kaçışını planlamamız

64

gerekiyor.

— Peki, ben ne olacağım?

Malko şaşkın, ona baktı. Leylâ sesini daha da alçaltarak:

— Ben de buradan gitmek istiyorum, dedi.

— Pekâlâ, dedi Malko hiç düşünmeden. Durumu ayarlarım.

Kamyonda iki kişiye yer yoktu. Zaman kazanmak için sordu:

— Generalle nasıl tanıştınız?

Leylâ Galata cevap vermeden önce bir süre düşündü, sonra açıkladı:

— Bulgar Gizli Servisi'nde çalışan Emil Borovo adındaki bir dost aracılığıyla tanıştım. Kocamla irtibat kurmakla görevli bir memurdu. Zamanla dost olduk.

— Kocanızı Papa'ya hazırlanan suikaste sokan o muydu? ,

— Galiba!

Bulmacanınbirparçası daha tamamlanmıştı. Birden,

Leylâ Galata büyük bir sır açıklayacakmış gibi hızlı hızlı konuşmaya başladı.
— Emil Borovo, KGB'nin emrinde çalışan Bulgarlardandı. Papa'ya suikast başarısızlıkla sonuçlanınca Moskova'nın bir süre sesi çıkmadı. Bulgar Gizli Servisi Başkanı Moskova'ya gitti. Ardından General Storamov Sofya'ya geldi. Resmi görevi, Bulgar Gizli Servisi'ne çeki düzen vermektir. Oysa asıl amacı, Bulgar Gizli Servisi'nde Papa olayıyla ilgili kişilerin ortadan kaldırılmasını denetlemektir. Bu kişileri Rusya'da staja göndermeye başladılar. Tabii, giden geri dönmeyecekti. Bu arada Emil Borovo da çalışmalarını tebrik eden ve kendisini staja davet eden bir mektup almış.
— Peki, nasıl oldu da mektuptan kuşkulandı?
— Bu meslektekiler gölgelerinden bile kuşkula-

65

nırlar. Ayrıca, generalle görüşmüş. General Storamov kendisine Batı'ya kaçmalarını teklif etmiş.
O da kocamı buldu.
— Kocanız bu işi başaramadı mı?
— Vakti olmadı. Gizli Servis onu tutuklamaya karar vermiş. Neyse ki, Emil Borovo tam vaktinde haber verdi. Osman da hemen kaçtı, ama tek başına.
— Yani generalle ilişkiyi şimdi Emil Borovo aracılığıyla kuracaksınız, öyle mi?
Leylâ Galata ona baktı.
— Evet. Tek çare bu. Borovo'ya buraya gelmesini söylerim. Mikrofonlardan uzakta bir yerde konuşuruz. Malko'nun güven duymak zorunda kaldığı kişiler gitgide artıyordu. Avusturyalı olaydaki yeni gelişmeleri enine boyuna düşündü. Leylâ musluklardan birini kapadı. Kaçırılması gereken kişiler üçe çıkmıştı. Oysa, kamyonun gizli bölmesi bir kişilikti. Ayrıca, Gizli Servis'in gözü kadının üstündeyken onu kaçırmaya kalkmak çok tehlikeli olurdu. Leylâ Galata'nın kendisine bu denli yakınlık göstermesinin nedeni ortadaydı. Merak ettiği bir nokta daha kalmıştı.
— Kocanıza yapılan saldırıdan sonra, birinin gelip sizi bulacağını bekliyor muydunuz?
— Hayır, hiç umudum yoktu.
— Kocanıza telefon ettiğinizde Emil Borovo yanınızda mıydı?
Leylâ gözlerini yere indirdi.
— Evet! Bunu mahsus yaptılar. Emil Borovo'yu da bu olaya karıştırdılar.
— Peki, şimdiye kadar Emil Borovo'yu niçin temizlemediler?
— Bu kolay değil. KGB'nin baskısına rağmen

66

Bulgar Gizli Servisi'nin içinde direnen başka kişiler de var. Emil Borovo şefleri ve arkadaşları tarafından sevilen biri. Zaten, General Storamov'un geliş nedenlerinden biri de bu. Ayrıca, Emil Borovo'nun kendini savunmak için ne gibi önlemler aldığını öğrenmeye çalışıyorlar. Her şeyi öğrendiklerinde darbeyi indirecekler. Bu da gün meselesi. Emil, Rusya'da "staja" davet edildiğini öğrendiği an, ölüme mahkûm olduğunu anladı. Staj sırasında bir kazaya kurban gidecek ve ailesi sosyalist vatani uğrunda öldüğünü öğrenecekti, işin aslı da hiçbir zaman duyulmayacaktı.

— Size birinin yardıma geleceğinden kuşkulaniyorlar mı?

— Sanmam, dedi Leylâ. Kocamın yalnız olduğunu biliyorlardı, öldüğüne göre artık o da gelemez buraya. Fakat konuşabileceğimden ya da kaçacağım korkuyorlar.

Malko sıcaktan bunalmıştı, öğreneceğini öğrenmişti artık. Yalnız tek bir soru daha kalıyordu.

— Sizinle nasıl irtibat kuracağız? Elektrik arızası numarasını bir daha tekrarlayamam.

— Anahtarınız var mı ?

-Var.

— Gece geç vakit, ne zaman isterseniz gelin! Her zaman yalnızım. Kapıyı açtığınızda sizin olduğunuzu anlar ve lambayı yakmam. Konuşmak için de radyoyu açarız.

— Teklifiniz güzel. Yalnız bu katta pek görünmek istemem. Çok tehlikeli olur bu. Gazinoda konuşmamız imkânsız mı?

Genç kadın şöyle bir düşündü:

— Yarın akşam on birle bir arası gazinoda olun. Sizi görünce tuvalete gideceğim. Tuvaletler asansörün yanında. Kapının arkasına bir köşeye size not bırakacağım. Oradan alırsınız. Birisi tarafın -

67

dan görülecek olursanız, kadınlar tuvaletine yanlışlıkla girdiğinizi söylersiniz...

— Peki, ya bir aksilik olursa?

— Tek çare bu. Ya da en tehlikesizi. Normal şartlarda bir araya gelmemiz imkânsız. Bir kez, bir İtalyan gazetecisi benimle irtibat kurmaya kalktı. O da telefonla sadece. İki saat içinde adam ortadan yok oldu. Peki, ya ben sizi ararsam?

— 604 numaralı odada kalıyorum.

— Adınız?

— Klaus Frost. Almanım.

Leylâ gülümsedi.

— Gerçek adınız olamaz bu...

— Haklısınız.

Leylâ ısrar etmedi. Ondan ayrılmak istemezmiş gibi bir hali vardı. Fakat geceyi bu saunada geçiremezlerdi.

— Banyodan önce ben çıkacağım, dedi Leylâ.

Yatağa girip ışıkları kapadıktan sonra çıkarsınız.

İyi şanslar!

Sözünü bitirdikten sonra doğal bir hareketle dudaklarını uzattı. Bu beklenmedik kısa temas Malko'nun aklını başından almaya yetti. Genç kadın muslukları kapadı, hafifçe gülümsedikten sonra banyodan çıktı. Malko heyecanla ışığın sönmesini bekledi. Atıldığı bu görev, çomakla arı kovanını kurcalamaktan beterdı... Dışardan demirperde içinde neler olup bittiğini anlamak imkânsızdı. KGB'de hesaplaşma başlamış, kurban durumuna düşen cellatlar, yeni rollerine bir türlü alışamaz olmuşlardı. Papa'ya hazırlanan suikast sonuca ulaşmadığı için tanıkların ortadan kaldırılması gerekiyordu, önce, Osman Galata gibi dışardan çalışanlar, ardından da olaya karışan Bulgar ajanları ortadan kaldırılacak ve sıra Rus ajanlarına gelecekti.

68

Malko saatine baktı: İkiye çeyrek vardı. Banyo kapısının altından süzülen ışık sönmüştü. Kapıyı açıp bekledi. Tam bir sessizlik vardı. Dikkatle ilerledi. Gürültü çıkarmamaya son derece özen gösteriyordu.

Kapıya ulaştığında bir kez daha çevreyi dinledi ve dışarı çıktı. Koridor loştu. Kapıyı dışardan maymuncukla kilitledi ve servis merdiveninden üç kat aşağıya indi. Oradan asansöre atlayıp odasına döndü. Soyunup yatağa uzandı. Dışarda yoğun bir kar yağışı vardı. Gözlerini yumdu. Bulgaristan'dan bir KGB generalini çıkarmakla KGB ile KDS'yi birbirine düşürmüş olacaktı.' Birden, CIA'nın kendisini buraya göndermekle ölüme mahkûm edip etmediğini düşündü. Kafasına tatsız bir soru işareti takılmıştı: Leylâ Galata'nın banyosunda ikinci bir kamera bulunuyor olamaz mıydı?

69

VII. BÖLÜM

Malkosıçrayarak yatakta doğruldu. Odanın sıcaklığına rağmen vücudu buz gibi bir terle kaplıydı. Kapı çalıyordu. Neden sonra bunun kapı olmayıp kalp atışları olduğunu anladı. Saate baktı: Ona çeyrek vardı. Vaktin ilerlemiş olması içini rahatlattı. Leylâ Galata'yı ziyareti kötü sonuçlar yaratmamıştı. Aksi halde KDS ajanları çoktan odaya damlamışlardı. "Kamyonunu" düşündü. Bulgaristan'dan çıkışın kolay olacağından emindi. Tek güçlük, son randevuya kadar olan süreyi kazasız belasız atlatmaktı. Bu iş, planını bilmediği bir mayın tarlasında ilerlemeye benziyordu. Ne denli dikkat ederse etsin, her yanlış adım, ölüm demekti. Ne yazık ki şu an mayınlı arazinin tam ortasındaydı ve hareketsiz kalamazdı artık. Milim milim de olsa, ilerlemek zorundaydı. Kar durmuş, fakat Vitoşa'yı çevreleyen araziye kasıp kavuran buz gibi bir rüzgâr çıkmıştı. Sofya'ya hakim tepeler bembeyazdı. Malko'nun beyni düşün altında son hızla çalışıyordu. Kurulanıp giyindikten sonra havuza kahvaltıya indi. Masalardan birine oturduğu anda Maya Klokotnika'yı farkettiler. Üzerinde bir parka, başında gözlerine kadar

70

indirdiği bir şapka vardı. Malko'yu farkederek farketmez hemen yanına geldi.

— Good morning! Nasılsınız?

— Çok iyi! dedi Malko.

Genç kadın çevresine bakındıktan sonra masaya eğildi:

— Sizin odada maymuncuğumu kaybetmişim.

Malko açık vermedi.

— Ararım, dedi.

Genç kadın masaya oturmaya niyetlendiği bir anda, iriyarı bir Rumun işareti üzerine hemen doğruldu.

— Seni sonra ararım.

— Tamam.

İriyarı Rum, genç kadının koluna girip giriş katındaki tahta döşemeli, mağara gibi karanlık bara sürükledi. Savaş sırasında Bulgarlar tarafından hayli hırpalanan Rumlar şimdi paralan sayesinde onları ezmeye çalışıyordu. Bulgar yetkililer Sofya çevresindeki kayak merkezlerini yabancıların rahat etmesi için kendi vatandaşlarına yasaklamışlardı.

Kahvaltıdan sonra Malko yerel şirketlerden Balkantur Acentesi'ne girdi. Bir "şoför" olarak, teklif edilen fiyatları kırmak için çekişe çekişe pazarlık yaptı. Sonunda, Stalingrad'da imal edilen dizel motorlu Lada'lardan birini kiraladı. Günlüğü yirmi levaydı. Herhangi uygar bir ülkede ,bu leş, bu fiyata ancak satılırdı.

**

Malko maymuncuğu masanın üzerine koyup Alois Kartner'e doğru itti.

— Bana hemen bunun bir benzeri lazım. Yoksa, dostunuz Maya kuşkulanacak. Anahtarını kaybettiğinin farkında...

İriyarı Avusturyalı "iskoç Şurubu" ndan bir

71

yudum alıp,çevresini kontrol etti. Küçük, boş bir bardaydılar.

—Ivan Vasof Caddesi'nde bir anahtarcı tanıyorum, iyi sanatkârdır. Saat, çakmak tamiri de yapar.

Yaya gidebiliriz.

Kent merkezi her zamanki gibi sıkıcıydı. Farkedilebilen tek renk, Bulgar subaylarının kırmızı şapkalarıydı. Lenin Meydanı'nda insanlar yine -7 derecede kahve içiyorlardı. Gelip geçen sayısız sarı tramvayları korna çalarak sollayan siyah Volga' lardan başka araç yoktu yollarda. Ivan Vasof Caddesi eski ahşap evlerin bulunduğu, geçen yüzyıldan kalma bir yerdi. Alo is Kartner, cephesi kararmış küçük bir dükkânın önünde durdu. Kapıda Troçki'ye benzer bir ihtiyar duruyordu. Beklenmedik güzel bir Almancayla:

— Size ne gibi bir yardımım dokunabilir? diye sordu.

Alo is maymuncuğu gösterdi. Diğer anahtarı alıp inceledi ve gülümseyerek:

— Anlaşıldı, dedi. Bunlardan birçok genç kadına yaptım. Yarım saat sonra gelebilir misiniz?

— Şurada, Rakovvski Kahvesi'nde bir şeyler içelim, dedi Alois Malko'ya.

Kentin merkezinde eski bir mahalleyi çevreleyen Rakovvski Bulvarı, Sofya'nın en hareketli yerlerinden biriydi. Bir portakal satıcısının önünde uzun bir kuyruk vardı. Alois Kartner kahveye girip boş bir masaya oturdu, "İskoç Şurubu"nu ısmarladıktan sonra Malko'ya eğildi.

— Nasıl, dün akşam işler yolunda gitti mi?

Malko, Leylâ Galata'yı ziyaretinden söz etti. Heyecanlanan Alois önündeki içkiyi bir dikişte bitirerek ikincisini ısmarladı. Kendisini tanıyor olmaları ki, barmen bir anda elinde bir şişe viskiyle geri döndü.

72

— inanılacak gibi değil! dedi Alois. Eli gözü bağlı durumda, bir bombanın tahrik tapasını sökmek gibi bir şey bu. Bulgarların her yeri ve herkesi nasıl gözlediklerini bilemezsiniz. Bu kadınla konuşabilmeniz büyük başarı... Ama generalle buluşmanız hemen hemen imkânsız.

— Eğer bir destek bulursak pek imkânsız sayılmaz,
dedi Malko. Vitoşa'da buluşmamıza olanak
yok. Güvenebileceğimiz biri var mı?

Alois Kartner düşünceli bir tavırla alnını kaşıdı.

— Tatsız bir iş bu! Kadını ne denli bir tehlikeye
attığının farkında mısınız? Atacağınız yanlış bir
adımla kadın soluğu Sibirya'da kampta alır, ya da
daha kötüsü olur...

— Biliyorum, dedi Malko, fakat seçeneğim yok.

Tek başıma bu işin altından kalkamam.

Kahveye el ele giren bir çift yanlarındaki masaya
oturdu. Kahve çok sıcak olmasına rağmen,
müşterilerin hiçbirisi paltosunu çıkarmıyordu. Alois
Kartner bir süre daha düşündükten sonra:

— Rejime düşman birini tanıyorum, dedi. Bulgaristan'dan
kaçmak isteyen bir ressam. Adı, Todor
Vaslec. Güvenilir kişidir, ama yine de bir sormam
gerek. Sonra birlikte ziyaretine gideriz.

— Şimdi olur mu?

Malko'nun kaybedecek hiç zamanı yoktu.

— Nasıl isterseniz, dedi Avusturyalı, önce
gidip anahtarı alalım. Sonra da benim arabayı alırız.

*

Avusturyalının arabası trafiğe yasaklanmış dar
bir sokağa saptı. Üzerinde kocaman bir kıızıl yıldız
bulunan parti binasının yakınındaydılar. Alois neşeli
bir kahkaha attı.

— Kent merkezinde tüm sokaklar sözüm ona
7:!

trafiğe kapalıdır. Ama hiçbir trafik polisi "C", "CD"

ya da yabancı plakalı bir arabaya düdük çalmaz.

İşte, halk demokrasisi dediğin de böyle olur!

Merkezden Vitoşa Bulvarı'na saptılar. Yol,
boyu boyunca kazılmıştı. Geleceğin Sofya metrosu
yapılıyordu. Yeterli sayıda tramvayın bulunduğu
Sofya'da metroya hiç ihtiyaç yoktu, ama Sovyetler
"küçük kardeş" lerinin de Moskova'daki gibi
bir metroları olsun istemişti...

Alois sola dönüp kuru bir kanal boyunca ilerledi,
kapalı duran bir eğlence parkının önünden geçti
ve büyük bulvarlardan birine, Dragan Cankov'a
saptı. Yol kenarındaki ağaçların arasından, yüksek
televizyon kulesi farkediliyordu. Alois arabayı durdurup:

— Yürüyeceğiz, dedi. Arabayı evinin önüne bırakamayız.
Komşuları kuşkulandır. Hatta şikâyet
bile ederler... Bulgarların yabancılarla görüşmesi
yasaktır.

Ne sevimli bir ülke!

Eski binaların bulunduğu Çerkovski Sokağı'na
girdiler. Yolun sonunda, küçük bir bahçe içinde ahşap
bir ev vardı. Alois zile bastı ve aralanan kapının
ardında pantolonlu, sarı saçlı, dik göğüslü bir
kadın belirdi.

— Todor burada mı?

— Evet.

Holde, sobanın yanında ısınan bir kedi vardı.

İki piyanonun doldurduğu küçük bir odaya girdiler.
Gözlüklü, sakın ifadeli, kırk yaşlarında bir
adam kendilerini karşıladı. Alois, Malko'yı takdim
etti.

— Todor, işte dostum Malko!

Todor Vaslec'in dudaklarında beliren cana yakın gülümseme bir anda kayboldu.

— Gelirken dikkat ettiniz mi?

74

— Elbette, dedi Alois. Arabayı uzakta bıraktık.

Dostumun senden bir isteği Var.

Malko hemen söze girdi.

— Biriyle buluşmak için emin bir yere ihtiyacım var. Yabancı bir ülkeden geliyorum. Ayrıca, birkaç günlüğüne mesaj bırakıp alabileceğim bir aracı istiyorum. Yakında geri döneceğim.

Bu arada genç kadın bir tepsiyle Bulgar votkası ve kadeh getirip içkileri doldurdu, sonra bir tabureye oturup ziyaretçileri incelemeye başladı.

Todor Vaslec derin düşüncelere dalmıştı. Tam bir çıkmazda olduğu belliydi. Nihayet:

— İlişki kuracağınız kişiden emin misiniz? diye sordu. Size tuzak kurmuş olabilirler, Bulgarların sık başvurdukları bir yöntemdir bu.

Todor Vaslec'e söz konusu kişinin bir KGB yetkilisi olduğunu açıklamak imkânsızdı.

— Bu konuda garanti verebilirim, demekle yetindi Malko.

Sonra da hayatını emniyete alan "sigorta" sini düşünerek utandı. Herhangi bir aksilikte, Todor Vaslec gibi birini hiçbir taraf takas yoluyla kurtarmaya kalkmazdı. Bir süre suskun kalakaldılar; nihayet Bulgar:

— Size yardım etmek isterim, dedi. Ne yapmam gerekiyor?

— Size nereye mesaj bırakabilirim? Burası olmaz tabii.

Genç kadın ürkek bakışlarla onları dinliyordu.

Todor'a Bulgarca bir şeyler söyledi. Malko Rusça bilgisinden benzetme yoluyla konuşulana anladı.

— Delirdin mi sen? diyordu. Bu adamı tanımıyorsun.

Alois iyi bir insandır, ama içkici bir ihtiyar olduğunu da unutma... Başın yeterince dertte değil mi zaten?

— Bu adama güveniyorum, dedi Todor. Belki

75

buradan kaçmamıza da yardım eder.

Malko hiç renk vermedi. Adamın İngilizce konuşmasını bekledi.

— Şu ara bir devlet siparişiyle uğraşıyorum.

Her gün Alexandre Nevski Katedrali'nin altındaki müzede çalışıyorum. Bazı ikonaları kopya etmekle görevliyim. Burası turistlerin ve Bulgarların ziyaret ettiği bir yerdir. Müzeye gelmeniz kimsenin dikkatini çekmez, önümdeki resim sehпасına mesajınızı takıp gidersiniz.

iyi fikirdi bu. Malko saf ispirtodan farksız Bulgar votkasını bir dikişte içti. Sonra ev sahibinin elini hararetle sıkarak alçak sesle:

— Görevimin sınırları içinde buradan kaçmanıza ne derece yardım edebilirim, bunu araştıracağım, dedi. Fakat fazla umutlanmayın, henüz söz vermiş değilim...

Genç ressamın gözleri ışıldadı.

— Harika olur bu! dedi. Daha önce Gizli Servis Başkanlığından yabancı ülkelerde resim sergisi açmak için izin istemiştim. Bana pasaport veremeyeceklerini söylediler. Nedenini de açıklamadılar.

Görüyorsunuz ya, beni kendilerinden saymıyorlar.

Çünkü, sosyalizmden önce babamın bir fabrikası vardı.

— Anlıyorum, dedi Malko.

— Fakat, karım Sylvana'yı burada bırakıp gidemem.

— Elbette!

Uzun uzun el sıkıştılar. Eğer bu böyle devam ederse kamyonu otobüse_dönüşecekti... Odanın sıcaklığından sonra dışarının soğuğu daha da dondurucuydu.

Malko, evin yanındaki küçük garajda eski jir karavan farkettiler. Alois Kartner:

— Şansınız varmış! dedi. Todor güvenilir kişidir.

Yalnız rica edeceğim, onu kötü bir durumda

76

bırakmayın.

— Gayret ederim, dedi Malko.

Kent merkezine indiler. Hemen her yol ağzında trafiği düzenleyen haki üniformalı milisler vardı. İnsanlar tuhaf bir sessizlik içinde hareket ediyorlardı. Yüzlerinde neşeden eser yoktu.

önemli dört yol ağzlarındaki milisler yola hakim kulübelerde nöbet tutuyorlardı. Malko, Alois Kartner'den ayrıldıktan sonra Lada'sma atlayıp Vitoşa'ya yöneldi.

Bowling salonunun yanındaki havuza ulaşmak için oteli boydan boya katetmesi gerekti. Maya oradaydı. Yanına yaklaşp maymuncuğu uzattı.

— Anahtarınızı buldum.

Genç kadın sevinerek doğruldu.

— Ah! Çok teşekkür ederim!

KDS ajanlarını daha fazla huylandırmamak için hemen Maya'nın yanından ayrıldı. Snack-bar'ın camından kızları seyreden Araplar farkediliyordu. Malko kenti dolaşıp, işler yolunda gittiği takdirde, gizli yolcusunu, kamyonu alabileceği kuytu bir köşe aramaya karar verdi. Artık zarlar atılmıştı ve akşam Samia Sidani ile buluşuncaya dek yapacak bir iş yoktu.

Acaba Leylâ Galata, Sovyet generaliyle irtibat kurup kendisine durumu bildirebilecek miydi?

*

**

— Şirketimizin en iyi şoförüdür! dedi Samia Sidani çevresindekilere. *

Malko mütevazı bir tavırla gülümsedi. Tam karşısında bulunan uzun boylu Bulgar dilber, gözleriyle Malko 'yu yer gibiydi. Avusturyalıının yanında duran Samia üzerine dik yakalı beyaz bir tunik geçirmişti. Yeşil gözleri bir an olsun Malko'dan ayrılmıyordu. Kocasından bir haber olup olmadı-

77'

ğını sormuş, fakat genç kadın kaçamaklı davranmıştı.

Malko, her hareketinde göğüsleri oynayan uzun boylu Bulgar dilbere gülümsedi. Kadında hayvani bir dişilik vardı. Halk ordusunda albay olan babası ve yemek yemekten başka hiçbir işe yaramaz, koca ağızlı anasıyla birlikte gelmişti. Dünyanın en rezil patates kızartmasının yenebileceği on dokuzuncu kattaki, manzaraya hakim lokantanın sıkıntılı havasını dağıtma görevini köşede bir şeyler çalan bir piyanist üstlenmişti. Yemek servisi son derece yavaştı, ama bu Malko'nun umurunda değildi. Leylâ ile randevusuna daha çok zaman vardı. Kendini konuşmalarla ilgilenmeye

zorladı. Samia gülümseyerek:

— Beni stüdyoda çalışırken görmelisiniz, dedi.

Şu sıralarda plastik yaralarla bir Frankenstein hazırlıyorum.

Yüzünü bozduğum oyuncu da çok yakışıklı bir çocuk...

Diğer tarafta, yakında emekli olacağını söyleyen albay 240 levalık aylığını aynı düzeyde tutturmak için domuz yetiştireceğini anlatıyordu. Malko'nun altındaki gibi basit bir Lada almak için 7.000 leva gerekiyordu! Samia Sidani ise kocasının işleri nedeniyle rejimden hiç şikâyetçi değildi. Yemek hayli uzun sürdü. Kahveler geldiğinde, konukların yarısı uyukluyordu. Samia koca bir deste leva çıkarıp hesabı ödedi.

— Gazinoya bir göz atalım mı? teklifinde bulundu Malko.

Samia Sidani özür dilercesine gülümsedi.

— Dostlarım oraya giremez. Bulgarlara yasaktır.

Belki bir başka zaman gideriz. Bana yarın telefon edin. Samir'den bir haber çıkabilir.

iri göğüslü, uzun boylu Bulgar dilberi Malko'yu yanağından öptü, sonra öbüründen, ardından yine ilk yanağından ve nihayet dudağından.

78

Malko gazinoya tek başına girdi. Alois Kartner bardaydı. Bir eli içki kadehinde, diğeri Maya'nın kalçasında olduğu halde Malko 'ya takıldı:

— Yemeği burada mı yediniz? Yine fare kızartması yapmışlardır. Hemen bir içki alıp midenizi yıkayın...

Malko ikinci votkaya başladığında salona Leylâ Galata girdi. İtfaiye arabalarını hatırlatan kırmızı renkte, sırtı beline kadar açık nefis bir gece elbisesi giymişti. Yanında kötü giyimli iki herif vardı: KDS ajanları. Rulet masalarından birinde yer açıp genç kadını oturttular.

Malko varlığını kesin bir biçimde kadına iletmek için Alois'den ayrılıp iki yüz dolarlık fiş aldı ve Leylâ'nın oynadığı masaya yaklaştı.

*

**

— " 7 " numara kazandı! dedi krupiye.

Yeşil çuha üzerindeki tüm fişleri toplayarak bir kısmını Malko'nun önüne itti. Avusturyalıının önündeki fiş yığını gitgide büyüyordu. Oyunu izleyen kalabalık her an daha da artar olmuştı.

Oyun masaları bir hizada dizilmişti. Malko sistemli bir biçimde "7" numaraya oynuyordu. Kısa boylu krupiye ne yapıp yapıp topu iki kez kaydırды, fakat Malko hiç ses çıkarmadı...

O sırada bir grup Libyalı geldi. Masaya avuç dolusu dolar atarak oyuna girdiler... Malko fişlerini düzenledi. Leylâ Galata'nın arkasında hareketsiz duran iki ajan çevreyi tarıyorlardı. Geldiklerinden bu yana ne konuşmuşlar, ne sigara içmişlerdi. Robottan farksızdılar. Arada bir, içlerinden biri salona bir göz atıyor, sonra bakışlarını yine genç kadının çıplak sırtına çeviriyordu.

Malko'nun devamlı kazanması kısa boylu krupiyenin

neşesini kaçırmıştı. Leylâ Galata ise rasge-

79

le oynuyor ve ender kazanıyordu. Bir ara yanındaki ajanlardan birinin kulağına bir şeyler fısıldadı ve ayağa kalktı. Adamlardan biri yerini alırken diğeri onunla birlikte dışarı çıktı.

Malko sevindi. Leylâ sözünü tutuyordu. Birkaç dakika sonra yeniden görüldü, geldi yerine oturdu. Yarım saat kadar daha oyuna devam ettikten sonra kalktı ve ajanlarla birlikte sajonu terketti. Malko arkasından ona baktı. Osman Galata zevkli adamdı. Böyle bir kadını Bulgarların eline bırakmak doğru olmazdı. Onu kurtarmak için elinden geleni yapacağına içinden söz verdi. Nasıl olsa koca Volvo 'da ona da bir yer bulurdu.

Malko önündeki fişlerin yarısını 29'a koydu. 29 kazandı. Krupiye boğulacak gibi oldu. Malko fişleri toplayıp kalktı. Dışarıya çıktığında, asansöre bineceği yerde sola saptı. Tuvaletlerin önünde kimse yoktu. Kadınlar tuvaletine daldı ve aradığını hemen buldu: Dörde katlanmış beyaz bir kâğıt. Kâğıdı cebine atıp çıktı ve etrafı kontrol ettikten sonra bu kez erkekler tuvaletine girdi. Kâğıdı açtı. Tek bir satır yazılıydı:

"YARIN SABAH DOKUZDA - SVOBODATA PARKI -14 NUMARALI TRAMVAY DURAĞI."

Malko kâğıdı tuvalete atıp, sifonu çekti. Asansörü beklerken heyecanlanmış olduğunu farketti. Nihayet, Sovyet generaliyle irtibat sağlanmıştı. Bunu iki günde halletmişti. Generalin kaçırılması ise beş, altı gün sonra gerçekleşecekti. Bunun bir tuzak olmaması için dua etti. Şimdiye dek böylesine tehlikeli bir görev almamıştı. Bulgarların burnu dibinden bir KGB generalini kaçırmak kolay iş değildi. Odasına döndüğünde çekmeceleri ve valizini kontrol etti. Yapıştırdığı saçlar yerli yerinde duruyordu. Odasına giren olmamıştı. Demek ki şu ana

80

kadar hiç hata yapmamıştı. Vitoşa'da birkaç gün geçirecek olan şoförün hareketlerinde Dajavna Sigunost'u kuşkulandıran bir yan yoktu.

*

**

Malko, Sofya'nın planı üstünde randevu yerini arayıp buldu. Kentin kenarında, Todor Vaslec'in evine yakın bir yerdeydi.

Dışarda müthiş bir soğuk vardı. Kibrit yakıp Lada'mn kapı kilidindeki buzları eritmeye çabaladı. Arabanın tüm inatçılığına rağmen, dizel motor nihayet kapkara bir duman atarak çalıştı. Vitoşa'nın parkından çıkıp yola koyuldu. Çeşitli kavşakları aştıktan sonra bir dört yol ağzında kırmızı ışıktaki durdu. Yeşil yanıp da hareket edeceği sırada bir düdük sesiyle yerinden sıçradı.

Gri üniformalı, beyaz şapkalı ve kırmızı koltuklu bir milis asık suratlı **bir** tavırla ona doğru yaklaşıyordu. Uzaktan Lada'yı kenara çekmesini işaret etti.

VIII BÖLÜM

Malko damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Bir an, gaza köküne kadar basıp, milisi ezip geçmeyi düşündü. Tam bir çılgınlık olurdu bu. Arabanın plakasından kendisini kolaylıkla bulurlar ve böylece de seyahati yarım kalmış olurdu. Heyecandan kalbi duracakmış gibiydi. Arabayı yol kenarına çekip dikiz aynasından yaklaşan milisi izledi. General Fedor Storamov'la buluşmasına bir çeyrek saatten az kalmıştı. Camını açtı. Gri üniformalı milis parmağını uzatıp arabanın emniyet kemerini işaret etti ve sert bir sesle: — Remengn! * dedi. Rahat bir soluk alan Malko gülmemek için kendini zor tuttu. Gülümseyerek kemerini bağladı. Bu kez milis camdan içeriye eldivenli elini uzatarak: — Dokumenti, * dedi.

Malko belgeleri uzattı. Memur sayfaları karıştırarak arabanın çevresinde dolandı, sonra sevimsiz bir suratla .kâğıtları uzatıp gidebileceğini işaret etti.

(*) Emniyet korneri!

(*) Arabanın kâğıtları

*

**

Geçirdiği heyecanın etkisinden henüz kurtulmamış olan Malko, arabayı geniş Svobodata Parkı'na uzanan Dragan Cankov Bulvan'nın girişine park etti. Sonra, Kirie Vidinski'yi kesen yola doğru ilerledi. 9, 14 ve 19 numaralı tramvayların yolları parktan geçiyordu. Malko yolun ortasında bir durak farketti. Buzlanmış toprak ayaklarının altında, her adımda kırılır gibi sesler çıkarıyordu. Parkın koruluğu ıssızdı ve ilerlerde, güney yönünde televizyon kulesi farkediliyordu. Randevu için tuhaf bir yeri... Koruluğun soğuk bir görünümü vardı.

Tramvay durağının üzerine dikilmiş tahta tabelada 9, 14 ve 19 numaralar işaretliydi. Malko durdu. Görünürde kimseler yoktu. Böyle garip bir yerde tramvay durağının işi neydi? Yazları kuşkusuz kalabalık olmalıydı burası. Mekanik bir gürültü sessizliği bozdu. Bir tramvay yaklaşıyordu. 9 numara. Malko yerinden kıınıldamandı.

Tramvay geçip gitti. Yolcular başlarını çevirip bakmamışlardı bile.

Aradan beş dakika geçti. Malko donuyordu. Birden, güneyde, yola paralel koşan bir gölge farketti. Biraz daha yaklaştığında, üzerinde mavi bir eşofman bulunduğunu gördü. Adam ona doğru koşuyordu. Malko içinden CIA'ya küfretti: General Fedor'un bir fotoğrafını bulup verememişlerdi! Bu durumda her türlü tuzağa düşebilirdi. Koşucu tam yanında soluk soluğa durdu. Altmış yaşlarında görünüyordu. Seyrek saçlı başı soğuktan kızarmıştı. Kat kat gerdanı ve siyah kulaklıklarıyla Miki Maus'a benziyordu. Kişiliğini yansıtan tek belirti, parıldayan ela gözleriydi. Birkaç, kez

yerinde sayarak durdu ve Malko'ya-

— Vaşe im? * dedi.

Malko heyecanlandı. İnanılmaz bir şeydi bu.

Karşısında kaçmaya hazır bir KGB generali vardı.
Hemen cevap verdi:

— Klaus Frost. Fedor Ivanoviç Storamov'la
mı tanışıyorum?

Rus şaşkın şaşkın ona baktı. Karşısındakinin
mükemmel Rusçası onu etkilemişti.

— Evet. Burada durmayalım, tehlikeli olabilir.
Nereye gidebiliriz?

Malko bunu düşünmemişti, ilerde, ağaçların
ardında Todor Vaslec'in evi vardı. Bu da şimdilik
tek imkândı.

— Çerkovski Caddesi, 18 numara, dedi. Küçük
bir ev.

Sovyet generali tek söz etmeden tekrar koşmaya
başladı. Uzaktan dürbünle izlenmiş bile olsa,
bir an soluk alan bir sporcu izlenimi bırakmış
olmalıydı. Malko koruluğa dalarak kestirmeden
Çerkovski Caddesi'ne yöneldi. Kısa bir süre sonra
evin önündeydi. Zili çaldı.

Kapıda Todor Vaslec'in sarı saçlı karısı belirdi
ve:

— Todor evde değil, dedi kuru bir sesle.

— önemi yok. Kısa bir süre için içeri girmek
zorundayım. Birisiyle buluşacağım...

Kadının yüzü allak bullak oldu.

— imkânsız bu. Bir arkadaşı bekliyordum.

Güvenilir biri değil.

Korkunç bir aksilik işte! Malko başını çevirip
parka baktı. Ağaçların arasında gitgide yaklaşan
Rusu farketti. General Storamov birazdan orada

(*) Adınız?

84

olacaktı. Malko'nun çaresizliğini gören genç kadın:

— Çok önemliyse garajdaki karavana geçin,
dedi. Size anahtarı vereyim.

— Olur! dedi Malko.

Genç kadın içeri girip anahtarı getirdi. Avusturyalı
anahtarı kapıldığı gibi tahta basamaklardan
aşağı indi. Küçük karavana ulaştığında Sovyet
generali de parktan çıkmak üzereydi. Malko
kendisini göstermek için karavanın kapısında
durdu.

Fedor Storamov hızını kesmeden aynı tempoda
koşmaya devam ediyordu. Bahçeye girip karavanın
önüne geldiğinde durdu ve bir sıçrayışta içeri
atladı. Malko hemen kapıyı kapadı. Bulundukları
yer son derece dardı. Ancak diz dize oturabiliyorlardı.

Rus başındaki soğuk geçirmez kulaklığı
çıkartıp seyrek saçlarını düzeltti. Yüzündeki kırışıklıklara
rağmen enerji dolu biri olduğu belliydi.

— Sigaranız var mı?

— Yok, dedi Malko. Sigara içmem.

Sovyet generali eşofmanının fermuarını açtı. Yer
yer kızarmış gri tüylü göğsünün, yaşına rağmen
hâlâ adaleli olduğu belliydi. Bir süre birbirlerini
incelediler, sonra Fedor Storamov Rusça olarak
söze girdi:

— Birbirimizin kim olduğunu biliyoruz, onun
için vakit kaybetmeyelim, önce şunu belirteyim:
Ben her sabah bu bölgede koşarım. Bu nedenle
izlenmediğimden eminim. Belki dürbünle kontrol
ediyorlardır, ama sanmam. Her neyse, böylece
irtibat kurmuş olduk. Bundan sonra, benim iznim
olmadıkça beni aramayacaksınız.

— Peki, dedi Malko.

Bu sırada dışarda bir ayak sesi duyuldu.

General Storamov hemen belinden bir tabanca, otomatik bir Tokarev çekti. Ayak sesleri uzakla-

85

şınca da silahı masanın üzerine bıraktı.

— Batı'ya geçmeye hazır mısınız? diye sordu

.Malko.

— Evet.

— Bunun tehlikesini biliyor musunuz?

— Bakın, Moskova'da Kropopki Sokağı'ndaki Serbski Enstitüsü'nün adını duydunuz mu hiç?

— Hayır.

— Yazık! Orada, yanlış düşüncelere saplanmış kişilere ayrılan bir bölüm vardır. Bu bölümde kimyasal işlemlerle beyin yıkarlar. (Hüzünlü bir biçimde güldü). Bu işlemde geçen kişiler kuzu gibi olur. Tabii bütün bunlar "sovershenno sekretnue" dur *. (Gözlerini Malko'nun gözlerine dikti). Dostlarımdan bir "stukaşı" * aracılığıyla Serbski Enstitüsü'nde bana da bir oda ayrıldığını öğrendim...

Kontrollü, sakın bir sesle konuşuyordu. Malko bu sakın yüzün ardında son derece güçlü bir yaşama içgüdüsünün varlığını sezdi.

— Papa olayıyla ilgili tüm bildiklerinizi açıklamaya hazır mısınız? diye sordu Malko.

— On iki yıldır V. Bölüm'de çalışıyorum.

"Boyewaya" ların * çoğunu ben eğittim. Yalnız Papa hakkında değil, başka anlatacaklarım da olacak. Fakat, sözüme inanmaları gerekecek. Çünkü bu konularda hiç yazılı emir almadım. Üst kademedekiler bize bile güvenmezler... Şu batı basınının Bulgar şemsiyesi olarak adlandırdığı silahı hatırlar mısınız? O fikir benimdi. öldürücü zehir Çekoslovakya'dan gelirdi. Zehiri taşıyan

(*) Çok «Mf. .

(*) Haberci.

(*) Katil Birliği.

86

platin küre Kuşino'daki bizim laboratuvarlarda imal edilirdi. Bulgarlar sadece şemsiyeyi yaptılar..

— Bütün bunlar çok ilginç, dedi Malko.

Dostlarınız sizi elden çıkarmak istemez.

— Beni öldürmek için ellerinden geleni yapacaklar. Yaşım altmış iki, ama hayatı hâlâ seviyorum.

Karavanın içi soluklarıyla biraz ısınmıştı. Fedor Storamov:

— Rusçayı çok iyi konuşuyorsunuz, dedi.

— Teşekkür ederim.

Sovyet generali saatine baktı.

— Biraz acele edelim. Beni kaçırma için ne hazırlık yaptınız?

— özel bir kamyon hazırlandı. Gizli bölmeli bir kamyon. Diğer araçlarla birlikte konvoy halinde Türk sınırından çıkacağız.

— Kamyonu kim kullanacak?

— Ben. Zaten .buraya da getiren benim.

— Dobre! * dedi general. Yalnız, yanımda biri daha var. Bir Bulgar.

Malko bunu bekliyordu, ama yine de sordu:

— Neden?

— Çünkü, onu yanımıza almazsak beni ihbar eder. O da benimle aynı durumda. Şu sıralarda

onunla birlikte, gizli kalması gereken bir konu hakkında bilgi sahibi herkesi temizlemeyi amaçlayan bir plan üzerinde çalışıyoruz, önümüzdeki cumartesi Aeroflot'la Moskova'ya hareket edecek. Uçağa binmeyeceğinden eminim. Kellesini kurtarmak için beni ele verecektir. (Bir iç çekti). Aptallık işte! öyle de olsa, yine onu temizlerler. Ama korkan birini ikna etmeye imkân yoktur. Peki, ne zaman hareket edeceğiz?

(*) GÜMİ.

87

— Henüz kesin tarihi veremem. En geç altı gün içinde hareket etmiş oluruz.

— İnşallah daha fazla gecikmeyiz. Her sabah aynı saatte o tramvay durağının önünden geçeceğim. Ama yine de bize haberleşebileceğimiz bir aracı gerekiyor.

— Onu ayarladım, dedi Malko. Alexandre Nevski Katedrali'nin altında İkona Müzesi var. Müzede bütün gün bir ressam çalışıyor. Klaus adına ona mesaj bırakabilirsiniz. General Storamov düşünür gibi kaşlarını çatı, sonra Malko'nun yüzüne bakarak:

— Sanırım sizi tanıyorum, dedi. Prens Malko Linge değil misiniz siz?

İnkâr etmek komik olurdu. Malko bir zamanlar en korkulur rakiplerinden biri olan bu adam karşısında kendini çırılçıplak hissetti.

— Hakkınız var!

Fedor Storamov soğuk bir gülümsemeyle:

— Hesabına çalıştığınız kişiler sizi göndermekle büyük bir tehlikeyi göze almışlar... Hatta, hüviyet değiştirmiş olmanıza rağmen.

Malko hiç düşünmeden:

— Karşılığında bir "sigorta" ileri sürdüler, dedi ve "hayat sigortası"nın ne olduğunu kısaca anlattı.

Fedor Storamov başını salladı.

— Şefleriniz büyük bir yanılgıya düşmüş. Bizi iyi tanımadıkları belli.

— Ne gibi bir yanılgı bu?

— Yakalandığınız takdirde Ruslar sizi asla o albayla takas etmezler. Bizde biri bir kez öteki tarafa geçti mi, tüm önemini kaybeder Er veya geç cezasını bulur. Açıklamalarına gelince, onun da önemi yoktur. Bu kez, başka birini kaçmış gibi gösterip Batı'ya yollar ve açıkladıklarının tam

88

tersini söyletiriz... Böylece bir kuşku yaratmış oluruz ve bizim meslekte de kuşkuya hiç yer yoktur.

Malko başından aşağı bir kova kaynar su yemiş gibi oldu. Eğer generalin dedikleri doğruysa, kelle koltukta çalışıyor demektir. Allan Margdof'un planında ilk gedik açılmıştı. General sakın bir sesle devam etti:

— Korkuya alışmak gerekiyor. Kimi zaman ben de geceleri uyanır, kalbimin atışını dinlerim.

Kalkar, pıkaba bir plak koyar ve hayal kurarım. Gün doğdu mu, korkum da yok olur. Piyano çalar mısınız?

— Hayır.

— öğrenmelisiniz.

Fedor Storamov kalktı, silahını beline yerleştirdi

ve fermuarını kapadı. El sıkıştılar. Sonra, karavanın kapısını açıp dışarıya atladı. Malko pleksiglas pencereden uzaklaşmasını seyretti. İçinde karmakarışık duygular oluşmuştu. Bir kere, imkânsız bir buluşmayı gerçekleştirdiği için sevinçliydi. Diğer taraftan, belli belirsiz bir korku vardı içinde. Her şeyin bu kadar kolay olması onu ürkütüyordu.

Karavandan çıkıp, eve doğru ilerledi. Sylvana Vaslec kapıyı açtı.

— Her şey yolunda mı?

— Evet.

— Bir çay ya da votka alır mıydınız?

— Memnuniyetle.

*

**

Sylvana alçak bir pufa oturmuş, Malko'yı seyrediyordu. Işıltılı mavi gözlerinde hüznü vardı. Bir süre sonra alçak bir sesle:

— Todor'a bir kötülükte bulunmayın, dedi.

89

Sofya'ya ne maksatla geldiğinizi bilmiyorum, fakat bunun tehlikeli olduğunu hissediyorum. Burada güç bir hayat yaşıyoruz, ama sonuçta yaşıyoruz işte! Bunu bozmayın. Yeterince acı çektik zaten. Eylül 45'te komünistler bütün ailemi kurşuna dizdi. Aralarında on bir yaşındaki kardeşim de vardı. Üç gün içinde on bin kişi öldürüldü. Sovyetlere zemin hazırlamak için tabii. O zamandan bu yana da hiçbir başkaldırma olmadı. Bulgarlar Rusları sever. Sevmeyenler de hayatta değil zaten.

Malko duygulanmıştı.

— İnanın, elimden gelen dikkati göstereceğim, dedi. Ayrıca, bu ülkeden kaçmanıza da yardımcı olacağım.

— İnşallah başarısınız! dedi genç kadın.

Buradan bir kurtulsak başka bir şey istemem. Malko kendini rahatlamış hissediyordu. İçindeki korku kaybolmuştu. Sylvana'yı iki yanağından öpüp, arabasına döndü. İsteyen herkesi buradan götürmeye karar vermişti: Generali, onu ele verebilecek olan Bulgar Emil Borovo'yu, Leylâ Galata'yı ve Vaslec'leri. Vitoşa'ya döndüğünde resepsiyon memuru odasının anahtarıyla birlikte bir mesaj uzattı. Samia Sidani telefon etmiş ve kendisini araması için haber bırakmıştı. Malko holdeki telefon kabinlerinden birine yürüdü. Cihaz çalışmıyordu. İçinden bunun kötü bir haber olmamasını dileyerek odasına çıktı

90

IX. BÖLÜM

Samia Sidani'yi bulabilmesi için numarayı peşpeşe üç kez çevirmek zorunda kaldı. Genç kadının sakin sesini duyduğunda içinin rahatladığını hissetti.

— Sizi çaya davet edecektim, dedi Samia. Bir sürprizim var.

— İyi bir sürpriz mi?

Samia güldü.

— Sanırım öyle. Gelebilir misiniz? Yolu unutmadınız herhalde?

— Unutur muyum hiç! Hemen geliyorum.

Geniş Bulgaria Bulvarı, kent merkezinden

sonra şaşırtıcı derecede boştu. Yolun Bulgar Komünist Partisi Genel Sekreteri'nin evine gittiği belliydi. Çevrede, büyük bahçeler içine kondurulmuş tek tük villalar vardı. Malko, Sidani'lerin büyük köşkünü bulmakta zorluk çekmedi. **Gri** Mercedes'in yanında telefonlu siyah bir Volga park etmişti. Malko arabanın kime ait olabileceğini düşünerek zile bastı.

Kapı hemen açıldı. Samia'nın peşinden oturma odasına girdi ve hareketsiz öylece kalakaldı. Kanepede, yemekte tanıştığı Bulgar kızı Vassilia oturuyordu. Üzerinde sutyensiz göğüslerini ortaya koyan incecik bir bluz ve baldırlarını cömertçe

91

sergilemesine imkân veren siyah deriden bir mini etek vardı. Vassilia gülümseyerek Malko'ya baktı. Gözünde koyu camlı bir gözlük vardı.

— Vassilia sizi özlemiş, dedi Samia. Ne yazık ki Bulgarcadan başka dil bilmiyor. Ama yine de anlaşıcağınızı umarım. Kusura bakmayın, benim sokağa çıkmak için hazırlanmam gerekiyor. Samia yan odaya geçer geçmez, Vassilia gözlüğünü çıkarıp gözlerini Malko'ya dikti. Avusturyalı genç kadının tam karşısına oturdu. Bir süre, sessizce birbirlerini seyretiler. Vassilia'nın gözlerinden ne istediği belli oluyordu. Yumuşak bir hareketle ellerini Malko'nun yanaklarına koyarak başını kendine doğru çekti. Dudakları aralanmış, beyaz dişlerinin arasından dilinin ucu uzanmıştı. Sonra, ani bir hareketle dudaklarını dudaklarına yapıştırıp, dilini Malko'nun ağzına kaydırıldı. Soluklarının gürültüsü yan odadan duyuluyor olmalıydı, ama Samia Sidani'den hiçbir tepki gelmedi. Vassilia kollarını Malko'nun boynuna dolamış, öpmeye devam ediyordu. Sonra, genç kadının eli özenli bir hareketle erkeğin göğsüne, karnına ve daha aşağıya kaydı. Genç kadının son hareketi Malko'nun soluğunu keser gibi oldu. Samia yan odada şarkı söylüyordu. Bir ara içerden bağırdı:

— Canınız sıkılmıyor ya?

İkisinin de cevap verecek hali yoktu. Birden, Vassilia'nın dudakları aşağılara kaydı. Malko bedeninin infilak edecekmiş gibi olduğunu hissetti. Aynı anda, bir ayak sesi duyuldu. Vassilia hemen doğrularak Malko'nun durumunu gizlemek için vücudunu vücuduna yapıştırdı. Samia gülümseyerek alaycı bir ifadeyle onları süzdü.

— Biraadan görüşürüz. Ben depoya gidiyorum. Samir oraya telefon edecekti.

92

- Kapıdaki siyah Volga kimin? diye sordu Malko.

- Vassilia'nın albay babasına ait, dedi ve kapayı kapatıp çıktı.

Vassilia bu anı bekliyor olmalıydı ki göz açıp kapayıncaya kadar bir süre içinde ince bir külotla çıtırçıtlak kaldı. Dolgun, sıhhatli bir vücudu ve olağanüstü iri, dik göğüsleri vardı. Genç Bulgar, göğüslerini önce ağır hareketlerle Malko'nun karnına, sonra daha aşağıya sürtmeye başladı. Malko'nun elleri pembe göğüslerini kavradığında ihtirasla mırıldandı:

- Da! Da! Dobre! Dobre!

Malko'nun hareketlerinden son derece zevk alan genç Bulgar, sonunda ani bir hareketle erkeği üzerine çekti. Malko bacaklarının arasına yerleştiğinde genç kadın anlaşılabilir kelimeler mırıldanmaya, başını bir sağa, bir sola çevirmeye başladı. Malko yıldırımla vurulmuş gibi sarsılıp hareketsiz kalakaldığında, aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Bir süre birbirlerine sarılı yattılar. Sonra Vassilia, kumsalda hareket eden kaplumbağa gibi ağır ağır yeniden üzerine çıkarak Malko'yu canlandırmaya başladı. Avusturyalı doymak bilmez Bulgari kalçalarından tutarak kendine doğru çekti. İkinci raund sona erdiğinde bahçede bir araba sesi duyuldu.

Vassilia elbiselerini kaptığı gibi koşarak yan odaya geçti. Samia içeri girdiğinde, Malko ancak toparlanabilmişti. Genç kadının yeşil gözlerinden her şeyi anladığı belli oluyordu. Böyle bir olaya kendisi aracı olduğu halde kıskanmış bir tavır içindeydi. Çantasını koltuğa fırlatıp, Malko'ya döndü:

— Klaus, bir sorun çıktı.

93

Malko kanının donduğunu hissetti. Fakat yine de sakin bir sesle sorabilmeyi başardı:

- N e oldu?

— Samir telefon etti. Kamyonunuz izmir civarında kaza yapmış. Paramparça durumdaymış. Malko gömleğini düğmelemeye devam ederek bu haberin ne sonuçlar doğurabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Kamyon olmadığı takdirde General Fedor Storamov'u Bulgaristan'dan çıkarması imkânsızdı. Diğerlerini ise hiç düşünmeye bile gerek yoktu.

— Başka bir kamyon getirtilemez mi? diye sordu.

Genç Bulgar karşısına geçip oturdu. Bir sigara yakıp düşünceli bir tarzda dumanını üfledi.

— İmkânsız. Her arabanın şoförü belli.

— Peki, ne olacak?

— Bulgarlar Zürih ya da Viyana için size bir uçak bileti verecekler.

— Ne zaman?

— Bilmiyorum. Bu olaydan henüz resmen haberleri yok. Samir Önce size haber vermemi söyledi.

— Bulgarlar konuşmanızı dinlemiş olamaz mı?

— Arapça konuştuk.

— Samir ne zaman geliyor?

— Bilmiyorum. Bu işle uğraşmak için Türkiye'de kalmış.

Malko'nun kafası çalışmaz olmuştu. Devamlı aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu. "Kamyon yok"... "Kamyon yok"... Samia Sidani'nhi sorusunu hayal mey al işitti.

— Bu çok mu önemli?

— Hem de nasıl!

Yandaki odanın kapısı açıldı ve pembeleşmiş

94

yanaklarıyla içeri Vassilia girdi. Malko'ya eliyle bir selam verdi, Samia'yı öptü ve çıktı. Volga'nın motor sesini duyular. Samia Malko'ya bakıyordu.

— Size yardım edebilir miyim?

— Bilmem ki! - Belki... önce, bir karara varmalıyım.
— Buradaki asıl işiniz nedir? Bana güvenebilirsiniz.
Malko kıbarca gülümsedi.
— Yok, hayır! Ne size, ne de bir başkasına güvenmek elimde değil. Fakat sizden yardım isteyebilirim. Şu an için Bulgarlara bir şey söylemeyin... Bir süre daha Vitoşa'da kalmak istiyorum.
— Pekâlâ!

Genç kadının elini öptü. Sokak kapısına kadar birlikte gidip, vedalaştılar.
Malko Bulgaria Bulvarı'nı deli gibi geçti.
Durumu enine boyuna düşünüyor, çıkar yol arıyordu. Bir çözüme varması için önünde beş günden az vakit vardı. Bu süreyi geçirdiği takdirde, General Fedor Storamov kendini Serbski Enstitüsünde bulacaktı.

95

X.BÖLÜM

Kurt Morell, Malko'yu Federal Alman Cumhuriyeti Büyükelçiliği'nde, sorumlusu olduğu şifre odasına sokup kapıyı kapadı ve mesaj gönderildiğini belirten kırmızı ışığı yaktı. Bu daracık odada telsiz, teleks, şifre cihazları ve madeni dolap dışında bir masayla iki iskemleden başka bir şey yoktu. Alman, Malko'ya bir iskemle gösterip kendi de karşısına geçti.

— Beni görmeye geldiğinize göre bir aksilik olmalı.

— Tam üstüne bastınız, dedi Malko. Hem de ne aksilik!

Olup biteni anlattığı süre içinde Kurt Morell saçlarını karıştırıp durdu. Bavyeralı olmasına rağmen, daha çok güneylilere benziyordu. Malko sözünü bitirdiğinde:

— Size nasıl yardım edebilirim? diye sordu.

— Bana üç Türk pasaportu lazım. İçi boş olacak, biz dolduracağız. Fakat Bulgaristan'a giriş kaşesi vurulmuş olmalı. Ben kendi pasaportumu kullanacağım.

Kurt Morell düşünceliydi.

— General Storamov'u farketirmeden kaçırmanız çok zor...

— Bu sorunu çözümleyecek bir fikrim var.

96

Pasaportlar ne zaman elime geçer?

— Diplomatik kurye yarın öğleden" sonra gelecek. Şimdi hemen teleks çekip istediklerinizi bildireceğim. Umarım hemen hazırlarlar. Siz de çok dikkatli olun.Buraya gelirken takip edilmediniz ya?

Çoğu elçiliğin Obiriste Caddesi 'nde bulunmasına rağmen, Alman Elçiliği aksi gibi cehennem dibinde, Lenin Bulvarı civarında Anri Barbjus Caddesi'ndeydi.

— Lenin Bulvarı'ndan buraya kadar yürüdüm.

—Güzel. Şimdi sizi geçireyim. Çekmem gereken teleksler var.

Elçiliğin holünde Kurt Morell bir pencerenin önünde durdu. Binanın ön tarafında, içinde iki sivil bulunan siyah bir Lada park etmişti. Adamlardan birinin dizinde madeni gri bir kutu vardı.

— Şunları görüyor musunuz? diye sordu Kurt,

Morell, tkisi de KDS ajanıdır.Bu sabah elçiliğimize Amerikalı bir diplomatın geleceğini biliyorlardı. Ellerindeki cihazla sözüm ona binayı dinlemeye çalışacaklar. Bu konuda hiç bıkmazlar. Evimde bugüne kadar tam on sekiz mikrofon bulup imha ettim. Dinleme hastasıdır bunlar. Hiç de iç açıcı bir durum değildi bu... Malko merdivenlerden indi, arkasını casus arabasına dönüp aksi yönde ilerledi. Yapacak çok iş vardı. Elde sahte pasaport da olsa, General Fedor herkesin tanıdığı o görünümüyle Bulgaristan'dan çıkamazdı.

*

**

Malko bir saat kadar Sofya'nın banliyölerinde dolaştıktan sonra Samia Sidani'nin evine yöneldi. Kurt Morell ile BND'nin yardımı,' görevini başarmada zayıf da olsa bir şans demektir. Fakat

97

bunun yanı sıra, bazı sorunları halletmesi gerekiyordu. Gri Mercedes oradaydı. Malko Samia Sidani ile yüz yüze geldiğinde genç kadının kendisini alaycı bakışlarla süzdüğünü gördü. Oturma odasına geçtiler. Malko Vassilia ile seviştiği kanepeye oturdu. — Bu ziyareti hiç beklemiyordum, dedi genç Bulgar.

Malko altın sarısı gözlerini Samia'ya dikti. — Şaşkınlığınızdan belli oluyor zaten! Bugünkü sürpriziniz harikaydı doğrusu! — Kimi genç hanımlar çok sabırsız oluyor! Vassilia iyi dostumdur, kendisini kıramadım. Sanırım size son derecede hayran. — Şikâyetçi değilim, dedi Malko. Size bir soru sormak istiyorum. Bana makyajcı olduğunuzu söylemişsiniz. Herhangi birini tamamen değiştirebilir misiniz?

Samia güldü:

— Nasıl bir tip istiyorsunuz?
— Bir canavar istemiyorum, fakat birini tanınmayacak bir biçime sokmanız mümkün mü?

Genç Bulgar meraklanmıştı.

— Erkek mi, kadın mı?

— Erkek. Ne kadar zamanda olur bu?

— Bu, istediğiniz şeye bağlı. Peruk ve yüze yapılan plastik ilavelerle tam bir değişme uzun zaman alır. Yüzünü değiştireceğim kişinin bir fotoğrafı olmalı ki, ne yapabileceğimi planlayayım. Sonra, bazı şeyleri önceden hazırlamak gerekir. Kısacası, bu iş bir hafta alır. özellikle, bu çalışmayı evde yapacaksam. Çünkü bazı maddeler sadece stüdyoda bulunuyor.

— **Daha kısa zamanda olmalı. Peki, bu değişiklik ne kadar bir süre dayanır.**

— Şimdiki gibi soğuk bir havada gün boyunca

98

bozulmadan dayanır.

— Gerçekten tanınmaz olur mu?

Samia gururla gülümsedi.

— Mucizeler yaratabilirim. Kanada'da bu konuda ödül kazandım...

— Harika! Yalnız, ihtiyacınız olan o fotoğrafı temin edemeyeceğim. Ama nasıl biri olduğunu ayrıntılarıyla anlatabilirim.

— Bir dakika, dedi Samia. Siz anlatırken ben de bir taslak çizeyim.

Odadan çıktı ve biraz sonra kâğıt kalemle geri döndü. Malko elinden geldiğince ayrıntılı bir biçimde Fedor Storamov'u tarif ediyordu. Genç kadın da onun anlattıklarına göre çiziyor, siliyor, yeniden çiziyordu. Sonunda, eserini Malko'ya uzattı.

— Bu adam mı?

— Harika!

Malko gözlerine inanamıyordu. Karşısında Sovyet generalinin portresi vardı.

— Bu kadarı yeter mi size? diye sordu

Samia'ya. Tıpatıp benzedi. Yüzü çizgili, teni **pembe, yanaklarında çiller var.**

— **Bu** işi bir süre kafamda şekillendirmem gerek. Ne yapabileceğimi ancak yarın söyleyebilirim. Şimdi stüdyoya gitmek zorundayım.

Malko'yu kapıya kadar geçirdi. Sonra, ani bir hareketle dudaklarını dudaklarına yapıştırarak, ihtirasla uzun uzun.Malko'yu öptü. Ayrıldığında:

— O küçük sersemle sevişmeniz beni tahrik etti, diye fısıldadı.

*

**

Bara yaslanmış olan Alois Kartner, her birini tek tek denediği anlaşılan Vitoşa yosmalarının sevişme tekniklerini anlatıyordu. Kafası başka

99

yerde olan Malko, içkiden dili peltekleşmiş olan Alois'i dinlemiyordu bile. Saatleri hesaplıyor, BND'nin nasıl davranacağını tahmin etmeye çalışıyordu; Geleceği Kurt Morell'in elindeydi. Alois'in dırdırından ve salondakilerin gürültüsünden serseme dönmüştü.

Rulet masaları her zamanki gibi doluydu.

Birden, yeşil elbisesi içinde Leylâ Galata ile peşindeki iki ajanı farkettiler. ilk iki masa dolu olduğu için üçüncü masaya yöneldiler ve mecburen barın önünden geçtiler. Ajanlar masada yer ayırmak için kadından önce davranmışlardı. Leylâ barı geçerken başını çevirip Malko'ya baktı ve samimi, sıcak bir biçimde hafifçe gülümsedi. Bu hareketiyle Malko'ya ne denli güvendiğini ortaya koymuştu.

Malko kahroldu! Olup bitenlerden bir haberi olsa, böyle davranmazdı. Sırtı bara dönük durumda masaya oturdu. Alois Kartner, Malko'nun omuzuna vurarak:

— Bu size uymaz, dedi. Bence yirmi yaşında bir pilicin icabına bakmalısınız. Onların tadına doyum olmaz.

Alois kafasını iyiden iyiye kadınlara takmıştı o gece.

— Ben yatmaya gidiyorum, dedi Malko.

Akşam yemeğini Avusturyalıyla birlikte yemişlerdi, ama daha fazla ona- tahammül edecek hali yoktu. Yatağa girdiğinde gözünü uyku tutmadı. Beklediği üç pasaport eline geçtiğinde rahat edebileceğini biliyordu. Ertesi sabah ilk iş olarak Kurt Morell'i ziyarete gidecekti.

*

**

Kurt Mörell yine bir gün önceki gibi kapıyı

özenle kapayıp kırmızı ışığı yaktı. Malko elçiliğe
100

gelmeden önce, mümkün olabilecek bir takibi
engellemek için Sofya'nın içinde dört dönmüştü.

— Haberler pek iyi sayılmaz, dedi Alman.

Bizimkiler ancak bir tek pasaport gönderebileceklerini
söylüyorlar.

— Neden?

— Açıklama yapmadılar. Bu herifleri tanırıyorsunuz.

Tam bir felaketti bu! Bavyeralı parmaklarını

masaya vuruyordu. Üzülmüştü. Bu durumda

ancak Sovyet generali gidebilecekti. BND'yi, CIA

aracılığıyla harekete geçirmeye de zaman yoktu.

— Bir teleks daha çekin, dedi Malko umutsuzca.

Bana en azından bir pasaport daha lazım.

Elveda Leylâ Galata... Elveda Todor ve

Sylvana Vaslec... Leylâ'yı düşünmeye cesaret bile

edemiyordu. Onu, kendisini bekleyen sona nasıl

terkedecekti? Alman sessizce Malko'yu seyrediyordu.

— Pasaportu siz doldurabilecek misiniz?

— Sanırım; dedi Malko. Ne zaman elime geçer?

— Yarın diplomatik kuryeyle geliyor. Pasaport

boş. Sadece bir fotoğraf yapıştırıp gerekli yerleri

dolduracaksınız. Gerekli damgalarla Bulgaristan'a

giriş kaşesi bende var. Türk Gizli Servisi'nin Bonn

Bürosu elden gelen yardımı yapmış. Gerçek

pasaport gönderiyorlar. Pasaporta yazacağınız adı

teleksle onlara bildireceğim, onlar da bilgisayara

işleyecekler.

— Güzel, dedi Malko. Benim bir silaha

ihtiyacım var.

Sınırdaki arama olur korkusuyla yassı tabancasını

getirmemişti.

— Size bunu temin edebilirim, dedi Kurt Morell.

Yalnız, silah evimde. Vaktiniz varsa gidelim.

Merdivenlerden inip avluya çıktılar. Diplomatların

arabaları gelişigüzel park edilmişti. Kurt

101

Morell bir Mercedes 500 SL'nin önünde duran gri

bir BMW'ye yaklaştı ve küfretti:

— Allah kahretsin! Büyükelçinin arabası

yolumu kesmiş, şoförü de burada yok. Sizin

arabanızı alabilir miyiz?

— Elbette, dedi Malko. Kaldırıma çekmiştim.

Hareket ettikten sonra, Kurt Morell yol

göstermeye başladı. Lenin Bulvarı'ndan güneye

doğru inerek inşa halindeki çamurlu bir yola

girdiler, sonra güneydoğu yönündeki en büyük

yollardan birine saptılar.

— Yavaşlayın, dedi Kurt. Biraz ilerde, sağda

duracağız.

Bulvarın alt kısmında birkaç apartmanın

yükseldiği geniş bir alan vardı. Binalara bakmakta

olan Malko, bir depodan yola fırlayan kamyonu

farketmekte gecikti. Son anda, kornayla frene

birlikte bastı. Kamyonu kıl payı sıyırdılar.

Refleksi sayesinde kurtulmuşlardı. Kamyon hiç

hızını kesmeden dönüp uzaklaştı. Malko ile Alman

göz göze geldi. Kurt sapsarı olmuştu.

— Pezevenk! dedi. Bizi yamyassı yapacaktı...

Malko tekrar hareket edip, bir benzin istasyonunun

önünde kuyruk olmuş arabaları solladı.

Kamyonun o hareketi bir "temizlik" girişimi

olabilir miydi? Malko, istasyondan çıkan bir

arabayı uyarmak için kornaya bastı, fakat hiçbir ses duyulmadı. Kurt Morell kaşlarını çattı.

— Kornanız çalmıyor...

— Ama elçiliğe gelirken çalıyordu... Bir kısa devre olmalı.

Bulvarın yan tarafındaki geniş arazide diplomatlara ayrılmış üç apartman yükseliyordu. Kurt Morell içlerinden birini işaret etti. Kapının önünde, bütün aksesuarları sökülmüş, dört lastiği de patlak, kırmızı bir Mercedes duruyordu.

102

— Şuna bakın, dedi Kurt. Arabanızı uzun süre dışarda bırakırsanız ve hele iyi bir **"plaka"** nız yoksa, durum böyle olur...

— İyi plaka ne demek?

— Burada yabancı diplomatlara üç ayrı seride plaka numarası verilir. Batılı diplomatların plakaları O'dan 1000'e kadardır. 1000'den 2000'e kadar Üçüncü Dünya Ülkeleri'nin diplomatlarına ve 2000'den 3000'e kadar da sosyalist ülke diplomatlarına ayrılmıştır. Bu sonuncuların arabalarına kimse dokunmaz.

Zavallı Mercedes'in plaka numarası 1548 idi... Birlikte altıncı kata çıktılar. Tatsız bir binaydı. Asansörün içine nereden geldiği belli olmayan sular sızıyordu. Giriş katındaki bekçi kuşkulu bir bakışla onları süzmüştü. Hem de tam bir milis gözüyle. Kurt Morell'in dairesi küçük ve aydınlıktı. Televizyon kulesine bakan taraftaydı. Salonun bir duvarı boydan boya bir müzik setiyle kaplıydı. Kurt Morell'in bu işin hastası olduğu belliydi. Gururlu bir tavırla:

— Şunlara bakın, dedi. Hepsinin en iyisini aldım. En gelişmiş Akai seti: AMV 141 ampil, APQ 310 pikap, ATS 210 tüner, GXS 31 teyp... Oyuncaklarını gösteren çocuk gibiydi. Yan odaya geçtiğinde Malko içerden küfredtiğini duydu. Yüzünü bir havluyla kurulayarak salona döndüğünde:

— Gelin, şuraya bakın!

Malko peşinden banyoya girdi. Tavandan, musluktan akarcasına ince bir su sızıyordu!

— Tam bir haftadır tamirci istetiyorum. Ne zaman musluğu açsam tavandan su akıyor.

"Sosyalist" su tesisatı bu kadar olur işte!..

Masasının gözünden bir P 38 Walther ile iki şarjör çıkarıp Malko'ya uzattı.

103

— Tabancanın seri numarası asitle yakılmıştır. İnşallah kullanmak zorunda kalmazsınız. Eğer beni görmeye gelirsiniz aşağıdaki milisle Almanca konuşun. Bu binaya giren bütün Bulgarlar adlarını aşağıdaki bir listeye yazmak zorundadır. Liste her hafta merkezlerine kontrole gider.

Malko silahı cebine attı. Kurt Morell bir dolaptan küçük bir tamir çantası çıkardı.

— Arabanızda bir şey denemek istiyorum.

Aşağıya inip Lada'nın başına gittiler. Kurt tamir çantasını açtı. İçinde çeşitli elektronik aletler vardı, içlerinden birini çalıştırdı. İnce bir ısıklık sesi duyuldu.

— Bak sen şu işe!

Tornavidanın ucuyla direksiyonun ortasındaki bakalit kapağı kaldırdı, elektrik kablolarını ortaya

çıkardı. Bir süre sonra kablolardan birine geçirilmiş küçük bir küp buldu.

— İşte sizin kısa devre! Kötü bağlanmış bir mikrofon. Bu herifler çok beceriksiz!.. Hızla çekip mikrofonu çıkardı. Kabloları bağlayıp, bakalit kapağı yerine taktı. Bu kez, korna çalıştı...Malko şaşırmişti. Kiraladığı arabaya bile mikrofon takmışlardı! Kendini ele verecek konuşmalar yapıp yapmadığını düşündü, beceremedi. Kafası çalışmaz olmuştu. Alman gülümseyerek onu seyreliyordu.

— Bunda şaşacak bir şey yok. Kiralık arabaların yarısında gizli mikrofon vardır. Yine dua edin ki, farkına vardık. Ama güvenmeyin. Başka mikrofon da bulunabilir. Bunu aküye bağlı olduğu için bulabildim.

— Acaba izleniyor muyum dersiniz?

— Sanmam. Fakat temkinli olun. Pasaportunuz yarın hazır. Akşama doğru elçiliğe gelin. Artık iyi haberi generale vermek ve bu arabayı

104

değiştirmekten başka yapacak bir şey yoktu. Otele döndüğünde" Budget Acentesinden başka bir araba, yeni bir Lada kiraladı. Görünüşe bakılırsa mikrofonsuz gibiydi.

*

** •

Durağa geldiğinden bu yana, iki tramvay geçmişti. Malko umutsuzluğa düşmek üzereyken ağaçların arasında koşan General Fedor Storamov'u farketti. General tramvay yoluna paralel koşuyordu. Malko'nun yanından geçmek için yön değiştirdi. Sonra kademeli olarak yavaşladı. Nefes alma hareketleri yaparak yürümeye başladı ve durağa ulaştığında sanki kısa bir dinlenme yapacakmış gibi durdu.

— Ne haber?

— Bir aksilik çıktı, dedi Malko.

Sonra süratle durumu anlatıp yeni planını aktardı. General sakın bir tavırla onu dinliyordu. Sonunda:

— Böylesi çok daha tehlikeli olacak, dedi.

Malko cevap vermedi. Aksini söylemek enayilikti . Ama başka çıkar yol da yoktu.

General yaklaşmakta olan bir tramvayı gözleyerek ısınma hareketleri yapmaya başladı. Malko:

— Bu durumda dostunuz için ne yapabiliriz? diye sordu.

— Hiçbir şey. Son ana kadar bizimle geleceğine inanması lazım. Planınızı uygulamaya geçin.

Sonra " hoşça kaim" bile demeden koşarak uzaklaştı. Malko ağır adımlarla arabasına döndü.

Bulgar ajanın durumu umurunda değildi, ama Leylâ Galata'yı ne yapacaktı? Onu Bulgarların eline bırakamazdı. Fakat başka bir çözüm de bulamıyordu.

105

*

**

Ahizede Alois Kartner'in neşeli sesi çınladı.

— Ben buradayım. Gelin, bir tek atalım.

Malko bütün günü Vitoşa'da dört dönerek geçirmiş, bir ara kente inip dolaşmış, sonra yine otele dönmüştü. Hol, Yunanlı kayakçılarla doluydu.

Dikkati çekmemek için Samia Sidani'ye telefon etmemiştir. Tek başına vakit öldürmesi gerekiyordu. Can sıkıntısına rağmen Alois'in davetini kabul etmedi. Şu sıra ona tahammül etmeyi göze alamıyordu.

— Haydi gelin, diye ısrar etti Alois. Pişman olmazsınız.

Avusturyalının bu ısrarı karşısında Malko bunun önemli bir konu olabileceğini düşündü.

— Pekâlâ, geliyorum!

— Aşağıda bardayım. Bekliyorum!

Salon öylesine loştu ki, Alois'i seçebilmesi hayli zaman aldı. Avusturyalı yine her zamanki gibi vazgeçilmez "iskoç Şurubu" nun önündeydi. Yanında yosma bulunmadığına göre bu bir iş randevusu olmalıydı. Alois:

— Bir mesaj var, dedi Malko'yu görür görmez. Todor Vaslec acenteye uğradı. Biri size bir not bırakmış. Bu akşam saat sekizde, Baço Kiro Sokak, 27 numarada bekleniyorsunuz.

— Nerede bu sokak?

— Kent merkezinde.

— Hepsi bu kadar mı? isim, kat belirtilmemiş mi?

— Hayır.

— Mesajı kim bırakmış?

— Adamı şöyle bir görmüş. Elli yaşlarında, esmer, sağlam yapılı, sert suratlı biriymiş. Bu tarife uyan tek kişi General Fedor Stora-

106
mov'du. Fakat onunla da daha sabah görüşmüştü. Malko bu haberden hiç hoşlanmadı. Bir an Walther'i düşündü. Alois Kartner ona bakıyordu.

— Sizinle gelmemi ister misiniz?

— Hayır, teşekkür ederim, dedi Malko. Sadece meraklandım, o kadar.

Bu esrarengiz randevunun ardında ne yatabilirdi? Sonra, General Storamov durup dururken onu ne diye aramıştı? Bu bilmeceyi çözmesine altmış dakikalık bir zaman vardı. Bu zaman içinde de ancak tabancasını alır ve oraya gidebilirdi.

XI. BÖLÜM

Baço Kiro Sokağı'nda çalışan gece işçileri kaldırımında ateş yakmışlardı. Alevler, aralarında küçük dükkânların yer aldığı yıkık dökük binaların cephelerini aydınlatıyordu. Bu mahalle yenileştirme programının dışında kalmıştı. Arabasını biraz geride bırakan Malko yürüyerek 27 numarayı aramaya başladı...

Oymalı iki taşın desteklediği geniş balkonda görkemli geçmişini yansıtmaya çabalayan binanın cephesindeki tahta panjurların tümü parçalanmıştı. Dışarı en ufak bir ışık sızılmıyordu. Binanın her haliyle, terkedilmiş bir görünümü vardı. Malko karanlık hole girmeye karar vermeden önce, kapının önünden üç kez geçti. Bu randevuya hiçbir anlam veremiyordu. Sonunda, Walther'i paltosunun cebine aktardıktan sonra içeri daldı. Daha üç adım atmıştı ki, göz kamaştırıcı bir ışık yandı. Ardından da Bulgarca:

— Bu tarafa doğru ilerleyin! diye bir ses duyuldu.

Malko iki adım daha attı. Elektrik huzmesi bir kapıyı aydınlatıyordu.

— içeri girin!

Malko söyleneni yaptı. Işık sırtına vuruyordu şimdi. El fenerini tutan kişi de odaya girdi ve 108 .

kapının kapanmasıyla birlikte fener söndü; onun yerine sarı, zayıf bir ampul yandı. Malko döndü. Kısa, siyah saçlı, deri pardösülü bir adamla burun buruna geldi.

Odada bir rutubet kokusu vardı. Duvarlar yer yer nemden ıslanmıştı.

Yabancı sırtını kapıya verip Malko'nun üzerine, ucuna susturucu takılmış otomatik bir silahın namlusunu çevirmişti. Rusça olarak:

— istesem sizi burada gebertebilirim. Cesedinizin bulunması haftalar alır.

Randevu iyi başlamıştı.

Malko adamın asık suratını inceleyerek bu davranışına bir anlam vermeye çalıştı. Sonra Rusça olarak:

— Beni neden öldüreceksiniz? diye sordu.

Diğeri gülümsedi.

— Vereceğim karar size bağlı, yoldaş!

Bir sessizlik oldu. Malko. kımıldamaya cesaret edemedi. Bu adam olsa olsa, General Storamov'un Bulgar suç ortağı olabilirdi.

— Kimsiniz siz? diye sordu.

— Adım, Emil Borovo! dedi yabancı. General Storamöv ile haberdar olduğunuz bir konu üzerinde çalışıyoruz. Siz de Klaus Frost'sunuz. Gerçek adını bilmediği belliydi. Malko ürperdiğini hissetti. Karşısında Papa'ya yapılan suikastin planını hazırlayanlardan biri vardı. Ve bu adam Bulgaristan'dan kaçmak istiyordu.

— Adımı bildiğinize göre, size karşı kötü bir niyetim olmadığını da biliyor olmalısınız, dedi Malko.

Adamın yüzündeki gülümseme daha da yayıldı.

— Bundan pek emin değilim.

Malko saf bir tavır takınarak:

— Ne demek istiyorsunuz? dedi.

109

Emil Borovo'nun gözlerinde acımasız bir ifade belirdi.

— Demek istediğim şu: General Storamov'u Batı'ya geçirecek ve beni ekeceksiniz.

— Doğru değil bu, dedi Malko. İlk başta siz hesapta yoktunuz. Fakat General Storamov durumu anlattı bana. Ben de kendisine sizi ve bir üçüncü şahsı daha kamyonuma alabileceğimi söyledim. Bu haberi size general iletecekti.

Emil Borovo bir adım yaklaştı. Malko'nun kendisini korumasına fırsat vermeden elindeki tabancanın kabzasını acımasızca şakağına indirdi.

Sersemleyen Malko yana savruldu. Bir an tabancasına sarılmayı düşündü, fakat bu kozu daha sonra kullanmaya karar verdi.

— Yalancı! diye bağırды Borovo. Kamyon filan yok. Generali bir pasaportla kaçırmaya hazırlanıyorsunuz ve elinizde de sadece "tek" pasaport var.

O da general için.

Malko şaşkınlık içinde sustu. Bunu nasıl bilebilirdi? Emil Borovo öfkeden deliye dönmüş bir halde yaklaşp namluyu göğsüne dayadı.

— Yalan söylüyorsunuz! tkiniz de yalancısınız.

Adınızı öğrendiğimden bu yana sizi izletiyorum.
Belki bilmiyorsunuz, ama daha birkaç gün
Sofya'da yabancıları gözlemekten ben sorumlu-
. yum. Elimde birçok imkân var. Alman Elçiliği'nin
şifresini çözümleri çok oldu. Beni aldatamazsınız...
Tabii şu an için bildiklerimi üstlerime aktarmış
değilim, fakat bunu her an yapabilirim.
Demek ki general Malko'ya ihanet etmemişti.
Bulgar ajanı "haberleşme" yerini sohbet sırasında
generalden öğrenmiş olmalıydı. Bulgarin suskunluğundan
yararlanan Malko karşı saldırıya geçti.
— Bulunduğunuz görevin yetkilerinden yararlanıp
bir pasaport alamıyor musunuz?

110

— Hayır. O işe başka bir servis bakıyor. Zaten
mimliyim. Birkaç güne kadar Moskova'ya gitmem
gerekliyor. Dönüşü olmayan bir yolculuk olacak bu.
Son cümleyi üzerine basa basa söylemişti. Bir
sessizlik oldu. Dışardan bir korna sesi geldi.
Bulgar sıçradı.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu Malko.

Emil Borovo soğuk bir biçimde gülümsedi.

— Çok basit: Batı'ya geçmek istiyorum. Eğer
elinizde pasaport varsa, onu ben kullanacağım.

— Generalin bu niyetinizden haberi var mı?

— O domuz hiçbir şey bilmiyor şimdilik.

Elinden gelse ilk fırsatta canıma okur, ama bunu
başaramayacak.

Generalin de kendisi hakkında böyle düşündüğü
kesindi. Malko iki ateş arasında kalmıştı.

Görevi Fedor Storamov'u götürmekti, Emil Borovo'yu
değil. Bulgar, tabancasını paltosunun cebine
soktu, sonra Malko'ya bakarak:

— Yarın akşam aynı saatte sizi burada
bekliyorum, dedi. Kurt Morell'den aldığınız pasaportu
bana getireceksiniz. Bunu yapmazsanız öbür
gün sizi tutuklatacağım. Tabii bu durumda
Bulgaristan'dan çıkma şansım hiç kalmayacak,
ama aynı şey general için de, sizin için de geçerli
olacak.

Cebinden bir anahtar-çıkarıp Malko'nun önüne,
yere attı.

— Buranın anahtarıdır bu. Bina bir zamanlar
KDS'nin bir servisi tarafından kullanılıyordu.
Birkaç hafta önce boşaltıldı. Emin bir yerdir. Geç
kalabilirim. Siz içeri girin ve beni bekleyin.
Geri geri çıkıp ardından kapıyı kapadı. Malko
koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Sonra,
binanın içine bir göz attı. Aceleyle taşınıldığı
belliydi. Geriye birkaç ampul, bir buzdolabı, bir

111

/-IS

radio ve eski gazeteler kalmıştı. Mutfak duvarlarında
demir halkalar ve zincirler vardı. Burayı
sorgu odası olarak kullanmış olmalıydılar. Evden
çıktı. Anahtarı denedi. Kapıyı açıyordu. •
Düşünceler içinde yürüyerek uzaklaştı. Bulgarin
hazırladığı tuzak beklenmedik anda karşısına
çıkılmıştı. Emil Borovo'nun elindeydi artık. Adam
Bulgaristan'dan çıkamayacağını anladığı anda onu
ele vermekte bir an tereddüt etmezdi... Bulgari
öldürmek en tehlikeli çözüm yoluydu. Verdiği süre
çok kısaydı. Bu işi bir felakete meydan vermeden
ancak General Storamov çözümleyebilirdi. İkisinin

arasında acımasız bir mücadele vardı. Her ikisi de kendi hayatlarına oynuyordu.

*

**

Bu kez, şans bu ya, tramvay durağında bekleyen bir başkası daha vardı. Kaim paltolu, şapkalı şişman bir kadın. Malko esnedi. Karşılaştığı sorunu çözümleyebilmek için bütün gece uyumamıştı.

Göz ucuyla parkı kolaçan etti. ilk gelen hangisi olacaktı? Tramvay mı, General Storamov mu? Sorusunun cevabı General Storamov oldu. Yine aynı parkuru izleyerek koşuyordu. Malko duraktaki kadından birkaç metre uzaklaştı. Biraz sonra general soluya soluya geldi, yanında durdu.

— Ne oldu, delirdiniz mi siz? diye sordu dişlerinin arasından.

— Dün akşam Borovo'yu gördüm, dedi Malko. Sizin pasaportu istiyor. Sizinle Ttonuşmam gerek. Çok önemli.

General Storamov ısınma hareketleri yaparak göz ucuyla kadını kontrol etti. Kadın sırtını onlara dönmüştü. Aceleyle Malko'ya:

— Saat birde Sofya Oteli'nin yanındaki Krim

112

adlı lokantaya gelin. Yemekten sonra gazete okumayı bıraktığımda konuşuruz, dedi ve koşarak uzaklaştı.

Bir dakika sonra 9 numaralı tramvay geldi ve kadın bindi. Korkudan neşesi kaçmış olan Malko generalin ağaçlar arasında kayboluşunu seyretti. Her an yeni bir sorun çıkmaya başlamıştı. Malko bilmediği bir yerde Fedor Storamov ile konuşmayı göze alamıyordu. Belki Alois Kartner ona yardım edebilirdi.

İriyarı Avusturyalı masasının üzerinde duran Gaston de Lagrange şişesini hemen hemen bitirmek üzereydi. Hem de saat sabahın onu olmasına rağmen! Dostça bir ifadeyle Malko'ya dönerek duygulu bir sesle: '

— Paris'ten gönderilen şu şişeye bakın! dedi... Malko aldırmadan son gelişmeleri anlattı bir solukta.

— Krim'i bilirim, dedi Alois. Bir diğer adı da Rus Lokanta sı'dır. Birlikte gidebiliriz. Arada bir orada yemek yerim. Böylece farkedilme şansınız daha az olur. Bir sorun çıkarsa oraya sizi benim götürdüğümü söylerim. Daha sonra da turistleri karşılamaya gidiyorum diye sizi orada bırakır ve ortadan kaybolurum.

— Sahi, aklıma gelmişken sorayım, dedi Malko. Buradan komünist olmayan bir ülkeye direkt uçuşlar hangi günler yapılıyor?

Alois bir an düşündü, sonra:

— Cuma günleri Viyana'ya direkt uçuş var. Air France Bükreş'e ya da Budapeşte'ye uğrar. Balkan Hava Yolları da Öyle.

— Bulgar istemem. Yabancı bir şirket olsun.

— öyleyse bizimle uçacaksınız. Cuma 17.40'ta hareket.

— Bana sahte isimler altında iki ya da üç yer

113

ayırın.

— Kolay bu.

— Güzel. Kesin yer adedini yarın sabah bildireceğim.

**

Lokantanın bir duvarında ikinci Dünya Savaşı'nda ormanda bir ateş çevresinde ısınan Rus partizanlarını gösteren dev bir tablo vardı. Salonun koyu renkli tahta duvar kaplamaları ve yüksek arkalı iskemleleri, savaş öncesi dönemi hatırlatan bir hava veriyordu. Salon boş sayılırdı. Malko çorbaya başladığında kapıda Fedor Storamov'un tombul silueti belirdi. Üzerinde bir palto, başında kürk bir kalpak vardı. Malko ilk kez onu normal giyimi içinde görüyordu. Ray ban stili gözlüğü ve çizgili takım elbisesiyle Amerikalı işadamlarını hatırlatıyordu. Rus generali yalnızdı. Malko ile Alois'den uzakta bir masaya oturdu. Gazetesi Pravda'yı açtı ve okumaya koyuldu. öğle yemeği ağır geçti. Kafasını gazetesine eğmiş olan Fedor Storamov kimseyle ilgilenmez görünüyordu. Bakışları bir kez olsun Malko'ya takılmamıştı. Yemeğini bitirdikten sonra yan taraftaki dinlenme salonuna geçti ve Pravda'yı okumaya devam etti. Malko ile Alois birer kahve söylediler. Lokantanın son müşterileri de gitti. Alois saatine baktı.

— Ben gitmek zorundayım, iyi şanslar. Tek başına kalan Malko, arada bir generali gözleyerek duvardaki tabloyu seyretmeye koyuldu. Nihayet general gazetesini kapadı ve bir sigara yaktı. Malko hesabı ödeyip kalktı, yan salona geçti. Fedor Storamov'un arkasındaki koltuğa oturdu. Sırtları birbirlerine dönük olduğu halde, başları konuşulanları işitecek kadar yakındı.

114

General sigarasının dumanını üfleyerek başını hafifçe arkaya çevirdi:

— Evet?

Dudakları belli belirsiz oynamıştı.

— Dün akşam Borovo'yu gördüm. Baço Kiro Sokağı'nda bir binada. Sizin için bir pasaport temin ettiğimi öğrenmiş. Pasaportu istiyor. Aksi halde, bizi yarın sabah ele verecek. *

Bir garson yaklaşmış Malko'ya içki isteyip istemediğini sordu. General gülümseyerek Pravda'yı garsona uzattı. Malko teşekkür etti. Garsonun uzaklaşmasıyla birlikte:

— Bundan haberiniz var mıydı? diye sordu.

— Hayır!

Generalin satranç oyuncusundan farkı yoktu. Devamlı sigara içiyor, gözünü tozlu tabladan ayırmıyordu. Neden sonra:

— Pasaportu nerede vereceksiniz? diye sordu.

— Saat sekizde, dün buluştuğum yerde.

Sigarasından bir nefes daha çekti.

— Güzel, gidin oraya.

Son sözü bu oldu. Fedor Storamov kalktı ve o sırada içeri giren birine doğru ilerledi. Sarılıp öpüştüler ve Malko'dan uzakta bir yere oturdular. Malko düşünceli bir durumda lokantayı terketti. Generalin pasaportu, Emil Borovo'ya vermesini istemesi akıl alacak iş değildi. Baço Kiro Sokağı'ndaki bina hakkında hiç soru sormadığına göre orayı biliyor olmalıydı. Malko, Baço Kiro Sokağı'ndaki binada Bulgarla tek başlarına olmayacaklarını

anlamıştı.

Pasaportu alacağı saate kadar yapacağı bir iş yoktu. Vitoşa'nın yolunu tuttu.

*

**

Otel holündeki ender çalışan telefonlardan

115

biriyle Alman Elçiliği'ni aradı. Hemen Kurt Morell'i bağladılar. Bavyeralı neşeli görünüyordu. — Havaalanına sizin çikolataları almaya gidiyorum. Uçak yeni inmiş. Oradan alışveriş yapıp eve gideceğim.

— Size geleyim mi?

— Gereği yok. Hava karardıktan sonra evi bulamama ihtimaliniz var. Ben Vitoşa'ya uğrar, bir kadeh de içki içerim. Saat yediye doğru, on dokuzuncu katın barında buluşalım.

—• Pekâlâ, dedi Malko.

Emil Borovo ile olan randevusuna bir saatlik zaman kalacaktı. Oraya gidecek, ama pasaportu yanına almayacaktı. Onun yerine Walther P 38'i almak daha akıllıca bir işti. Odasına döndüğünde, silahını söktü, temizledi, kontrol edip çalışmasını izledi.

Baço Kiro'daki randevu, Emil Borovo ve Fedor Storamov eşliğinde pek neşeli geçmeyeceğe benziyordu.

U6

XII. BÖLÜM

Malko, yaşlı vestiyercinin gelen müşterilere her kapı açışında başını o yöne çeviriyordu. Vitoşa'nın barı Sofya'nın en neşeli köşesiydi. Saat akşamın altısı oldu mu, Amerikan barın çevresindeki loş locaları kapmak için millet salonun kapısında kuyruk oluyordu. Erken gelen yosmalar içki içip vakit öldürürken, çiftler de karanlıktan yararlanarak delice sevişiyorlardı.. Malko'ya Rus votkası yerine Amerikan ürünü bir Smirnoff votka getirmeleri büyük gaftı. Bu yetmezmiş gibi yanında da bir bardak tonik vermişlerdi. Saat yedi buçuktu ve Kurt Morell hâlâ ortalıkta yoktu.

Malko, Almanı elçilikten ve evinden aramış, her iki telefonda da cevap alamamıştı. Can sıkıntısını öldürmek için manzarayı seyretmeye başladı.

Hava saat beşte kararmıştı ve barın geniş pencerelerinden hiçbir şey görünmüyordu. Malko belki yüzüncü kez saatine baktı. Eğer Kurt Morell sekize çeyrek kalaya kadar gelmezse evine gidecekti. Başına bir aksilik gelmiş olmalıydı. Belki de arabası bozulmuştu. Baço Kiro'da Emil Borovo ile randevusuna yarım saatten az vardı.

Sekize çeyrek kala masadan kalktı, odasma inip

117

paltosuyla Walther'ini aldı. Sofya'nın planı aklıdaydı.

Kurt Morell'in evini bulacağından emindi.

Başına ne gelmiş olabilirdi?

*

**

Diplomatların boş arazi ortasındaki apartmanları karanlıkta daha da sevimsiz görünüyordu. Lastikleri inik Mercedes hâlâ oradaydı. Malko hole daldı ve nereye gittiğini soran milisle karşılaştı. Adam her halinden yabancı olduğu anlaşılan

Malko'yu hemen bıraktı. Asansörün tavanından hâlâ su akıyordu! Koridorlar zayıf ampullerle aydınlatılmıştı.

On altıncı katın koridoru kapkaranlıktı. Kulakları sağır edici bir pop müzik duvarları titretiyordu. Almanın kapısına geldiğinde müziğin orada çaldığını anladı.

Zile bastı, defalarca kapıyı yumrukladı. Müzik durmadığı gibi kapıyı açan da olmadı. Almanın tek başına yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu. Belki de radyoyu kapamayı unutmuştu. Kısacası, Kurt'un evde olmadığı belliydi. Şu an kendisini Vitoşa'da bekliyor da olabilirdi... Aşağı indi. Milis gazete okuyordu.

Dışarı çıkıp arabasına bindi, motoru çalıştırdı, farları yaktı ve birden durdu. Bir şeyden emin olması gerekiyordu. Binanın yan tarafına dolandı. Yeraltı garajının girişi oradaydı. Arabaların hepsinde sarı diplomat plakaları vardı. On altıncı kata ayrılan kısımda üç araba duruyordu. Biri Almaninkine benzer bir BMW idi ve plakası 835 idi. Sınıflandırmaya uyuyordu. Plakası O'dan 1000'e kadar olanlar Batılı diplomatlara aitti. Diğer iki arabanın plakaları 1765 ile 1264 idi. Arabaya yaklaştı. BMW kilitliydi. Motor

118 kaputuna elini dayadı. Soğuktu. Kurt Morell döneli çok olmuştu. Tuhaf!

Garajın asansörüne binmeden önce VValther'i çıkardı, namluya bir kurşun sürdü ve silahı paltosunun cebine koydu.

On altıncı katın koridoru hâlâ gürültülüydü. Bu yetmezmiş gibi bir başka daireden de Arap müziği yükseliyordu. Yeniden Kurt Morell'in kapısını çaldı. Sonra yumrukladı. Hiçbir cevap yok. Kapıyı kıramazdı.

Bir çözüm ararken yan dairenin kapısı açıldı ve nefis bir esmer başını uzattı. Ne yazık ki çiçekli bir bornoza gizlediği vücudu hayli kalındı. İngilizce olarak:

— Bay Morell'i mi arıyorsunuz? diye sordu.

— Evet, dedi Malko. Ben arkadaşım. Bir randevumuz vardı. Fakat aklım ermedi, içerden müzik sesi geliyor ve arabası da aşağıda. Esmer kadın güldü.

— Ah! Anlıyorum. Müzik dinliyordur, duymaz. Sık sık olur bu. Bana bir anahtar bırakmıştı, size kapıyı açayım. Kendisi yokken belki musluk tamirine gelirler diye ilgilenmemi rica etmişti. Ben hep evde otururum. Kocam Suriye Elçiliği'nde çalışıyor.

İçeri girdi ve biraz sonra kalçalarını kıvrarak anahtarla Malko'nun önünden geçti. Kurt Morell'in anahtarı sadece musluk tamircisi için vermediği anlaşılıyordu! Kapıyı açan kadın Malko'nun geçmesi için kenara çekildi.

— Kendisine tamircilerin gelmediğini söyleyin. Ben gidiyorum.

Malko içeri girdi ve aynı anda bir kusmuk kokusuyla midesinin kalktığını hissetti. Salonda birkaç adım attı ve durdu. Akai setin önündeki koltuk boştu. Bakışlarıyla odayı taradı ve gördüğü

119 manzarayla midesine bir yumruk yemiş gibi oldu.

Belden yukarısı çıplak olan Kurt Morell halının üzerinde yatıyordu. Başı bir kan gölünün ortasındaydı. Malko Almanın yanına diz çöktü. Göğsü belli belirsiz inip kalkıyordu. Henüz yaşıyordu, ama gözleri camlaşmıştı. Dikkatlice yan çevirdiğinde bileklerinin arkadan bağlanmış olduğunu gördü, ip son derece ince olduğundan ete gömülmüştü. Ayak bilekleri de bağlıydı. Yere konmuş kül tablasının içi izmarit doluydu. Malko, Kurt Morell'in göğsünde çevreleri kırmızımsı siyah lekeler gördü: Onu konuşturmaya çalışmışlardı. Pantolonunun önü açılmıştı. Malko, Almanın cinsel organına da işkence yapıldığını ürpererek farketti. Eğilip vücudu yakından kontrol etti. Başına tabanca kabzasıyla vurulmuş olmalıydı. Kusmasının nedeni de buydu. Kulaklarından hâlâ kan geliyordu. Kafatasının çatladığı belliydi. Malko başının altına bir yastık koydu, fakat yaralı gözlerini açamadı. Komadaydı.

— Kurt! diye bağırdı Malko. Kurt, ne oldu? Cevap yok. Nabızı gitgide düzensizleşiyor ve zayıflıyordu. Hemen bir doktor bulmalıydı. Telefona atıldı ve durdu. Kimi çağıracaktı? Kapiya fırladı. Komşu kadın bir doktor tanıyor olmalıydı. Kapiya ulaştığında öksürük sesini andıran bir gürültüyle durdu. Geriye döndü. Kurt Morell gözlerini açmıştı, öksürmek ister gibiydi. Birden, başı yana düştü. Malko yanına koştu. Hareketsiz duruşundan anlaşıyordu: ölmüştü. Eliyle gözlerini kapadı. Kusmuk kokusuyla karışan kan kokusu dayanılır gibi değildi. Alman korkunç bir işkenceden sonra başına tabanca kabzasıyla vurula vurula bayılmıştı. Sol kulağının arkasında kafatası içeriye göçmüştü. Malko

120

doğrulup odayı gözden geçirdi. Her taraf karıştırılmıştı. Çekmeceler açılmış, plaklar yere atılmıştı. Yatak odasına geçti. Orası daha da kötü bir durumdaydı. Dolaplar boşaltılmış, yatak bıçak darbeleriyle paramparça edilmiş, kitaplıktaki kitapların hepsi yere indirilmişti. ' Katilin ne aradığını tahmin etmek için falcı olmaya gerek yoktu: General Storamov'a ait olan pasaportu aramıştı. Bu, ancak Emil Borovo olabilirdi. Telefonları dinleyerek Almanın "çikolata" şifresiyle ne demek istediğini anlamış ve Malko'ya güvenmeyerek vahşice davranmıştı. Bu meslekte en küçük bir ihtiyatsızlığın bile korkunç bir felakete yol açacağı bir kez daha kanıtlanmıştı. Malko çevresine bakındı. Kurt Morell konuşmamıştı. Aksi halde, etraf böylesine karmakarışık olmayacağı gibi, işkenceye de gerek kalmazdı. Şimdi cevap verilmesi gereken bir soru ortaya çıkıyordu: Bu işkenceyi yapan kişi pasaportu bulmuş muydu, bulmamış mıydı? -Eğer pasaport Bulgarin eline geçtiyse Malko'yu hayli ciddi sorunlar bekliyor demektir... Borovo pasaportu kullanacak, Malko'yu ele verecek ve General Storamov'a da kazık atacaktı... Malko kapiya yürüdü. Burada ne kadar az kalırsa o kadar iyi olurdu. Birden, yandaki komşuyu hatırladı. Ne yapmalıydı? Çekip gitse kadın katil diye onu gösterecekti. Fakat, kapiyı açtığı anda da Kurt

Morell'i görmemişti... Diğer taraftan durumdan haberdar etmek de tehlikeliydi. Kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Sonunda en az tehlikeli durumu seçti. Gitti, kapıyı çaldı.

Kadın hemen çıktı. Malko'nun yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemesi bir anda kayboldu.

121

— Bir dakika gelir misiniz?

Kadın Malko'nun peşine takılıp yan daireye girdi ve cesedi gördüğü anda yıldırımla vurulmuşa döndü. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

- B u . . . Bu ne böyle..?

— Bilmiyorum, içeri girdiğimde ölmek üzereydi.

Biri saldırmış. Bir hırsız herhalde. Suçlunun ben olmadığımı bilmenizi istedim.

Ağzının kenarları aşağı kıvrılmıştı. Dudakları titreyerek bir şeyler söylemek istedi, beceremedi. Neden sonra mırıldanırcasına:

— Anlıyorum... dedi. Yemin ederim hiç kimseye tek kelime söylemeyeceğim. Başıma bela almak istemem. Oh, Tanrım! Çok korkunç! Dışarı çıktılar. Malko arabasını almak üzere garaj asansörüne bindi. Zelio Voyvoda Bulvarı'na çıkmadan önce bir süre boş yollardan geçti. Kafasında tek bir soru vardı. "Pasaport? Pasaport neredeydi?"

Saat tam sekiz buçuktu. Emil Borovo'nun pasaportu ele geçirip geçirmediğini anlamak için tek yol vardı. Eğer pasaport ondaysa randevuya gelmezdi. Bu durumda, Bulgaristan'ı terketmek için kimseye ihtiyacı yoktu artık. Bulgar la bir an önce karşılaşmak için acele ediyordu.

Almanın işkence görmüş cesedi hâlâ gözlerinin önündeydi. Sofya'nın merkezinden geçerken Emil Borovo'nun randevuya gelmesi için içinden dua etti. Geldiği takdirde, cinayeti yok yere işlediği ortaya çıkacaktı. Çıkacaktı ama, pasaport neredeydi?

*

**

Binanın koridoruna girdiği anda VValther'i cebinden çıkardı. Etrafta çıt yoktu. Saat dokuza çeyrek vardı. Karanlıkta durup çevresini dinledi.

122

Soluğundan başka ses duyulmuyordu. Dairenin kapısını açmak istedi. Kilitliydi. Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Işığı yakmadan içeri girdi. Odada kimseler yoktu. Emil Borovo ya pasaportu elde ettiği için gelmeyecekti, ya da gelmiş ve Malko'nun randevuya uymayacağını düşünerek gitmişti.

Bulgarın uğrayıp uğramadığını belirtecek bir iz aramak için lambayı yaktı. Aynı anda arkasındaki pencerelerden birinin camı paramparça oldu. Hızla döndü ve siyah eldivenli bir elin tuttuğu silahın üzerine çevrilmiş olduğunu gördü. Bir an ölümün soğuk rüzgârını hissetti. Sonra, silah pencereden kayboldu. Malko ne olup bittiğini anlamaya fırsat bulamadan koridorda sert ayak sesleri duydu. Az sonra, elinde tabancası General Storamov göründü. Malko tombul adamı baştan aşağı süzdü.

— Ne zamandan beri buradasınız?

Rus generali tabancayı cebine koydu.

— Yedi buçukta geldim. Bahçede küçük bir

kulübe var. Oradaydım. Bizimki gelmedi. Pasaport yanınızda mı?

— Hayır, dedi Malko. Bir ihtimal, Borovo'da olabilir.

Fedor Storamov'a, Kurt Morell'in acımasızca nasıl öldürüldüğünü anlattı. General bir ıslık çaldı.

— Uyanıklık etmiş. Durumu bana haber vereceğinizi anlamış olmalı.

Göz göze geldiler. Malko umutsuzdu. Tüm planları suya düşmüştü. Koridorda hafif bir gürültü duyduğunu sandığı anda Emil Borovo'nun sesi arkalarında yankılandı.

— Kımıldamayın!

Döndüler. Deri pardösülü Bulgar, elindeki susturuculu silahı üzerlerine çevirmiş, kapıda duruyordu. Gözlerinde kin vardı. Kapıyı kapadı ve

123

silahın namlusunu generale çevirdi.

— Söyle bakalım Fedor Ivarioviç, beni sırtımdan vurmak mı istiyordun?

— Kurt Morell'i siz öldürdünüz, dedi Malko.

Emil Borovo ona döndü. Dudakları çizgi gibiydi.

— Evet, ben öldürdüm. Eğer gerekirse, ikinizi de öldürmeye hazırım. O pasaportu istiyorum. Ondan vazgeçemem.

Demek ki pasaportu Almanın evinde bulamamıştı. Peki neredeydi bu allanın belası şey?

— Sersem! diye gürledi general. Bu cinayetinle kuşku yaratacaksın.

Bulgar duymamazlıktan geldi. Bakışlarını Malko'dan ayırmıyordu. Kolunu uzatıp, namluyu Malko'nun karnına nişanladı.

— Kurt Morell ile ne konuştunuz? Pasaportu nereye sakladı?

— Bilsem bile bunu size söylemem. Ama ben de bilmiyorum.

— Ne denli güçlü imkânlara sahip olduğumun farkındasınız, diye üsteledi Bulgar. Attığınız her adımdan haberim var!

— Bizi dinlediğinize göre Kurt Morell 'le Vitoşa'da buluşacağımızı da duymuşsunuzdur. Pasaportu orada alacaktım. Fakat siz onu öldürdünüz. Bulgar sustu kaldı. General Storamov heykel gibiydi. Kolları aşağıya sarkmış, yüz hatları gevşemiş, bakışları donuklaşmıştı. Emil Borovo sırayla onları süzdü. Gözlerinde öylesine bir kin vardı ki, bir an Malko'ya generalin kafasına bir kurşun sıkacakmış gibi geldi. Oysa, generalde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Sessizlik dayanılmaz bir hal almıştı. Bulgarin yavaş yavaş yelkenleri suya indirdiği belli oluyordu. Malko'yu

124

o an öldürecek olsa, ikinci kurşunu da kendi şakağına sıkardı.

— Klaus! dedi. Bu pasaportu bulmanız için size bir günlük zaman daha tanıyorum. Eğer pasaport yarın akşam elime geçmezse, edindiğim bilgilerin tümünü üstlerime rapor edeceğim. Yarm akşam sekizde burada olun.

Geri geri giderek kapıyı açtı ve karanlıkta kayboldu. General Storamov hayata yeniden dönmüş görünüyordu.

— Nerede bu pasaport?

— Hiç bilmiyorum,
— Ne diyorsunuz! Yarın hareket etmemiz
gerek, yoksa bu sersem her şeyi berbat edecek.
— Niye sizi öldürmedi?
General gülümsedi.
— Çünkü ben bir KGB generaliyim, öldürüldüğüm
takdirde açılacak soruşturmanın onu
mahvedeceğini çok iyi biliyor. Bana karşı açık açık
hiçbir şey yapamaz. Ama pasaportu elde etmek
için elinden geleni ardına koymaz. Onu bu gece
öldürmemekle hata ettim.
Malko düşünüyordu. Kurt Morell havaalanı ile
evi arasında pasaportu elinden çıkarmıştı. Neden?
Eğer öyleyse, kime vermiş olabilirdi? Birden,
aklına Alois Kartner geldi. O da havaalanına
gitmişti. Morell, ayyaş Avusturyalı'nın kendisiyle
çalıştığını biliyordu. Alois'i bulmak lazımdı.
— Bir fikrim var, dedi generale.
— Hemen uygulayın, diye karşılık verdi
general. Sonucu Alexandre Nevski'deki ressama
bildirin, öğleden sonra ona uğrar, mesajınızı
alırım. Bizi birlikte görmeleri doğru olmaz.
Korkmayın, bu sersemin hakkından geleceğiz.
Birlikte koridora çıktılar. General bahçeye
yönelirken Malko da sokağa çıkıp arabasına doğru

125

uzaklaştı. Alois Kartner her akşam olduğu gibi
Vitoşa'nın barında içiyor olmalıydı.

*

**

Alois Kartner odasında yoktu ve Malko'ya
hiçbir mesaj bırakmamıştı. Kendisini gören yoktu.
Ne Japon Lokantası'na uğramış, ne de on
dokuzuncu katta yemek yemişti. Malko bowling
salonundan bara kadar tüm Vitoşa'yı taradı. Alois
Kartner'in otelde olması gerekiyordu. Sofya'da
otelin dışında vakit geçirilecek pek yer. yoktu.
Birden aklına, zaman zaman gittikleri Balkan
Otel'i'nin arkasındaki küçük bar geldi. Yine kente
inmek gerekiyordu.

Barda sigara dumanından göz gözü görmüyordu.
Bir genç kız yolunu kesip İngilizce olarak boş
vakti olup olmadığını sordu. Malko doğru bara
gidip barmene Rusça olarak:

— Avusturyalı dostumu gördünüz mü? diye
sordu. Şu kırmızı burunlu, iriyarı olanı?

— Bu akşam gelmedi, dedi barmen.

Malko tekrar buz gibi ayaza çıktı. Vitoşa'ya
döndü. Yeni açılan gazino da dahil olmak üzere
tüm oteli baştan aşağı kontrol etti. Alois yoktu.
Malko sonunda gazinonun barına çöküp bir votka
istedi. Krupiyelerden biri gülümsedi. Kalktı,
adamın yanına gitti. Aklına yeni bir fikir gelmişti.

— Maya adında bir kız tanıyor musunuz? iri
göğüslü, bir sarışın.

Lübnanlı krupiyeye yalısık bir gülümsemeyle:

— Elbette, dedi. Niye sordunuz?

— Canım sıkılıyor, dedi Malko. Bu akşam
onunla bir kadeh içki içmek istiyordum.

Lübnanlı taburesinden kayıp, Malko'yu kolundan
yakaladı.

126

— İyi fikir. Siz burada biraz oyun oynayın, ben
onu bulurum.

Adam her an işini düşünüyordu! Malko'nun iki yüz dolarlık fiş aldığı görüldükten sonra gözden kayboldu. Malko akli başka yerde, fişleri rasgele numaralara koyarak rulete başladı. Hayret! ilk altı elin üçünde kazandı. Krupiye hemen üçkâğıda başladı. Günlük altmış bin doları çıkarmadıkları takdirde Bulgar ortakları hemen dişlerini gösterirdi. Neyse ki, Malko kaybetmeye başlamıştı.

Elinde üç fiş kaldığında Maya'yı aramaya giden krupiye geri döndü. Yalnızdı. Malko'nun para kaybettiğinden emin olduktan sonra:

— Lokantanın barına gidin, dedi. Orada bekleniyorsunuz, iyi eğlenceler!

Malko 7 numaraya fişlerini bırakıp topun atılmasını bile beklemeden kalktı.

Geniş camlı bar son derecede loştu. Sarışın saçlı kimse yoktu. Sadece, sırtı dönük bir esmer vardı. Yanına gittiğinde onu hemen tanıdı: Maya'nın arkadaşı Koscina idi bu. Malko gülümsedi.

— İyi akşamlar! Maya yok mu?..

— Yok. Maya bu gece dolu. Fakat benim vaktim var.

Bacaklarını Malko'nun vücuduna dayamış, davetkâr bakışlarla onu süzmeye başlamıştı. Avusturyalı istediğini elde edene dek diplomatça davranmaya karar verdi.

— Arkadaşım Alois'i gördün mü?

— Maya ile bir kadeh içki içtiler. Aşağıdaydılar. Sonra Alois gitti.

— Nereye gitti?

Genç kadın elini Malko'nun bacağına dayadı.

— Ne yapacaksın onu? Biz ikimiz pekâlâ eğlenebiliriz.

— Elbette eğleniriz, ama Alois'i görmem şart.
127

Maya nerede bulunduğunu biliyordur herhalde. İşimi hallettikten sonra geceyi birlikte geçirebiliriz. Koscina kuşkuyla baktı.

— Sahi mi?

— Söz. Ama önce Maya'yı bulalım.

Bulgar yosma içkisini bir dikişte bitirdi.

— Oldu. Gelin benimle.

Yüzündeki şeytanca ifadeyi farkederek Malko, nereye gittiklerini bayağı merak etti. Her ne pahasına olursa olsun, Alois'i bulmak zorundaydı. Pasaport olayının sırrını ancak o aydınlayabilirdi.
128

XIII. BÖLÜM

Koscina asansörü on altıncı katta durdurup koridorun dip tarafındaki bir odaya doğru ilerledi. Kapıda numara filan yoktu, önce bir, sonra peşpeşe üç kez kapıya vurdu. Kapı yarı aralandı, içerden zincirliydi. Zincir açılmadan önce kısa bir fısıldaşma oldu. Duman içinde kalmış bir odaya girdiler. Koltuklara, kanepelere gömülmüş bir yığın kadın ve erkek vardı. Sehpaların üstü içki şişeleri ve kadehlerle doluydu. Dumanların arasından kırmızı gömlekli, bacaklarında sadece jartiyer bulunan uzun boylu bir esmer çıktı. Malko'nun önünde durup göğüslerini ona yasladı.

— İyi akşamlar!

Koscina alaylı bir gülümsemeyle:

— Maya'yı görmek istiyor, diye açıkladı.

Jartiyerli dilber avucunu açıp Malko'ya uzattı.

— Yüz dolar!

Tuhaf! Fakat şu an soru sormanın gereği yoktu. Odanın her köşesinden ilginç sesler geliyordu. Kadınlardan biri bir çığlık attı. Esmer dilber parayı katlayıp, gömleğinin cebine soktu.

— Gelin.

Malko yan odaya geçti. Gözüne ilk çarpan şey odanın ortasındaki kırmızı kumaş kaplı masa oldu. Çevresinde, ayakta duran yirmiye yakın adam

129

vardı. Sonra, Maya'yı farketti. Sarışın yosma karanlık bir köşeden çıkıp masanın üzerine uzandı. Çırlıçıplaktı. Nereden geldiği belli olmayan bir Brezilya müziğinin ritmine uyarak, kalçalarını oynatmaya başladı. Çevresindeki adamlar hareketsiz onu izliyorlardı.

Birden, izleyicilerin oluşturduğu daireden, Malko'nun daha önce birkaç kez gördüğü dazlak kafalı, deri ceketli, iriyarı bir adam fırladı. Masaya yanaştı. Maya'nın üzerine yeşil bir banknot attı. Sonra, genç kadını ayak bileklerinden tutarak kendine doğru çekip bacaklarının arasına girdi. Bu hareket diğer erkekleri de canlandırdı. Maya'nın üstüne para atan saldırıyor; göğüsleri, karnı, ağzı, şanslarına neresi rastlarsa kendilerini tatmin etmeye koyuluyorlardı. Bu saldırıya Maya'nın da kayıtsız kaldığı söylenemezdi. Ellerini sallayarak rasgele yakaladığı erkeği orgazma ulaştırıyordu. Malko bir an Koscina'nın parmaklarını vücudunda hissetti. Seyrettikleri manzaradan ne denli etkilendiğini anlamak ister gibiydi.

— Hoşunuza gidiyor mu? diye sordu. Haftada bir gün böyle bir seans düzenlenir. Maya bu işten çok para kazanıyor.

Malko şaşırmıştı. Sarışın yosmanın bacakları arasından çekilen dazlak kafalı adamın yerini çok daha iriyarı biri aldı. Her hareketinde Maya avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Malko boğazının kurduğunu hissetti. Masanın çevresindeki adamların hayvani ifadeleri iğrençti ama genç kadının bağıırıp çağırması onu da etkilemiş, içinde dayanılmaz cinsel bir arzu uyandırmıştı. Koscina yumuşak kalça darbeleriyle onu duvara doğru itmeye başlamıştı. Sırtı duvara değdiğinde Koscina'nın fermuarını açtığını ve önünde diz çöktüğünü gördü. Aldığı zevkle zaman kavramını unutmuştu.

130

Gözlerini yumdu. Neden sonra rahatlayıp gözlerini yeniden açtığında masanın çevresindeki adamların da tek tek odayı terkettiklerini farketti. Nihayet genç kadın yalnız kalmıştı. Masanın üzerinde ölü gibi hareketsiz yatıyordu.

Masadan indiğinde Malko Koscina'nın kulağına eğildi:

— Onunla konuşmam lazım.

— Gidin konuşun!

Masaya yaklaştığında Maya gözlerini açtı ve gülümsedi.

— Burada mıydınız siz?

— Maya, Alois Kartner'in nerede olduğunu biliyor musunuz? Ona çok önemli bir haberim var. Maya'nın alnı kırıştı. Birkaç saniye düşündükten sonra:

— Alois... Evet, biliyorum, dedi. Turistlerle

birlikte dağa, bir köy lokantasına gitti. Koscina o lokantayı bilir.

Sözünü bitirdikten sonra tekrar gözlerini yumdu.

Malko ayaklarının ucuna basarak uzaklaştı.

Odadan çıktılar. Kıyıda, köşede hâlâ sevişenler vardı.

Koridora çıktıklarında Koscina Malko'ya döndü.

— Herhalde oraya gitmek istemezsiniz? Çok uzaktır.

— istiyorum, dedi Malko. Maya ne yapacak şimdi?

— Alois'in odasına gidip dinlenir. Sık sık onun odasını kullanır. Biz de burada kalsak iyi olurdu.

— Olmaz, gidiyoruz.

Koscina aklı başında mı, gibilerinden Malko'ya baktı. Kararlı halini görünce de derin bir iç çekti.

— Pekâlâ, madem ki istiyorsunuz... Bir taksi tutalım, yoksa kayboluruz.

131

Aşağı inip taksi aradılar. Malko, Koscina'nın şoförle konuşmasına kulak kabarttı. Alacağı paradan yüzde istediği gibi hesabı dolar olarak istemesini de öğütüyordu. Sonunda, eski Rus Volga'sına atlayıp yola koyuldular. Koscina başını Malko'nun omuzuna dayadığında, şoför Bulgarca laf attı:

— Otelde yatıp kalksanız daha iyi değil mi?

— Bu herif köy hayatından hoşlanıyor.

— Senin için yorucu olacak...

Malko'nun kafası hâlâ pasaporttaydı. Bu sırrı ancak Alois Kartner çözebilirdi... Yol bir çam ormanının içinden geçiyordu. Dağa tırmanıyorlardı. Birden, ön cama birkaç kar tanesi düştü. Beş dakika sonra, önleri beyaz bir perdeye dönüşmüştü.

Üç viraj sonra Volga yolun ortasında durdu.

Şoför küfrederek arkaya döndü.

— No go!

Sonra Koscina'ya Bulgarca açıkladı:

— İlerlememiz imkânsız! Zincirim yok. Arabayı parçalarsam başıma iş açılır.

Yavaş yavaş ve son derece dikkatle geldikleri yöne doğru dönmek için manevra yaptılar. Tam bir kar fırtınasına yakalanmışlardı.

Malko öfkeden deli oluyordu. Eğer Emil Borovo da kendi gibi düşünecek olursa Alois Kartner'in sonu Kurt Morell'inkinden farksız olacaktı. Ne yapıp yapıp onu bulmalıydı. Koscina biraz daha sokuldu.

— Bak göreceksin, Vitoşa'da çok daha iyi eğleneceğiz.

Şoför güç bela arabayı çevirmek üzereydi ki, birden bir çift far belirdi. Taksinin farları arabanın ön camını aydınlatıyordu, içinde tek kişi vardı ve bu olsa olsa Emil Borovo olabilirdi.

Malko elini cebine daldırıp şoföre bir elli

132

dolarlık banknot uzattı ve bağırdı:

— Devam et! Dağa çıkıyoruz.

Bulgar birkaç saniye tereddüt etti.

Malko, Alois'i böylesine ısrarla görmek istemesinin Koscina tarafından nasıl yorumlanacağına aldırış bile etmiyordu.

Eski Volga büyük bir motor gürültüsüyle sarsılarak hareket etti. Kayarak, patinaj yaparak

zar zor ilerlemeye başladı. Peşlerindeki araba da aynı durumdaydı. Yol, diğerinin kendilerini sollayamayacağı kadar dardı.

Nihayet, önünde turist arabalarının bulunduğu köy lokantası görüldü.

— İşte orası! dedi Koscina.

Kapının önünde park ettiler. Binanın içinden halk ezgilerini yansıtan bir müzik yayılıyordu. Nihayet, masalardan birinde Avusturyalıyı farkettiler. Beyaz şarap su gibi akıyordu. Genelde, piknikte düzenlenen bir izci toplantısından farksızdı... Alois Kartner gülererek el sallayıp Malko'nun yanına geldi.

— Ne güzel bir sürpriz bu!

— Biraz Vitoşa'dan uzaklaşıp hava alalım dedik.

Koscina'nın vestiyere gitmesinden yararlanan Alois aceleyle Malko'nun kulağına:

— Sizinle konuşmam lazım, dedi.

Masaya geçtiler. Beyaz şarap, meze getirdiler. Malko bir ara dans eden folklorcuların ardında ayakta duran birini farkettiler. Bu kez kuşku yoktu. Emil Borovo idi bu. Tekrar kalabalığın ardında kayboldu. Folklorcular pisti turistlere bıraktılar. Koscina dansa kalkmak istiyordu. Alois Kartner' in yerinden kımıldamaya niyeti olmadığını görünce piste Malko kalktı.

Koscina vücudunu Malko'ya yaslayarak dansa başladı.

— Bu geceyi kim tertiplede? diye sordu Malko.

— Maya'nın fikri bu. Otelle anlaşılıp beş yüz dolara kiralanıyor burasını. Paranın üstünü de diğer kızlarla paylaşır. Çok başarılı oldu. Burada biraz daha kalsan, her hafta gelmek istersin.

Koscina seyirciler arasında paraca zengin müşteriler bulabileceğini düşünerek tahrik edici tavırlarla dans etmeye başladı. Müzik ça-ça'ya döndüğünde Malko fırsatı kaçırmadı.

— Siz eğlenmenize bakın, dedi. Bu dans benim yaşıma göre değil.

Masaya döndüğünde Alois Kartner dördüncü şarap şişesini bitirmeye çalışıyordu.

— Ne söylemek istiyorsunuz bana?

Alois şarabını içip yaklaştı.

— Havaalanında Kurt Morell'i gördüm. Bana sizin için bir emanet verdi.

Malko sevinçten uçacak gibi oldu. Demek Emil Borovo Almanı boşu boşuna öldürmüştü.

— Pasaport mu?

— Evet. Diplomatik kuryenin teslim edildiği gümrük salonunda karşılaştık. Kurt çok sinirliydi. Peşinde birinin olduğunu söyledi. Korkuyordu. Pasaportu almış. Size vermemi rica etti. Ancak birkaç saniye beraber olduk. Salonda yalnızdık. Gümrükçü kâğıtları imzalatmaya çıkmıştı. Pasaportu aldım. Kurt da çantasını alıp çıktı. Sonra Vitoşa'ya döndüm.

— Kurt Morell öldürüldü, dedi Malko. Evinde işkence ederek öldürmüşler. Pasaportu arıyorlardı. Katil de burada. Peşimden geldi.

Alois Kartner kadehini masaya bıraktı.

— Allah kahretsin!

— Pasaport nerede? Yanınızda mı?

— Hayır, dedi Alois. Ben...

134

Koscina kahkahalar atarak yanlarına çöktü.

Alois garsonu çağırdı. Malko çevresine bakındı:

Emil Borovo görünürde yoktu.

— Yine de iyi eğlendik, dedi Koscina. Biraz daha **kalalım**. Vitoşa'dan bıktım.

— Kar devam ederse geri dönemeyiz, dedi Alois.

Malko'nun içi içini yiyordu. Neredeydi bu pasaport? Koscina'nın önünde konuşmaları imkânsızdı.

Dışarı çıktıklarında tipinin altında koştular.

Turistler otobüslerine biniyorlardı. Emil Borovo'nun Volga'sı ortalıkta yoktu. Alois arabasına binerken:

— Birazdan görüşürüz, diye bağırdı. Otelin holünde buluşmak üzere.

Malko'nun şoförü soğuktan donmuş durumda bekliyordu. Ağır ağır hareket ettiklerinde Alois'in arabasının stop lambaları gözden kaybolmuştu bile. Neden sonra Vitoşa göründü. Hol boştu.

Alois ortada yoktu. Odası da cevap vermiyordu.

Koscina omuz silkti.

— Dut gibi sarhoştı. Bir çukura girmiş olmalı.

Malko kafasında beliren kötü varsayımları düşünmemeye çalışıyordu. Emil Borovo Alois'in peşine boş yere düşmemişti ya?

Alois Kartner'in yokluğu Malko'nun canını sıkırmıştı. Asansöre bindiklerinde Koscina yılmışmaya başladı. Odaya adım attıklarında bir anda soyunarak sutyen, külotla kaldı.

— Bunları bir Alman hediye etmişti. Beğendin mi?

Daha değişik şartlarda Malko'nun bu manzaradan sonsuz bir zevk alacağı kuşkusuzdu. Ama şu an, kafası karmakarışıktı. Laf olsun diye:

— Harika! dedi.

135

Koscina merakla ona baktı.

— Benden hoşlanmıyor musun? Belki de Maya' yi istiyorsun?

Malko:

— Bir şeyler içelim, demekle yetindi. Bu gece formda değilim. Beyaz şaraptan olsa gerek. Canı sıkılan yosma tekrar giyinmeye başladı. Mesleki açıdan bir başarısızlık olan bu gece onu öfkeden kudurtmuştu. Kazağını giydiği sırada kapı vuruldu. Malko hemen fırladı, kapıyı açtı. Gelen Maya idi.

— Alois sizinle değil mi? diye sordu.

Malko, Koscina'nın mantosunu giydiğini gördü. Sonra yanlarına gelip elini açtı:

— Bütün gecemi berbat ettin! Borcun, iki yüz dolar.

Parayı aldı, kapıyı vurup çıktı.

— Ne oluyor buna? diye sordu Maya.

— Çok öfkeli. Çünkü bu gece formda değilim ve onu da peşimden dağa sürükledim. Alois ile burada buluşacaktık, fakat lokanta ile Vitoşa arasında kayboldu. Arabası bozulmuş olmalı.

Maya'da tuhaf bir ifade vardı. Malko kızın kendisinden gözlerini kaçırıldığını farkedince aniden sordu:

— Bildiğiniz bir şey mi var?

— Evet, dedi bir solukta. Alois'in odasında uyurken içeriye biri girdi. Lambayı yaktım. Deri pardösülü, kısa saçlı, esmer biriydi. Polis olduğu her halinden belliydi. Kim olduğumu, ne yaptığımı ve bir yığın soru sordu. Ardından Alois'in döviz kaçakçılığı şüphesiyle tutuklandığını ve odasını arayacağını söyledi. Sonra beni kovdu. Onun için buraya geldim... Koscina'nın önünde konuşmak istememiştim.

Malko eli kolu bağlı olmanın verdiği ezikliği
136

hissetti. Alois Kartner'e nasıl yardım edecekti? Pasaportu nasıl ele geçirecekti? Alois'in odasına şu an çıkamazdı. Orayı karıştıran hâlâ orada olabilirdi. Maya çekingen bir tavırla:

— Burada uyuyabilir miyim? diye sordu.

Alois'in odasına dönmeye korkuyorum.

— Elbette, dedi Malko.

Onun da istediği buydu zaten. May a soyunup yatağa girdi. Malko ışığı söndürdü, ama uyumadı. Kısa süre sonra genç kadının hafifçe horladığını duydu. Yavaşça kalktı, giyindi ve ayaklarının ucuna basarak çıktı. Saat biri on geçiyordu. Maya'nın uyanabileceğini göz önüne alarak buna bir bahane hazırlamalıydı. Hemen on dokuzuncu kata çıktı. Gazino hâlâ doluydu. Koscina'yı ayarlayan krupiye göz kırptı.

— Hoşça vakit geçirdiniz mi?

— Harika! dedi Malko. Şimdi de iki yüz dolarımı kazanmaya geldim.

Yüz dolar daha kaybetti. Buna karşılık gazinonun ikramı olan bir kadeh votka tonik içti. Bir ara telefonla Alois'in odasını aradı. Cevap alamadı. Dışarı çıkıp asansöre bindi. Yedinci kata indi, sonra merdivenlerden sekizinci kata çıktı. Alois'in kapısına geldiğinde içeriyi dinledi; sonra maymuncuğu kilide sokup çevirdi ve Kurt Morell'in durumuna düşmemek için tabancasının kabzasını kavradı... Oda karanlıktı. Kapıyı kapayıp ışığı yaktı. Odanın hali Kurt'un odasından farksızdı. Her yer karmakarışık. Elbiselerin cepleri bile ters yüz edilmiş ve öyle bırakılmıştı. Burada da pasaport aranmıştı. Yatağın üstüne oturdu. Emil Borovo pasaportu bulmuş olabilir miydi?

Alois Kartner işkence göreceksin olsa pasaportun
137

yerini hemen söyleyebilirdi. Eğer aradığı şey buradaysa onu bulmak zorundaydı. Bu durumda, diğer arayanın da onu bulmuş olması gerekiyordu. Malko aranmış yerleri atlayarak banyoya girdi. Tuvalet kutusu boşaltılmış, bir parfüm şişesi yerde kırılmıştı. Malko odaya döndü. Halının altına, havalandırma kapaklarına, pencerenin dışına, somyaların altına baktı. Bir otel odasında aranacak fazla yer yoktu. Yarım saat sonra, yorgun ve umutsuz tekrar yatağa oturdu. Tam gitmek üzereyken banyodaki bir ayrıntıyı hatırladı. Tekrar banyoya döndü. Aynanın önündeki sette diş fırçaları, losyonlar, parfümler vardı, aralarında da büyük boy bir kutu tıraş köpüğü. Birden, Alois Kartner'in kendisini karşıladığı günü hatırladı. Elinde elektrikli tıraş makinesi vardı. Çevresine bakındı. Jilet yoktu.

Tıraş köpüğü kutusunu aldı, tepesine bastı.
Biraz köpük çıktı. Sonra kutuyu dikkatle inceledi
ve sökmeye çalıştı, önce yukardan, sonra aşağıdan
denedi. Silindir kutu birden dip tarafından oynadı.
Sola çevirerek dibindeki kapağı açtı. Silindirin içi
boştu. Köpük sadece üst tarafa konmuştu.
Malko parmağını içine soktu ve sert bir şeyle
karşılaştı. Birkaç saniye sonra elinde rulo yapılmış
mavi bir Türk pasaportu vardı. Sayfalarını
karıştırdı. Boştu.

Kurt Morell bunun için öldürülmüştü işte.
Pasaportu yine aynı yere koyup, kutuyu yanına
aldı. Kalbi çarparak odasına döndü. Maya mışıl
mışıl uyuyordu. Tıraş köpüğü kutusunu banyoya
bıraktı ve kendininkini alıp tekrar koridora çıktı.
Alois'in odasına girdi ve kutuyu banyodaki yerine
bıraktı. Oda yeniden aranacak olsa, değişikliği hiç
kimse farkedemezdi...

Şimdi bir başka sorun vardı, iki kişiye bir
138

pasaport. Pasaportun "yasal" sahibi olan Sovyet
generali ile her şeyi yapmaya hazır Emil Borovo
arasında nasıl bir siyaset gütmeliydi?

139

XIV. BÖLÜM

Üçüncü tramvay da geçti. Malko saatine baktı.
Dokuz buçuğa beş vardı. General Fedor Storamov
sabah koşusuna çıkmamıştı. Ne demek oluyordu
bu? Koşarak arabasına döndü. Alois Kartner'den
hâlâ bir ses seda çıkmamıştı. Sovyet generalinin
gözükmemesi can sıkıcıydı. Üstelik de tam iyi bir
haber verecekken oluyordu bu. Emil Borovo'nun
yaratabileceği tehlike geçerliliğini koruyordu. Bulgari
düşünürken Alois Kartner'i hatırladı. Onu
umursamamazlık edemezdi. Çalıştığı acenteye bir
haber bırakmış olabilirdi.

Stambulijki Caddesi'nde arabayı bırakıp yürüyerek
Avusturya Turizm Bürosu'nun yolunu
tuttu. Kapıya ulaştığında şaşkın kalakaldı. Iriyari
Avusturyalı bürosunda oturmuş viski içiyordu.
Tıraş olmamıştı. Kalktı, Malko'nun elini sıktı.
Sonra, tavandaki mikrofonları işaret ederek:
— Gelin, gidip bir şeyler içelim, dedi.
Yosmaların devam ettiği küçük bara girdiklerinde
patladı:

— Namussuzlar! Nihayet bu sabah serbest
bırakabildiler. Size pasaportun yerini söyleyeyim...

— Pasaportu buldum, dedi Malko.

Geceki macerasını kısaca aktardı. Ayyaş Avusturyalı
neşelenmişti.

140

— Herif dün tutukladı beni. Sözünü ettiğiniz
Borovo olmalıydı. Ülkeden kaçmak isteyenlere
sahte pasaport temin etmekle suçladı beni. Hikâye
tabii! Yazılı ifademi bile almadılar.

— Tıraş köpüğü kutunuz benim odamda.

Başıma bir iş gelirse nerede olduğunu bilesiniz.

— Bırakın şu kötü düşünceleri... Ne oluyor
şimdi?

— Her şey yolunda giderse, yarın hareket
ediyorum.

— Dikkatli olun! Ele verilebilirsiniz.

— Bunu göz önüne aldım.

Avusturyalı viskisini bir dikişte boşaltıp damağını

şaklattı.

— Öyleyse size iyi şanslar dilerim. Keşke Maya'yı da götürseniz. Tek hayali Batı'da orospuluk yapmaktı.

Viyana uçağına binene dek daha çok engel vardı önünde. Malko aklına gelen bir konuyu açtı:

— General Storamov'un kaçışını farkedерlerse, uçağı komünist bir ülkeye indirtmeleri mümkün mü?

— Olabilir ama zayıf bir ihtimal. Korkunç bir diplomatik skandal olur bu. Böyle bir durumda uçağın kaptan pilotu gittiğı ülkenin yetkililerini uyarak aranan kişiyle ilgili güvenliğin sağlanması ister, ama yabancı bir ülkenin isteğı üzerine uçuş yolunu değıştirmez. Fakat...

— Fakat ne?

— Uçağı indirmek isteyenler peşine bir, iki Mig takıp roketle düşürebilirler. Sonra da "kaza" oldu derler ve süslü bir çelenk gönderirler. Bu nedenle yere inme emri alan bir pilot tehlikeyi göz alır mı, bilemem...

Malko sorusuna kesin bir cevap alamamıştı. Havalandıktan sonra, kurtulmak da vardı, yaka-141

lanmak da.

— Neyse, daha o aşamaya gelmedik, dedi Malko. General her gün öğle yemeğini Krim'de yer...

Alois Kartner elindeki boş içki bardağıyla oynuyordu.

— KGB'nin bir dümeni olmasın bu? Sizi ele geçirmek için tuzağı düşürüp suçüstü yapmak istiyor olabilirler.

— Her şey mümkün, dedi Malko. Fakat şu an böyle bir şeyi aklıma getirmek istemiyorum. Bu arada generalin kaçış hazırlıklarını yapmak gerekiyordu. Samia Sidani en önemli yardımcılardan biriydi. Generale gelince, onu öğle yemeğinden önce bulamazdı.

**

Samia Sidani Malko'ya üç ayrı resim uzattı. Biri, Malko'nun tarifine göre çizildi. Diğer ikisi ise öngörülen değışik yüzlerdi. Malko soldakini seçti.

— Bunu gerçekten yapabilir misiniz?

Nefis bir çalışmaydı bu. Kafa, Güney Amerika tarzı saç biçimini yansıtan bir perukla tamamen değışmişti. Burun yamyassı yapılmış, küçük bir sakal ve kalın bir bıyıkla ağız büyütülmüştü.

— Eğer gözlük takılırsa daha da iyi olur, dedi Samia. Fakat kemik çerçeveli bir gözlük bulabileceğimden hiç emin değılim. Burada ne ararsan yok. Boyanın tepkisini almak için, teninde renk denemeleri yapmam gerek.

— Bu imkânsız, dedi Malko. Bu kişiyi ben bile pek güç görüyorum...

Samia elindeki taslakları bırakıp gözlerini Malko'ya dikti:

— Benden istediğiniz şeyin çok tehlikeli

142

olduğunu biliyorsunuz, değıl mi?

Malko duymamazlıktan geldi.

— Bir Polaroid fotoğraf makinanız var mı?

— Evet. Niye sordunuz?

— Makyajdan sonra bir fotoğraf gerekli.
— Çok tanınmış biri mi?
— Sanmıyorum, dedi Malko, fakat başka nedenlerle tanınmaması gerekiyor.
Dağın yamacındaki evde baş haşaydılar. Samia Sidani'nin altında daracık bir blucin, üstünde de göğüslerinin yarısını ortaya koyan, V yakalı bir bluz vardı. Malko'ya gülümseyerek yastıklara dayandı.
— Bütün bunlar için bana ne kadar ödeyeceksiniz?
— Hakkınız neyse, onu.
— Dolar olarak mı, leva olarak mı?
— Sanırım dolar olarak...
— Ben başka bir şey istiyorum.
— Ne gibi?
— Canım çok çektiğinde sizinle olmayı.
ilginç bir teklifti. Malko genç kadının gözlerine baktı. Teklifini yerine getirmek bir zevk olacaktı. Samia ince bir kahkaha attı.
— Beni yanlış anlamayın. Kocam şu an burada değil. Sizinle yatmayı en kısa zamanda da isteyebilirim, hiç istemeyebilirim de. Ama istiyorsam, bunu mutlak zevkle yaparım. Anlıyor musunuz?
— Evet, dedi Malko.
— Gözlerinize bayılıyorum. Erimiş altın gibi, sıcak, güven verici.
— Samia, dedi Malko, kocanız bizimle çalışıyor. Ama siz aynı durumda değilsiniz. Büyük bir tehlikeye atıldığınızı bilmelisiniz. Eğer yaptıklarınız öğrenilirse, bir daha bu evi göremezsiniz.
143
Genç kadın kaderci bir hareket yaptı.
— Kismet!
— Yarın işe başlamanız gerekiyor. Mümkün mü?
— Evet.
— Bir şey daha var. Sofya'da sahte pasaport nereden temin edilebilir?
— Bu imkânsız. Neden sordunuz?
— Fazladan birini daha kaçırmam gerekiyor. Bir kadını.
Samia gülümsedi.
— Aşk mı?
— Hayır. İş meselesi.
— Nasıl biri?
— Güzel biri. Uzun boylu, esmer, açık renk gözlü.
— Arapça bilir mi?
— Galiba biliyor.
Samia Sidani şeytanca gülümsedi.
— Şanslı adamsınız. Benim iki pasaportum var. Biri Bulgar, diğeri Suriye pasaportu, ikincisini verebilirim. Sidani adına düzenlenmiştir; bu adı kimse tanımaz burada. Yalnız fotoğraf uyar mı, bilmem. Belki değiştirmek gerekir.
— Yasal pasaport mu?
— Elbette. Son seyahatimde onu kullandım.
— Ya başınıza bir bela açılırsa?
— Kaybettiğimi söylerim... Sahi, aklıma gelmişken, pasaportunuzu bugün depolarda bana teslim edecekler. Hafta sonundan önce gidebileceksiniz.
— İşte bu mükemmel! dedi Malko.
Sevinçten içi içine sığmıyordu. Ayağa kalktı.

Samia kapıya kadar onu geçirdi. Malko elini tutup öptü. Uzun uzun bakiştılar.

— iyi haberi götüreyim artık, dedi.

144

Kente inerken neşesi yavaş yavaş kayboldu.

Her şey birdenbire kolaylaşmıştı. Ya Samia çift taraflı çalışıyorsa? Hayatı ve başarısı o kadının elindeydi. Leylâ Galata ile General Storamov'un yakalanması için havaalanma bir telefon etmesi yeterliydi. Samia, Samir Sidani'ye karşı konmuş bir ajan olabilirdi. Ama Kurt Morell öldüğüne göre, müttefiklerini seçme hakkı ona ait değildi. Şu an için, General Storamov'u hazırlamak, Emil Borovo'hun icabına bakmak ve Leylâ Galata'yi Vitoşa'dan çıkarmak gerekiyordu.

*

**

Malko önündeki kuzu yahnisine iştahla saldırdı. Fedor Storamov, Krim'in bir köşesinde sadece meze yiyordu. Heykel gibi sessizdi. Malko generalin yan salona geçip sigarasını yakmasını bekledi. Rus bir süre sonra elindeki Pravda'yı bıraktı. Lokanta bomboştı. Garsonlar bile ortalıkta görünmüyordu.

— Pasaportu buldum, dedi Malko.

Generalin vücudunda gözle görülür bir rahatlık oldu.

— Borovo biliyor mu bunu?

— Sanmam. Onunla bu gece buluşacağım, aksi halde....

— Oraya gidin ve aklınıza geleni ona söz verin.

Sabaha bize hiçbir zararı dokunmayacak.

— Nasıl yani?

— Onunla ilgili planların değiştirilmiş olduğunu öğrendim. Bu sabah o nedenle ormanda yoktum. Sabaha tutuklanacak ve hapsedilecek. Sonra da yargılanıp kurşuna dizilecek. Dosyası hazır.

— Ama, ya konuşursa?

— Birkaç gün geçmeden kimse ona kulak

145

vermez. Ne zaman gidiyoruz?

— Yarın

— Kaçta?

— Saat on yedi kırkta. Fakat daha önce makyajınız yapılacak. Bu da zaman alır. öğle vakti ilk buluştuğumuz yere, karavana gelir misiniz? Hani şu dostlarımın garajında bulunan karavana?

— Olmaz. Tramvay durağını tercih ederim. Bu gece Borovo'yu ne yapıp yapıp kandırın, inandırın. Yarın görüşürüz.

Ayağa kalktı ve paltosunu almaya gitti. Malko lokantada birkaç dakika daha kaldı. İlk planın suya düşmesinden bu yana ilk kez olarak bir başarı ihtimali görür gibi olmuştu. Kararı kesindi.

Generali Bulgaristan'dan Emil Borovo ile değil, Leylâ Galata ile çıkaracaktı. Tabii, uçağa binene dek aşılması gereken daha birçok engel vardı. Lokantadan çıkıp, Sofya Otel'i'nin karşısına bıraktığı arabasına gitmek üzere Narodno Sabrani Meydanı'na doğru yürüdü. Ruski Caddesi'nden esen dondurucu soğuk, Nevski Meydanı'ndan gelen arabaları gözlemekle görevli milisi doğduğuna pişman ediyor olmalıydı.

Malko, Emil Borovo'yu nasıl ikna edeceğini düşündü. Çok inandırıcı olması gerekiyordu, aksi halde Bulgar bir çılgınlık yapabilirdi. Şu an için planlarını bozabilecek en tehlikeli kişi oydu. Gerçi her şeyi, özellikle hareket gününü ve saatini bilmiyordu, ama Malko'nun da peşinden bir an olsun ayrılmıyordu. Tehlike yaratacak duruma girdiğinde, o an ortadan kaldırılması gerekirdi ki bu da Malko'nun hoşlanmadığı buseydi. Marsal Tolbuhin Bulvarı'ndan aşağı inerken bu sorunu halledecek çareyi buldu. Bu fikri Emil 146 Borovo'ya "satmak" lazımdı şimdi.

*
**

Lenin Meydanı çok kalabalıktı. Malko arabasına bir yer bulabilmek için üç tur attı. Baço Kiro Sokağı yaya olarak birkaç dakikalık mesafedeydi. Meydana park etmekten vazgeçeceği bir sırada, eski bir arabanın Balkan Otel'i'nin tam karşısında parktan çıktığını ve boş bir yer açıldığını gördü. Lada'yi oraya bırakıp, Georgi Dimitrov Bulvarı'na doğru yürüdü. Henüz üç, dört metre gitmemişti ki arkasından birinin bağırdığını duydu. Döndü. Bir milis öfkeli el kol hareketleriyle arabasını park ettiği noktada bulunan park yasağı levhasını gösteriyordu. Canı sıkılan Malko geri döndü. Tartışmaya hiç gerek yoktu. Lada'nın yanında bulunan tüm arabalar " C " plakalıydı. Lada'ya binmek üzereyken, yakınında duran bir taksiye gözü takıldı. Şişmanca bir kadın arabadan çıkmaya çalışıyordu. Birden hatırladı. Belleğinin onu yanıltmasına imkân yoktu. Generali beklediği tramvay durağındaki şişman kadındı bu! O günden bu yana ne yaptığını şimşek gibi kafasından geçirdi. Sonuç felaketti. Eğer bu takipçi kadın KDS hesabına çalışıyorsa, Bulgar Gizli Servisi Sofya'da ne görevle bulunduğunu biliyor demektir. Bu da canının okunmasına yeterdi! Midesi kasılmış durumda direksiyona geçti. Şişko kadın onu görmüştü. Yalpalaya yalpalaya tramvay hattını geçti ve meydanın bir köşesindeki gazete satılan kulübenin arkasına gizlendi. Malko tepesine dikilen milisin kâğıtlarını istemesini anlamamazlıktan gelerek Almanca özür diledi ve geri çıkıp Georgi Dimitrov yönüne 147 gazladı. Dikiz aynasından, şişkonun geçen bir arabaya koştüğünü, araba durmayınca da milise doğru ilerlediğini gördü. Onun aracılığıyla bir taksiye atlayacağı belliydi. Her kim olursa olsun, ne yapıp yapıp bu şişkoyu ekmeliydi. Aksi gibi Georgi Dimitrov Bulvarı'nda da bir kilometre boyunca hiç sapak yoktu. Şişko şu an bir taksiye atlasa, birazdan onu yakalardı. Yıldırım gibi ZUM'un önünden geçti. Felaket! İlk dört yol ağzında kırmızı ışık yanmıştı. Karşı taraftan, bulvarın tam ortasından bir tramvay geliyordu. Birden, frene basıp direksiyonu sola kırdı ve tekrar gazladı. Araba patinajla savrulurken tramvayı teğet geçip geldiği yöne döndü. Malko, vatmanın sinirli el kol hareketlerini

görmemezlikten gelip Lenin Meydanı'na doğru fırladı. Lenin Heykeli'ne geldiğinde sağa kıvrıldı ve yasak istikamet yazan bir tabelanın bulunduğu Najko Kanov Sokağı'na daldı.

Karşıdan gelen araba yoktu. Birkaç tatsız dakikadan sonra Georgi Dimitrov Bulvarı'na paralel olan Kristo Botev Caddesi'ne çıktı ve kuzeye yöneldi. Şişko karı araba bulmuş olsa bile ekilmişti. Malko büyük bir tur attıktan sonra arabasını Volgograd Caddesi'ne bırakıp Baço Kiro Sokağı'na doğru yürüdü. İçine kurt düşmüştü. Onu kim takip ettirebilirdi? Eğer milis peşinden bağırmasa, şişkoyu kuzu kuzu randevu yerine, Emil Borovo'nun yanına götürecekti. Sırtının buz kesildiğini hissetti.

Dar sokak bomboştu. Elini cebindeki Walther' in kabzasına atıp binanın holüne daldı.

*

**

Koridorda tuhaf bir koku vardı. Küf kokusu ve başka bir şey daha: Tütündü bu. Demek ki, binada 148

yalnız değildi. Bulgarin kendisini bekleyeceği odanın kapısını açtı ve karanlığa daldı. Aynı anda bir ses sert bir emir verdi:

— Kımıldamayın.

Malko durdu. Karşısında kumaş hışırtısı gibi bir gürültü duydu. Karanlığa rağmen Emil Borovo'nun silüetini görebiliyordu. Bulgar elinde silahı olduğu halde yaklaştı.

— Pasaportumu getirdiniz mi?

— Hayır, dedi Malko. Daha iyi bir imkân çıktı.

Aynı anda silahın namlusu sertçe midesinin üstüne dayandı ve Emil Borovo'nun sesi kamçı gibi yankılandı.

— Sersem herif! Benimle dalga geçiyorsunuz. Sizi geberteceğim.

Malko, Bulgarin sesinde öfke ve umutsuzluk sezdi. Çaresizlikten onları ele verebilirdi. Mekanik bir ses duyuldu. Bulgar silahın horozunu kaldırmıştı. Malko'nun midesine dokuz milimetrelik bir kurşun göndermek için işaret parmağını biraz kasmaı yeterliydi.

— Bakın, dedi Malko, başka bir fırsat çıktı.

Pasaporta da gerek kalmadı.

Sessizlik. Silahın namlusu hâlâ midesindeydi.

Bulgarin soluğunu yüzünde hissediyordu. Nihayet Emil Borovo sessizliği bozdu:

— Nasıl bir imkân?

— Yeni bir kamyon geliyor. Beni Bulgaristan'a sokan adam haber verdi. Daha önce kararlaştırdığımız gibi generalle birlikte kamyonu gizleneceksiniz. Bu haberi yeni aldım. Fakat iki, üç gün bekleyeceğiz.

Yine bir sessizlik. Emil Borovo, Malko'nun teklifini düşünüyor olmalıydı. Malko devam etti:

— İşi aynı teşkilat tezgâhlıyor. Kamyon Züriç'ten gelecek. Aracın hazırlanması ve Kintex 149

ile sorunların halledilmesi gerek. Bu durumda çıkarsanız hiçbir tehlike yok. Türkiye'ye geçeceğiz. Bizi orada bekliyorlar.

Silah yavaş yavaş midesinden uzaklaştı. Emil Borovo gerileyip lambayı yaktı.

— Eğer yalan söylüyorsanız sizi hemen gebertirim, dedi. Yemin ediyorum, gebertirim. Silahı elinde, Malko'ya bakıyordu. Bakışlarındaki o sertlik kaybolmuştu. Malko işi sağlama bağlamak istedi.

— Yalnız bir şartım var. Zamanı gelince Leylâ Galata'yı o otelden kurtaracak bir çare bulun. O da bizimle gelecek.

Emil Borovo silahını cebine sokmuştu. Yeniden çıkardı.

— Şart filan yok! diye homurdandı.

— KDS ne yapacak ona? Herhalde sağ bırakmazlar?

Emil Borovo omuz silkti.

. — Yanılıyorsunuz. Onu yabancı basına göstermek zorundalar.

— Ya sonra?

— Bilemem. Belki bir kampa gönderirler ya da... Ama bunun ne önemi var?

— Benim için var, dedi Malko. O da bizimle gelecek. Kamyonda yer var... Ne diyorsunuz?

— Tamam... Tamam, dedi Bulgar. O işi ben ayarlarım.

Tartışmayı uzatmamak için hemen kabul eder görünmüştü. Malko'nun da umurundaydı zaten! Şimdi, geriye hayati bir mesele kalıyordu.

— Anlaştık!.. Bir şey daha var. Bugün bir kadın tarafından takip edildim. Kadını şans eseri farkettim. Yoksa buraya getiriyordum...

— Takip mi edildiniz? Nasıl biriydi?

Malko tarif edince Emil Borovo'nun yüzünde

150

bir gülümseme belirdi.

— Attığınız her adımı bildiğimi söylemiştim size. Eğer şu an yalan söylediyse bu kısa zamanda anlarım.

Malko rahat bir soluk aldı. Emil Borovo'nun emrindeki bir şişko tarafından izlenmiş olmak hoş bir şey değildi, ama görevinin sonu demek de değildi, önemsiz bir engeldi, o kadar. Yalnız, o şişko tek başına çalışıyor olamazdı. Peşindeki diğer izleyicileri de bulması gerekecekti.

— Pekâlâ, dedi Bulgar. Yarın bu kamyonun plaka numarasını istiyorum. Eğer birkaç güne kadar burada olacaksa, durum sınır polisine bildirilmiştir. Yarın aynı saatte buraya gelin.

— Anlaştık, dedi Malko.

Ertesi gün randevu saatinde Macaristan'ın üzerinde olacaklardı. Malko koridora, oradan da sokağa çıktı. Eğer, ertesi gün gideceklerse Leylâ Galata'ya haber vermesi ve çok güç bir sorunu halletmesi gerekiyordu. Fakat kadını yanındaki koruyuculardan nasıl ayıracağını bir türlü bulamıyordu.

151

XV. BÖLÜM

Leylâ Galata yine Külkedisi gibi tam gece yarısı gazinoya girdi. Sırtı beline kadar açık, mor bir elbise giymişti ve peşinde yine o iki goril vardı. Genç kadın koruyucularının açtığı yoldan ilerleyerek Malko'nun bulunduğu rulet masasına oturdu. Kel kafalı krupiye iyi şanslar dilercesine gülümseyerek selamladı onu. Bunca zamandır gazinoya bıraktığı para nedeniyle kendisine, Lenin nişanı verilse, yerinde olurdu. Gorillerden biri solunda,

diğeri arkasında yer alarak kadına oyun oynayacak belli boş bir alan bıraktılar. Malko masaya daha önce oturmuştu. Bu kez rahatlıkla kadının bakışlarını aradı. Diğeri dikkati çekmemek için uzun süre gözlerini masadan kaldırmadı. Malko niçin ona baktığını kadın anlasın istiyordu, iki kez randevulaşacak zamanı yoktu. Bu kez tuvalete haber bırakan oydu. Kâğıdı Leylâ'nın ilk kez haber bıraktığı yere bırakmıştı. İçinde üç kısa cümle vardı:

"Yarın gidiyoruz. Serbest kalmaya bakın. Geç vakit odanıza geleceğim."

Biri mesajı bulsa bile bir aksilik yaratmazdı.

Bir süre sonra Malko kadının kalktığını ve tuvalete girdiğini gördü. Gorillerden biri hemen

onu izledi. Döndüğünde, bakışlarında mesajı

152

bulduğunu belirtir bir ifade vardı. Artık bir süre vakit geçirmekten başka yapacak bir işi yoktu. Eğer talihi yardım ederse, bu Sofya'da geçirdiği son gece olacaktı.

Leylâ Galata önündeki ruletin numaralarını bile görmüyordu, içinden devamlı Malko'nun mesajını tekrarlayıp duruyordu. Başını çevirdi ve gorillerinden biriyle, Gregori Vartanyan ile göz göze geldi. Adam günlerdir vahşi bir ihtirasla onu gözleyip duruyordu. Bakışlarını adamdan bilhassa ayırmayarak umut verircesine gülümsedi. Yarım saat kadar sonra yerinden kalktı ve gorillerle birlikte gazinoyu terketti. Odasına gireceği sırada Gregori Vartanyan'a dönerek tatlı bir sesle:

— Gregori, dedi, içerde ampullerden biri yanmıyor. Bir bakar mısınız?

Goril hiç tereddüt etmedi. Arkadaşı ise yatmaya gitmek için acele ediyordu. Gregori içeri girmeden önce:

— Birazdan seni aşağıda bulurum, dedi arkadaşına.

Leylâ lambayı yaktı.

— Banyonun ampülü yanmıyor.

önden gidip banyo kapısını açtı ve eliyle duvardaki apliği gösterdi.

— işte, şu!

Adam ayaklarının ucuna kalkıp uzandı. Leylâ iyice yanına sokulmuştu. Vücutları birbirine değiyordu. Gregori ampülü çevirerek sıktı, ışık yandı.

— Oh! Çok teşekkür ederim, dedi Leylâ.

Şimdi vücudunu iyice Bulgara yapıştırmıştı.

Gregori kadının elini pantolonunda hissetti ve

453

şaşkınlık içinde fermuarını açtığını gördü. Dudakları tahrik edercesine aralanmıştı. Elleri kendiliğinden kadının göğüslerine uzanırken Leylâ da dudaklarını dudaklarına yapıştırıp, karnını iyice dayadı.

Gregori deli gibi mor elbisenin askılarını omuzlarından kaydırıp kalçalarından aşağıya indirdi ve genç kadının külotunu sıyırmak istedi. Leylâ adamın titrediğini ve boğa gibi soluduğunu farketti. Cilveli bir tavırla adamdan biraz uzaklaştı ve kısık bir sesle kulağına fısıldadı.

— Sevişmeye çok ihtiyacım var. Yarın sevişebilir miyiz? Alışveriş yapmamda gerekecek. Tek başınıza gelmeye çalışın, öğle yemeğini şehirde birlikte yeriz, ondan sonra da... Herhalde uygun bir yer biliyorsunuzdur... Bacakları titreyen Gregori Vartanyan kesik kesik soludu.

— Elimden geleni yaparım. Leylâ Galata gorili kapıya kadar geçirip koridorda uzaklaşmasını izledi. Adamı pençesine aldığından emindi.

*

**

Malko koridoru birkaç saniyede geçip maymuncuğu kilide soktu ve kapıyı açıp içeri daldı. Tahmin ettiği gibi oda karanlıktı. Neyin nerede bulunduğunu bildiği için kolaylıkla yatağa ulaştı. Yatak boştu! Nedenini, kulağına gelen su sesi açıklamaya yetti. Banyo kapısının altından ışık sızıyordu. Usulca kapıyı aralayıp içeri kayd, içeriye ilk seferkinden farksız boğucu ve rutubetli bir sıcak hakimdi. Banyo küvetine uzanmış olan Leylâ onu gülümseyerek karşıladı. Göğüslerinin ucu suyun üstünde kalmıştı. Tek kelime etmeden, köpükler içinde ayağa kalktı ve Malko'ya yaklaştı. Sonra, 154

parmaklarının ucuyla ceketini çıkardı ve titrek bir sesle kulağına:

— Üzerinizdekileri çıkarın, dedi. Aksi halde buradan sınırsızlık gideceksiniz.

Malko soyunurken tahrik edici bakışlarla onu süzüyordu.

Su aralıksız akıyordu. Leylâ, Malko'yu üzerine çekerek kendini küvete bıraktı. Israrla tüm vücudunu öptü. Neden sonra, doğrulup sırtını duvara dayadığında Malko'dan kendisine ayakta sahip olmasını istedi. Malko genç kadının, arzusunu gerçekleştirdiği anda çıldıracak gibi olduğunu gördü. Tüm bedeni titriyordu. Orgazma ulaşırken çılgılık atmamak için elini ısırdı. Sonra soluk soluğa küvete düştüler. Leylâ, Malko'nun kulağına eğildi.

— Uzun süredir sevişmiyorum. Bunun ne olduğunu unutmak üzereydim... Neyse, şimdi sizi dinliyorum.

— Size bir pasaport buldum. Arapça bilir misiniz?

— Evet.

— Vesikalık fotoğrafınız var mı?

— Evet, var!

— Bana bir tane verin. Fakat asıl mesele şu: Sizi yarın beraberimde götürmek istiyorum. Hareket, öğleden sonra. Buradan nasıl çıkacaksınız?

— Başaracağımı sanıyorum, dedi Leylâ. Koruyucularımdan biri bana aşık. Onu kentte ekeceğim. Beni alışverişe götürmeye karar verdi. Kente indik mi de...

— Ama, hemen alarm verir.

Leylâ kısa bir süre gözlerini yumdu.

— Bunu yapmasına engel olurum. Sizi nerede bulacağım?

155

— Lenin Bulvarı ile Sitjakovo Caddesi'nin kesiştiği noktada. Orada bir otobüs durağı var.

Saat dörtte orada olun. Oradan havaalanına gideceğiz. Sakın geç kalmayın. Sizi bekleyemem. Leylâ anlatılanlara bir türlü inanamıyordu.

— Sahi mi? dedi. Demek gidiyoruz. Bu korkunç otelden kurtulmak, yeniden hayata dönmek harika bir şeyi

— Hayatın zevkine varmak için Viyana'ya inmeyi bekleyin. Bu gibi işler yüzde yüz başarı demek değildir. Her şey size bağlı. Gorillerden kurtulmanız gerek. Aksi halde hiçbir şey yapamayız. Ayrıca havaalanında neyle karşılaşacağımız belli değil.

Leylâ'nın gözlerindeki sevinç yavaş yavaş kayboldu. Fakat buna rağmen Malko'yu var gücüyle sıktı.

— önümüzde engeller olsa da umurumda değil. Her şey harika! Şimdi, gidip bir fotoğraf bulayım.

*

**

Malko tüm gününü hamamda geçirmiş gibiydi. Banyonun buharından rutubetlenen elbiseler vücuduna yapıştıyordu. Kapıyı kapayıp koridora çıktı. Cebinde Leylâ'nın bir fotoğrafı vardı. Genç kadını randevu saatine kadar görmeyecekti. Asansörün kapısı sessizce açıldı. Şans ondan yana görünüyordu. Leylâ'nın dudaklarının tadı hâlâ ağzındaydı. Yatağa yattıktan sonra uzun süre uyuyamadı. Sinirliydi. İşin sonuna gelmişti ırtık. Ertesi gün Sofya'da geçirdiği en uzun gün olacaktı. Her ayrıntıyı inceden inceye düşündü. Bu işin başarısı, Ay'a gönderilen bir füzenin başarısıyla aynı şansa sahipti. En ufak bir gecikme felaket demektir.

Emil Borovo'yu düşündü. General Storamov
156

onun hakkından gelmek zorundaydı. Aksi halde, eşine ender rastlanan vahşi bir hayvanla uğraşması gerekecekti.

XVI. BÖLÜM

Malko pencereden gökyüzüne baktı. Gri bulutlarla kaplıydı ve kar yağıyordu. İyiye işaret değildi bu; en azından, uçağın havalanması bakımından. Kendini hem bitkin, hem de heyecanlı hissediyordu. Sofya'dan hareketine ve görevinin başarı ya da başarısızlığına on saatlik bir süre kalmıştı, öğleye kadar vaktin yavaş geçeceğini biliyordu. Yapacağı bütün iş, pasaportu almak için Samia Sidani'yi ziyarete gitmekti. Sonra, Fedor Storamov'u Krim'de bulacak ve onu Samia'mın kendilerini beklediği Todor Vaslec'in evine götürecekti. Makyaj yapılacak, havaalanına hareket edilecek ve yoldan Leylâ Galata alınacaktı. Tıraşını bitirdi. Generalin pasaportu hâlâ yerinde, tıraş köpüğü kutusunda duruyordu. Giyindikten sonra valizini hazırladı. Planını nasıl gerçekleştireceğini düşündükçe heyecanlanıyordu. Bütün gözler üzerindeymiş gibi bir duyguya kapılmıştı. Leylâ Galata şu sıralar uyanmış olmalıydı. Hayatının en önemli gününü yaşayacaktı. Genç kadının verdiği vesikalık fotoğraf cüzdanındaydı. Kapıdan çıkıp Lada'ya doğru ilerledi. Harekât başlamıştı.

*

Samia Sidani, jiletle pasaportundaki resmi kaldıran Malko'yu ilgiyle izliyordu. Yirmi dakikalık bir çalışma sonunda Leylâ'nın fotoğrafı yapıştırıldı. Malko pasaportu şöyle bir inceledi. Fiziki özellikler uyuyordu. Pasaportun iç sayfalarını karıştırdıktan sonra Samia'ya döndü:

— Pişman olmayacağınızdan emin misiniz?

— Elbette.

Yine de sinirli olduğu belliydi. Başını çevirdi. Malko genç kadının gözlerinin dolduğunu farkettiler. Niçin ağladığını anlayamamıştı. Leylâ Galata'yı kurtaracağı için son derece sevinçliydi.

— Makyaj için gerekli her şeyi temin ettiniz mi?

— Bazı malzemeler birazdan elime geçecek.

— Saat birde sizi ararım. Gerektiği takdirde Bulgaristan'ı terkedebilir misiniz? Leylâ Galata'nın kaçışı anlaşıldıktan sonra burada bulunmanız doğru olmaz.

— Hayır, kalacağım. Merak etmeyin, daha önce de söylediğim gibi bir gün Viyana'da ya da Paris'te yine görüşeceğiz.

Malko pasaportu cebine attı. İşler yavaş yavaş yoluna giriyordu, ama içindeki endişeyi defetmek bir türlü mümkün olmuyordu.

— Bu da sizin pasaportunuz, dedi Samia.

Ortaklarınıza sizin seyahat masraflarınızı bizim üstlendiğimizi ve Viyana'ya gitme arzusunda olduğunuzu söyledik. Bir şey demediler.

— Kuşkulandılar mı?

Samia gülümsedi.

— Her hafta buradan düzinelerle şoför geçer. Vitoşa şoför dolu. Onların gözünde siz diğerlerinden farksızsınız. Haydi, birazdan görüşmek üzere. Uzun uzun bakıştılar. Samia gerçekten cesur bir kadındı.

Malko acele etmeksizin kente yollandı, önünde

159

öldürülecek üç saati vardı. Akıllı küçük bir soruna takıldı. Emil Borovo, generalin dediği gibi gerçekten devre dışı kalmış mıydı? Aksi halde başı belada demekti. Ama ne olursa olsun, Bulgari o an atlatmak zorundaydı. Eğer General Storamov'un dediği çıkmazsa Borovo'ya karşı oynayacak hiçbir kozu yoktu. Her şey şansa kalacaktı.

*

**

Bir bira alıp kafeteryaya oturan Malko oynamakta olan bir bowling partisini izler gibi bir tavır takındı. Klorlu havuzda, gözleri yuvalarından fırlamış bir avuç Afrikalının gözlediği üç nefis yosma vardı. Malko'nun gözü Maya'ya takıldı. Genç kadının üzerinde ahlak kurallarının sınırına dayanmış incecik pembe bir bikini vardı. Malko kentte bir tur atmak üzere yerinden kalktı. Hole çıktığında birden olduğu yerde kalakaldı. Vitoşa'nın döner kapısından içeriye elleri cebinde, başında kürk kalpak bulunan tombulca bir adam girmişti.

General Fedor Storamov.

Malko felç olmuş gibiydi. Sovyet generalinin Vitoşa'da ne işi vardı?

Fedor Storamov kalpağını çıkardı. Malko'yu henüz görmemişti. Hızla ilerlerken bu kez Malko döner kapının yeniden açıldığını ve içeriye gri

mantolu, yürüyüşü ayıyı hatırlatan şişman bir kadının girdiğini farkettil. Kadın asansörlere yöneldi. Yüzü Malko'ya yabancı gelmemişti. Generali beklerken tramvay durağında karşılaştığı ve bir gün önce kendisini takip eden kadını bu! General bakışlarıyla salonu taradı. Bir Yunanlı grubun arasına karışmış olan Malko'yu yine farketmedi. Asansöre doğru ilerledi. Malko kalabalıkta kendine yol açarken Fedor Storamov

160

asansöre girdi. Yanda banklarda oturan şişko kadın hemen kalkıp peşine takıldı. Asansörün kapıları kapanmak üzereyken Malko da kendini içeriye attı.

Kadınla göz göze geldiler. Kadın Malko'nun bakışlarından tanındığını anlamıştı. General şaşırmış gibi:

— Ah! Siz burada mıydınız? dedi Malko'ya. Daha fazla da konuşmadı. Malko bir göz işaretiyle durumu açıkladı. Ondan sonra her şey bir anda olup bitti. Şişman kadın dördüncü katın düğmesine bastı. Asansör birkaç saniye sonra durdu. Şişman kadın aceleyle çıkmaya hazırlandı. Malko kendilerini ele vereceğini anlamıştı. Şimşek gibi davranarak kadını mantosunun yakasından yakalayıp asansöre çekti. Kadın debelendi. Neyse ki, etrafta kimsecikler yoktu. Malko debelenen kadına hakim olmaya çalışarak generale döndü:

— Geçen gün tramvay durağında bizi izliyordu. Peşimden bir an olsun ayrılmıyor. General Storamov hemen bir düğmeye bastı ve kapılar kapandı.

— Bırakın beni! diye bağırdı kadın. Ben... General tek kelime etmeden üzerine yürüdü, ellerini boynuna geçirip sıkmaya başladı. Kadın Malko'ya bir tekme atıp generalin bileklerine yapıştı. Bir yandan da Rusça küfretmeye çalışıyordu.

Asansör hafif bir sarsıntıyla durdu, kapılar açıldı. Malko holün her zamanki kalabalığıyla karşılaşacağını ve başlarının belaya gireceğini düşünürken şaşırdı kaldı. Karşısında kapkaranlık bir boşluk vardı!

General sert bir hareketle kadını karanlığa itti. Peşlerinden giden Malko otelin mahzenine indikle-

161

rini anladı. Karanlığın içinden acımasızca bir mücadelenin belirtileri olan gürültüler geliyordu. Kapıları kapanan asansör gitmişti. Otelin bu kısmında in cin top oynuyordu. Karanlıkta, boğazlanan birinin çıkardığı hırıltı duyuldu, ardından yere ağır bir kütle devrildi. General Fedor Storamov:

— Çabuk, bana yardım edin, dedi.

Malko çakmağını yaktı. Şişko kadın, elbiseleri darmadağınık biçimde yerde yatıyordu.

— Yoksa onu...

— Hayır, dedi Fedor Storamov. Sadece bayıldı. Biraz şahdamarını sıktım. Onu buradan götüreceğiz. Gerçi kışın buraya kimse inmez, ama onu burada sorguya çekemeyiz.

— Onu götüreceğiz miyiz?

Malko omuzunda dev gibi baygın bir kadınla

holü nasıl geçeceğini düşündü. General aceleci bir tavırla ısrar etti:

— Koridorun sonunda, on metre ötede bir kapı var. Otelin arkasına açılır. Çevrede kimse bulunmaz. Ben gidip arabamı getireceğim. Eğer ayılacak olursa, icabına bakın...

General harekete geçmek üzereyken Malko onu durdurdu.

— Peki ama sizin burada ne işiniz var?

— Emil Borovo kendisini tutuklamaya gelenlerin elinden kaçmış! dedi general. Vitoşa'yı bir an önce terketmeniz gerekiyor.

Ayak sesleri karanlıkta zayıfladı. Malko şişman kadının hareketsiz vücudu üzerinde donmuş kalmıştı. İçindeki tedirginliğin korkuya dönüştüğünü hissetti. Emil Borovo Sofya'nın bir köşesinde intikam almaya hazırlanıyordu.

*

**

162

Malko, karaya vurmuş balina gibi soluyan ve kımıldamaya başlayan kadının boynuna ellerini geçirip şahdamarını sıktı. Aynı anda karanlığın içinden generalin sesi duyuldu.

— Tamam. Götürelim onu.

Çakmağın alevinde kıpkırmızı olmuş yüzü belirdi. Koşmuş olmalıydı. Kadını koltuk altlarından tutarak koridorun dibine doğru sürüklediler.

General demir kapıya bir omuz atıp açtı ve içeriye ışık doldu. İlerde siyah bir Volga duruyordu.

Bagaj kapağı açıktı. Yolun arka kısmında boş bir arsa vardı. Görünürde kimseler yoktu. General dışarıya çıkıp çevreye bir göz attı ve hemen döndü.

— Çabuk!

Kadını kollarından ve bacaklarından tutup zar zor sürükleyip bagaja attılar. General kapağı kapayıp yüzündeki terleri sildi. Malko'ya:

— Gidip valizinizi alın, dedi. Otelden ayrılıyorsunuz. Sizi Vitoşa'nın köşesinde, taksi durağında bekliyorum.

Malko aynı yoldan geri döndü. Uzun süre asansörü bekledi. Sonra odasına girip valizini kapıldığı gibi çıktı. Holü, her an yakalanacakmış duygusuyla heyecan içinde geçti. Lada'ya atlayıp generalin siyah Volga'sını gördüğünde rahat bir soluk alabildi. General bir işaret yapıp hareket etti. Malko arabanın arkasındaki plakaya baktı. " C " plakalı bir resmi arabaydı.

Georgi Twajkov Caddesi'nde bir kilometre kadar ilerlediler. Kentten çıktıktan sonra general, demiryolu boyunca ilerleyen karla kaplı bir yola saptı. Neden sonra, çevresine keresteler istif edilmiş bir depoya ulaştılar. Kapı açıktı. Volga geniş hangara daldı. İçerde bir yığın eski tramvay vardı. Malko arabasını biraz ileriye park edip

163

generalin yanına koştu.

— Burada emniyeteyiz, dedi general. Buraya kimseler gelmez.

Burada hava Sofya'ya göre çok daha soğuktu. Generalin bagajı açmasıyla, kendine gelmiş olan kadın dışarıya çıkmaya çalıştı. Ayağını yere bastığı anda da bağırıma başladı.

— İstedğin kadar bağır, pis domuz! dedi

general. Burada kimse duymaz seni.
Birden, kadın kaçmaya yeltendi. Fedor Storamov
çelme takıp kadını yere yıktı, sonra Malko'ya
döndü.

— Bana yardım edin!

— Ne yapmak istiyorsunuz?

— Konuşması lazım. Peşimizde başkaları var
mı, bilmeliyiz.

— Nasıl öğreneceğiz?

— Göreceksiniz.

Malko, kadınla generalin arasına geçti.

— Ne yapmak istediğinizi söyleyin önce.

Fedor Storamov'un eli paltosunun cebine kaydı
ve çıkardığı Tokarev'in namlusunu Malko'ya
çevirdi.

— Aptallığı bırakın! Yoksa, vururum sizi. Her
ikimiz de ölüm tehlikesiyle karşı karşıyayız... Şu
an duygusallığın sırası değil.

Sert bir hareketle silahın kabzasını kadının
şakağına indirdi.

Sonra, yere yıkılan kadını Malko'dan yardım
beklemeksizin sürükleyerek tramvay raylarının
üstüne diklemesine yatırdı. Boynu raylardan
birinin üstündeydi. Aynı hattın biraz ilersinde bir
tramvay duruyordu.

— Bunu yapamazsınız! dedi Malko.

— Elbette yapmayacağım. Yalnızca biraz
korkutacağım. Siz gelip giden var mı, bir göz atın.
164

Malko canı sıkkın bir halde kapı girişini
görebileceği bir köşeye çekildi. Etraf boştu. Göz
ucuyla generalin tramvaya atladığını ve komutaları
kurcaladığını gördü. Hafif bir uğultu duyuldu ve
tramvay son derece ağır bir hızla hareket etti.

General yere atlayıp koşarak kadının yanına
geldi, saçlarından yakalayarak ayıltmak için iki
tokat attı. Gözlerini açan kadının ilk farkettiği şey
kaplumbağa hızıyla üzerine gelen tramvay oldu.
Korkunç bir çığlık attı. General üzerine eğildi.

— Vaktin yok, acele et! Arkanda kim var?

Kime rapor hazırlıyorsun?

Kadın başını sallayıp kurtulmaya çalışarak
küfretmeye başladı. Tramvay yaklaşıyordu. Kurbanının
üstüne ata biner gibi oturan Fedor
Storamov bağırды:

— Konuş, şişko domuz!

Tramvay iki metre mesafedeydi. Generalle
kadının bulunduğu nokta Malko'nun köşesinden
görünmez olmuştu. Kadının haykırdığı duyuldu.

— Sizi takip etmemi yoldaş Borovo emretti,
yoldaş general!

— Tek başına mı çalışıyorsun?

— Evet, evet... Yemin ederim... Bırakın beni...

Korkunç bir çığlık, ardından da jambon kesen
makinelere çıkardığı türden tuhaf bir ses
duyuldu. Tramvay hâlâ ilerliyordu.

Malko, Fedor Storamov'un geriye fırladığını
görür görmez ona doğru koştu. General ayağa
kalkmış, ellerini ovuşturuyordu. Tramvay üç
metre kadar daha ilerleyip hat sonundaki tampona
çarpıp durdu. Malko raylara dikey yatırılmış olan
kadına baktı. Başını kopmuş, tramvayın altına
yuvarlanmıştı. General Malko'ya yaklaştı.

— Eğer bir şey yapmaya kalkarsanız, sizi

öldürürüm.

165

— Onu Öldürdünüz, diye bağırdı Malko. Bunu ta başından beri düşünüyordunuz.

General Storamov cebinden altın tabakasını çıkarıp, sakın bir tavırla bir sigara yaktı.

— Haklısınız. Onu serbest bırakamazdım. Ya onlar, ya biz! Çok safsınız... Fakat kadının gerçeği söylediğine inanıyorum. Borovo tek başına hareket ediyordu.

Sigarasından bir nefes çekip devam etti:

— Bu tarz bir sorgulama yapmayı çok zaman oldu. Bunu Ukrayna'da uygulardık. Savaş zamanı... Almanlarla işbirliği yapan partizanların bir düzinesini tren hattına yatırıp boyunlarını raya koyardık. Hangisinin konuştuğunu tahmin edebilir misiniz?

— Bilmiyorum, dedi Malko.

— Sekizinci, diye devam etti general. Hep sekizinci konuşuyordu. Diğerlerini daha sonra kurşuna dizdik. Nedense sekizinci sırada olanlar ölümden korkuyorlar... Kadere boyun eğmek gerekiyor.

Malko cesede baktı. Boynundan akan kan ufak bir gölcük oluşturmuş ve hemen donmuştu.

General sakinleşmişti. Kadının çantasını kontrol edip cesedin yanına fırlattı, sonra saatine baktı.

— Saat on buçuk olmuş. Kentte fazla görünmemeliyiz. Dostunuzun evine şimdiden gidebilir miyiz? Biraz dinlenmek istiyorum.

— Emil Borovo nerede?

— Hiç bilmiyorum. Bizi ele vereceğini sanmam. KDS peşinde. İlk iş olarak Sofya'dan kaçmaya bakacaktır. Onu gözden kaçırmamak gerekiyordu. Artık elimizden bir şey gelmez. Kaçta hareket edeceğimizden haberi var mı?

— Hayır.

General kaderci bir hareket yaptı.

166

— Kısmetten fazlası olmuyor.

— Nasıl kurtulmuş?

— içgüdülerini kuvvetlidir. Daha önceden biri haber vermiş olmalı. Kendisini almaya geldiklerinde sıvışmış... Arabanızı kentte bırakacaksınız, eşyalarınızı benim arabaya koyun. Böylece daha az dikkat çekeriz.

— Ortadan kaybolmanızdan kuşulanılmaz mı?

— Bu akşama kadar kimse şüphelenmez...

Malko valizini siyah Volga'ya taşıdı. Generalin soğukkanlı hali onu ürkütüyordu. Diğer taraftan akıllı Bulgar Gizli Servisi'ndeydi. Biri gammazlayacak olursa ülkeden çıkmaları imkânsızdı.

Kendini, çevresi mayınla sarılı bir denizaltı gibi görüyordu. Birine dokunacak olsa, geride bir şey kalmayacaktı. Generalin siyah Volga'sının peşine takılarak depodan uzaklaştı. Donmuş küçük bir akarsuyu geçip kente girdiler. General, Evunij Patrikhanesi'nin civarında durarak Malko'ya park etmesini işaret etti. Malko Lada'yı bırakıp Volga'ya bindi. Havaalanından şirkete telefon edip arabanın yerini bildirirdi. Uzun sessizlikten sonra Malko dilinin ucuna kadar gelen soruyu sordu:

— Kadının doğru söylediğinden emin misiniz?

— Eminim. Yalancıları hemen anlarım. Ayrıca,

resmi bir görevde olsaydı tek başına dolaşmazdı. Malko, Fedor Storamov'un haklı olmasını dileyerek, içinden dua etti.

— Peki, tehdit edildiğinizde niçin kalkıp hemen Rusya'ya dönmediniz? Sizin durumunuzdaki bir subayın çok geniş imkânları olmalı.

Fedor Storamov zoraki bir gülümsemeyle:

— Bizim sistemimizi bilmiyorsunuz, dedi.

Moskova'da devamlı izleniyordum. Papa olayına karışan hayli kişi var. Benden Bulgaristan'daki grubu temizlememi istediklerinde, bunun tek şans

167

olduğunu düşündüm. Fakat dışardan birinin bana yardım etmesi gerekiyordu. Bulgarlardan yardım istemem, bir SS subayının Yahudi esirlerden yardım dilenmesine benzer. Olacak şey mi bu? Birden, general esnedi. Eve ulaşmışlardı.

— Canım sıcak bir çorba istiyor, dedi. Bir de birkaç saat dinlenmek. Tramvay deposunda çok üşüdüm. Sahi, sizin kapitalist ülkelerde iyi çorba yaparlar mı?

Malko cevap vermedi. İçinden, karşılaşılabilecekleri tehlikelerin neler olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Generalin iyimserliğini paylaşacak durumda değildi. Emil Borovo ne yapıp yapıp, kellesi pahasına, onların Sofya'dan çıkmalarını engelleyecekti.

*

**

Çevre yolu Volgograd'da ilerleyen Emil Borovo'nun yüzü öfkeden kasılmıştı. Kendi ülkesinde, hem de Bulgar Gizli Servisi'nin en güçlü elemanlarından biri olmasına rağmen, kaçak durumuna düşmüştü. Namlusuna kurşun sürülü olan tabancası yanında, koltuğun üzerinde duruyordu. Gözü, her an karşısına çıkıverecek mavi-sarı renkli milis Lada'larındaydı.

Uzun yıllar birlikte çalıştığı o yaşlı dostu olmasaydı, şimdi hücrede idamını bekliyor olacaktı. Servisin başına iki ay önce geçen yeni komutanın onu tanımadığı için savunmayacağı ortadaydı. Şimdi gizli servisin tümü ona karşı çalışıyordu. Arkadaşlarından hiçbiri yardımcı olamazdı. Devlet kararına karşı çıkmak imkânsızdı. Bir telefon kulübesine girip Sovyet generalinin Batı'ya kaçacağını bile duyuramayacak haldeydi. Bu durumda ona kimse inanmazdı. Bir kamyon parkında durup büfeden sandviç aldı. Burada onu

168

tanıyan çıkmazdı. Ama Vitoşa'ya girmesi delilik olurdu.

ömür boyu Sofya'nın çevresinde dönüp duramazdı. Arabasının plakası her yana duyurulmuş olmalıydı. Malko'nun palavrasını hatırlayıp içinden küfretti. Kendisini bu duruma düşürenin General Storamov olduğu kesindi. Rusun kurtulup kendisinin gümeye gitmesini bir türlü hazmedemiyordu. Sandviçini yiyip bir kahve söyledi. Bir şeyler yapmalıydı. Hayatta kalabilmesi için tek şans vardı o da, Sofya yi generalle birlikte aynı gün terketmesiydi. Bu durumda yapabileceği tek şey, onları bulmaktı. Artık, Klaus'un randevuya gelmeyeceğinden emindi.

Bu şartlar altında her- türlü vahşete başvurmaya

hakkı vardı. Zaten kaybedecek neyi kalmıştı ki?

169

XVII. BÖLÜM

Todor Vaslec kapıyı araladı, sonra Malko'yu görünce ardına kadar açtı. Ardından, bakışları asık suratlı General Fedor Storamov'a kaydı. Saat on bire gelmiş, gökyüzünde bulutlar biraz dağılır gibi olmuştu.

— İçeriye girebilir miyiz?

Piyanoların bulunduğu odaya giren generalin yüzü biraz yumuşadı. Geçerken eğilip kediye okşadı, sonra çevresine bakınarak bir tabureye çöktü. Vaslec'in karısı Sylvana her zamanki ürkek tavrıyla içeriye girdi. Todor kendilerine çay yapmasını söyledi.

— Ne oluyor böyle? Sizi öğleden sonra bekliyorduk.

— Planımızı değiştirmek zorunda kaldık, dedi Malko. Size sözünü ettiğim dostum bu işte. Burada kalabilir mi? Şu sıra oteline dönmek istemiyor.

Todor Vaslec uzun uzun generale baktıktan sonra:

— Burası eviniz sayılır, dedi.

— Spasiba valşoy za vaşe gostepriimstvo * ! diye karşılık verdi Storamov.

[*] Konukseverliğinize teşekkür ederim.

170

Todor Vaslec'in gülümsemesi kayboldu.

— Rus musunuz?

— Evet.

Genç Bulgarın bakışları Malko'ya kaydı.

Avusturyalı hemen devreye girdi.

— Dostum Fedor, Batı'ya geçmeye karar veren yüksek düzeyde bir Sovyet memurudur.

KGB'den söz etmenin gereği yoktu. Sylvana çayları getirmişti. Todor Vaslec öylesine şaşırılmış olmalı ki çayını halıya devirdi. Bir Rusu misafir ettiğini rüyasında görse inanmazdı!

Malko ona döndü.

— Çıkıyor muydunuz?

— Evet. Her günkü gibi müzeye gidiyorum.

Fakat karım burada, evde kalacak.

— Ben de çıkacağım, dedi Malko. Birini görmem gerekiyor.

Alois Kartner'den uçak biletlerini alması gerekiyordu. General tek kelime etmeden elini cebine soktu ve Volga'nın kontak anahtarını uzattı. Yorgunluktan yüzü solmuş, hatları daha da derinleşmişti. Elleri hafifçe titriyordu. Todor Vaslec sakinleşmişti. Ayağa kalktı, karısını öptü, gülümseyerek diğerlerini selamladı ve çıktı. General suskun oturuyordu. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Bir saat kadar önce bir kadını öldüren o değildi sanki. Yavaş yavaş Todor'un karısıyla Bulgarca konuşmaya başladı. Neşesinin yerine geldiğini gören Malko bundan yararlanıp çıktı, Volga'ya doğru koştu. Plakasındaki "C" harfinin onu milislerin meraklı bakışlarından koruyacağı kesindi.

Etrafına bakındı. Her şey sakin görünüyordu.

Emil Borovo ile karşılaştığı takdirde ne yapacağını düşündü. Cebindeki Walther P 38 güven verici bir ağırlık yapıyordu. General Storamov'un pasaportu

171

ise ceketinin iç cebindeydi.

*

**

Alois Kartner beşinci viski kadehim bitirmek üzereyken bürosunun kapısı açıldı ve sekreteri bir ziyaretçisi olduğunu haber verdi. Kadın sözünü henüz bitirmişti ki kapıda siyah deri pardösülü biri belirdi. Dağ lokantasından dönüşte kendisini tutuklayan adamdı bu. Gözleri kanlı, yüz hatları sertti. Sekreterin odadan çıkmasını bekledikten sonra emredici bir sesle:

— Benimle gelin, dedi. Sizinle konuşacaklarım var.

Alois heyecanlandı. Kötüye işaretti bu. Başlangıçta hep böyle derler, sonra adamı haftalarca, hatta aylarca ortalıktan yok ederlerdi.

— Şimdi çok işim var, diyecek oldu Avusturyalı.

— İşiniz devlet güvenliğinden daha önemli olamaz. Size benimle gelmenizi emrediyorum.

Albis Kartner kadehindeki viskiyi bir dikişte bitirdi, paltosunu giydi ve sekreterine seslendi:

— Bir süre için dışarı çıkıyorum.

Ziyaretçisi ağır adımlarla Stambuljki yönünde ilerlemeye başladı. Sinirli ve endişeli görünüyordu.

Alois Kartner kendisini nereye götürdüğünü merak etmeye başladı. İçişleri Bakanlığı aksi yöndeydi. Birden, adam ona döndü:

— Konuşabileceğimiz bir yer var mı?

Şaşırان Avusturyalının aklına, ilk gelen yer, her zamanki küçük bar oldu. Kurt Morell'in katili ondan ne istiyor olabilirdi? Kendi adma mı, yoksa KDS adına mı hareket ediyordu? Bardaki küçük bölmelere girene dek hiç konuşmadılar. Oturduklarında deri pardösülü polis Alois'e doğru eğildi.

— General Storamov nerede?

172

— Ben nereden bileyim? dedi Avusturyalı. Bu isimde kimseyi tanımıyorum.

— Ya Klaus Frost? Onu tanıyor musunuz? O nerede?

Sesini iyice yükseltmişti. Alois ürkerek geri çekildi.

— Bilmiyorum! Vitoşa'da kalıyor... Kendisini fazla tanımam...

Emil Borovo, Alois'in küçük parmağını yakalayıp bükmeye başladı. Canı yanan iriyarı Avusturyalı hafif bir çığlık attı. Barmen dönüp onlara baktı. Bulgar parmağını bırakıp:

— Yalancı! dedi. Generalin pasaportunu

Klaus'a siz verdiniz. Her şeyi biliyorum ben.

Alois Kartner kalbinin duracakmış gibi olduğunu hissetti. Bu polis onu korkutuyordu.

— Neden söz ettiğinizi anlamıyorum, diye kekeledi. Kanunsuz hiçbir şey yapmadım.

Borovo onu duymuyordu bile.

— Klaus'u bulacaksınız bana! Onu hemen görmek istiyorum. Kendisine şunu söyleyin: Eğer bir saat içinde her zamanki yere gelmezse kendisini havaalanında bekleyeceğim.

— İyi ama nerede olduğunu bilmiyorum ki, diye karşı çıktı Alois.

Emil Borovo ayağa kalktı. Sağ gözü seğiriyordu.

— Ne diyorsam onu yapın!

Alois Kartner'in ısmarladığı içkiye dokunmadan

bardan çıktı. Avusturyalı kendine gelmek için kadehlerin ikisini de yuvarladı. Elleri titriyordu. Havaalanına gidip ilk uçakla ülkesine dönmek için kendini zor tutuyordu. Emil Borovo'nun tehditlerini Malko'ya bildirmeliydi.

*

**

173

Sylvana Vaslec konuğunun paltosunu alıp portmantoya asmak istedi. Rus, çayını içtikten sonra yerdeki yastıklara uzanıp hemen uyumuştı. Palto genç kadına biraz ağır göründü. Elini kumaşın üstünde gezdirdiğinde bir tabancanın sertliğini hissetti. Meraklanarak elini cebine soktu ve kabzasından yakaladığı ağır Tokarev'i dışarıya çekti. Korkarak silahı yine hemen yerine bıraktı. Bu arada palto elinden kayıp yere düşmüş ve cebinden fırlayan cüzdan açılmıştı. Sylvana cüzdanın arasındaki plastik kaplı hüviyeti görünce dondu kaldı. Üzerinde Kocaman bir kızıl yıldız bulunan karta yaklaşıp okumaya çalıştı: Tümgeneral Fedor Leonid Ivanoviç Storamov. Altında da iri harflerle yazılmış üç kelime vardı: KOMITET GOSUDARSTVENNOE BEZOPASNOSTI... Yani KGB!

Kartı ve cüzdanı titreyen ellerle yerine koyan genç kadının aklı karmakarışık. Korktuğu başına gelmişti. Alois Kartner'in arkadaşım diye tanıttığı Klaus'u gördüğünden bu yana, böyle bir şeyi bekliyordu. Bu işe hiç mi hiç "ismamamıştı". Aslında, umduğundan daha tehlikeli bir belaya çatmışlardı. Uyuyan adama korkuyla baktı ve koşarak mutfığa kaçtı.

Evinde, komünist dünyanın en acımasız teşkilatına mensup bir subay barındırıyordu. Sakinleşmek için bir bardak sek votka içti. Alkol içini yakarken hafif bir baş dönmesi hissetti. Fakat yan odadaki Sovyet generalini bir türlü unutamıyordu. Birden, kafasında delice bir fikir belirdi. Sovyetlerin emriyle "burjuva" damgası vurularak öldürülen ailesinin intikamını almak için bundan daha iyi bir fırsat bulamazdı.

Birkaç dakika enine boyuna düşündü ve sonunda ani bir hareketle antreye döndü. Elini paltonun cebine daldırıp tabancayı aldı. Tüm gücünü kullanarak kurmaya kalktığı anda namluya sürülmüş bir kurşun bulunduğunu gördü. Silah kullanılmaya hazırdı.

Yavaşça horozu kaldırdı ve ince bir "klik" sesi duyuldu. Sonra, elinde silah, piyanolu odaya girdi. Sovyet generali hâlâ uyuyordu. Sylvana silahı uzatarak yaklaştı.

Namlu birkaç santim mesafede durdu. Şimdiye kadar kimseyi öldürmemişti ve tüm nefretine rağmen parmağı bir türlü tetiği çekemiyordu. Birden, tereddüt ederken general donuverdi. Sylvana'nın ayak bileğini yakalayıp çekti ve dengesini bozup yere devirdi.

Genç kadın haliya yuvarlanmasına rağmen silahı elinden bırakmamıştı. General Storamov bir eliyle bileğini, diğeriyle de boğazını kavradı.

*

**

Malko, Alois Kartner'in yüzünü görünce bir

şeyler olduğunu hissetti. Avusturyalının suratı mosmordu. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi fıldır fıldır dönüyordu.

— Emil Borovo bana geldi, dedi. Sizi görmek istiyormuş.

Bulgarın sözlerini tekrarladı. Malko biraz olsun rahatladığını hissetti. Hiç değilse, Emil Borovo' dan bir haber çıkmıştı. En azından Bulgar, Malko'nun nerede bulunduğunu ve ne zaman hareket edeceğini bilmiyordu. Ayrıca, yetkililere de haber vermek niyetinde değildi. Yani şimdilik. Demek ki, hâlâ ikinci kamyonun geleceğine inanıyordu. Fakat yine de bir çingiraklı yılan kadar tehlikeliydi.

Alois Kartner göz ucuyla Malko'yu izliyordu.

— Bu domuz ödümü patlattı, dedi. Delirmiş

174 175

gibiydi. Randevuya gidecek misiniz?

— Hayır, dedi Malko. Zaman kazanmam gerek.

En azından birkaç saat. Tek tehlike, kaçışımızı KDS'ye haber vermesi. Fakat aynı anda kendi ölüm fermanını da imzalamış olur. Kısacası, beni bulmaya çalışacaktır... Biletler sizde mi?

Alois çekmecedan üç bilet çıkardı.

— işte biletleriniz! isim yerleri boş, siz dolduracaksınız. Havaalanına ben de geleceğim. Ya Emil Borovo da orada olursa?

— Oraya geleceğini sanmıyorum, dedi Malko.

Bir kere, her kalkan uçağı kontrol edemez. Sonra, havaalanı onun için tehlikeli sayılır. KDS peşinde.

— öyle ya! dedi Alois. Ama yine de o heriften sakının. Çok tehlikeli biri. Ben de en kısa zamanda tatile çıkacağım. Becerebilirsem Maya'yı da götürmek istiyorum. Birazdan buluşup yemeğe çıkacağız.

Malko elini uzattı Alois'e:

— Belki görüşemeyiz. Her şey için teşekkürler!

Şimdi sıra Samia Sidani'deydi. Rakovvski Caddesi'nin kalabalıklığımda saatte on kilometre hızla ilerledi. Kafası Emil Borovo'da idi. Baço Kiro'daki randevuya gelmediğini görünce kimbilir ne yapacaktı? Saate karşı bir yarıştı bu sürdürdükleri. Tek dileği, KDS ajanlarının Bulgari bir an önce yakalamalarıydı.

Rakovvski adlı kahvenin önünden geçerken aklına bir fikir geldi. Hemen fren yapıp yol kenarına yanaştı. Kahveye girdi, telefona yürüdü. Rehberden İçişleri Bakanhğı'nın telefon numarasını buldu. Ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi.

Meşguldü. Üç kez tekrarladı. Sonunda karşıdan ses geldi. Kelimelerin üzerine basa basa Rusça olarak bir ihbarda bulundu:

"Aradığınız Emil Borovo yarım saat sonra

176

Baço Kiro Sokağı 27 numarada olacak."

Adresi bir kez daha tekrarlayıp telefonu kapadı ve kahveden çıktı. Bu yaptığından hiç hoşlanmamıştı, ama böyle bir savaşta her şey mubah sayılırdı. Emil Borovo acınmaya layık biri değildi. Sadece Kurt Morell'in işkence görmüş vücudunu hatırlamak yeterliydi. Cezasını eski arkadaşları verecekti. Rüzgâr eken fırtına biçer, derler. Bu söz Bulgaristan'da da geçerliydi.

Yerde yuvarlanarak boğuşan Sylvana Vaslec ile Fedor Storamov bir tabureyi devirdiler. Her ikisi de sonsuz bir güç harcıyorlardı.

General genç kadını bileğinden yakaladı, elini yere vurarak tabancayı bırakmasını sağladı. Sonra öfkeden deliye dönmüş bir durumda boğazını sıkmaya başladı. Sylvana hiç sesini çıkarmadan mücadele ediyordu. Tek kurtuluş yolu tırnaklarını generalin gözüne geçirmek ya da hayalarını yakalayıp sıkıyordu. Fedor Storamov yaşının gereği biraz gevşer gibi oldu. Ardından, anlayamadığı bir nedenle tekrar sertleşti. Kırk yıl önce, Ukrayna'da, Altıncı Kızıl Ordu'da siyasi gözlemci olarak görev yaptığı gençlik yıllarındaki bir olayı hatırlamıştı.

Sylvana Vaslec'in bluzu yırtılmış, yuvarlak beyaz göğsü ortaya çıkmıştı. General dizini kadının karnına bastırarak üstüne çıktı. Genç kadının beyaz tenli uzun bacağı havaya kalktı ve generalin sırtına indi. General tüm ağırlığını kadına vererek sağ eliyle boğazına yapıştı. Sylvana bir an ölmek üzere olduğunu sandı. Fakat generalin gözlerindeki değişik ifadeyi görünce neler olacağını anlamakta gecikmedi. Boğuşmaktan tüm gücünü yitirmişti, kendini

177

olduğu gibi bıraktı. Soluğunu toplamaya çalışırken sert parmakların beline uzandığını ve külotunu yakalayıp hızla sıyırdığını farketti. Rusça olarak: — Sersem! diye bağırды.

General biraz daha boğazını sıkı. Şakakları atmaya başlamıştı. Kadının ırzına geçecek, sonra da onu öldürecek. Tıpkı Ukrayna'daki gibi. Beceriksizce fermuarını açtı ve sert bir diz hareketiyle kadının bacaklarını aralayıp etekliğini yukarıya sıyırdı. Artık isteğine ulaşabiliyordu. Abanmasıyla birlikte Sylvana Vaslec bir çılgılık attı.

Fedor Storamov aldığı hazla sinirlerinin gevşediğini, duyduğu kinin kaybolduğunu hissetti. Yarı baygın olan Sylvana Vaslec mücadele etmiyordu artık. Kadının boğazındaki parmaklarını gevşetti, hareketlerini hızlandırdı. Bir süre sonra adaleleri kasıldı, ilikleri boşalır gibi oldu...

Kadının üstünde bir an hareketsiz kaldı, sonra dizlerinin üzerinde soluk soluğa doğruldu. Gözü az önce sahip olduğu noktaya kayd. Sylvana Vaslec ağır hareketlerle kımıldadı. Etekliğini indirip bacaklarını örttü, boynunu ovuşturdu.

General üstüne çekidüzen verip yerden silahını aldı. Sylvana ayağa kalktı ve telefona doğru yürüdü. Ahizeyi kaldırdığı anda Fedor Storamov tarafından engellendi.

— Sersem! diye bağırды general. Eğer beni öldürmeye kalktığını duyarlarsa seni hemen kurşuna dikerler. Beni canlı ister onlar. Anladın mı?.. Canlı!.. Benim kim olduğumu bilmiyorsun. Beni ele geçirmek için milyonlarca ruble verirler. Ama, canlı olmak şartıyla.

Sylvana Vaslec iğrenerek ona baktı. Doğruyu söylediğini biliyordu. Tek kelime etmeden önünden geçip banyoya gitti. Geri döndüğünde üstünü

178

başını düzeltmiş, saçlarını taramıştı. Sakinleşmiş

olan Fedor Storamov yumuşak bir sesle ona hitabetti:

— Bak küçük güvercin, eğer ağzını açmazsan ben de kimseye bir şey söylemem, ikimiz de hata yaptık. Sen güzel bir kadımsın, ben de uzun zamandır kadın yüzü görmemiştim. Sylvana cevap vermedi. Mutfığa gitti. Fedor Storamov bir sigara yaktı. Sarışın CIA ajanı ne olursa olsun kendisini korumak zorundaydı. Geleceği düşünmeye başladı. Batı'ya geçtiğinde kendisine yeni bir kimlik ve bol bir ücret verilecekti'. O da kendinden öncekiler gibi CIA'da "danışman" olarak çalışacaktı... Suç ortağı olduğu kaçakçılıktan kazandığı dolarları Macaristan'da bir bankaya yatırmıştı. O serveti oradan çekmek hiç de güç olmayacaktı. Kaçışıyla ilgili plan son derece tehlikeliydi, ama gerçekleştirilmesi imkânsız değildi. Her şey makyajın başarısına bağlıydı. Ayrıca Bulgar Gizli Servisi onun normal bir hava yoluyla kaçacağını aklına bile getirmezdi. Bu da onun en güvenilir sigortasıydı!

**

Samia Sidani siyah pantolonu ve çizgili siyah kaşmir bluzuyla gerçekten nefisti. Kızıl saçları siyah renkle daha bir dikkati çeker olmuştu. — Girin, diye bağırdı Malko'ya. Bir şeyler hazırlamıştım. Yiyip hemen çıkarız. Makyaj için gerekli her şeyi buldum. Eşsiz bir çalışma olacak bu. Sizin işler ne durumda?

— Fena değil, dedi Malko.

Salata, peynir ve Bulgar mezeleriyle hazırlanmış sofraya oturduğunda hiç aç değildi. Kafası hâlâ Emil Borovo'ya takılıydı. Adamın varlığını-

179

dan Samia'ya bahsetmeyi gerekli görmedi. Birkaç lokma yediler. Samia bir Türk kahvesi içti ve ayağa kalktı.

— Gidelim!

Holde mantosunu giymeden önce ani bir hareketle dönüp Malko'ya sarıldı. Kalın, etli dudaklarını dudaklarına yapıştırıp ihtirasla öptü, sonra ayrılıp belli belirsiz bir sesle mırıldandı:

— Belki bir gün Viyana'da ya da Paris'te...

Venedik'te...

*

**

Emil Borovo elindeki sigarayı yere atıp zehirli bir hayvan öldürücesine ezdi. öfkeden kuduruyordu. Klaus'un gelmeyeceğinden emindi. Küçük odada dört dönerek eski buzdolabına bir tekme attı. Bu bina, gizlenebileceği emin yerlerin sonuncusuydu. Klaus'u beklerken peynir ekmekle karnını doyurup, bira içmişti. Şimdi bir karara varmalıydı. Ya generali ve suç ortaklarını ele verip ülkeden kaçış şansını tümüyle kaybedecekti, ya da son bir kez daha zor kullanarak pasaportu ele geçirmeye çalışacaktı. Köşeye sıkışmıştı, ama intikam alacağını diye intihar etmenin de gereği yoktu. Hava biraz olsun açmış, Sofya'ya sevimli bir görünüm katmıştı. Hayatı yaşamak varken hücreye tıkılmayı ya da daha beterini göze alamazdı... Baço Kiro Sokağı'nda ani bir fren sesi duyuldu.

Emil Borovo hemen koridora çıktı. İçinde dört adam bulunan, telsizli, siyah bir Volga geri geri kaldırıma yanaşıyordu. Ona "özel birlik" göndermişlerdi.

Hemen bahçeye fırladı. Toprak zemini koşarak geçti ve Budapeşta Sokağı'na açılan tahta **kapıyı** itip, **kendini arabasına attı**. Otuz saniye sonra, yüreği ağzında, Dondukov Caddesi'nde 180

ilerliyordu. Yolda, antenlerle donanmış bir Volga ile ona yol açan mavi- sarı bir milis arabasına rastladı. Sirenlerini açmışlar, yıldırım gibi gidiyorlardı.

öfkeden direksiyona yumruklar atarak ne yapacağını düşündü. Onu satan Avusturya Turizm Acentesi'ndeki o sarhoş domuzdu! Baço Kiro Sokağı'nda bulunduğunu bilen tek kişi oydu! Bunun intikamını almalıydı. Birden 9 Eylül Caddesi ne geldiğini farkettiler. Arabayı kaldırıma çekip kilitledi ve yürüyerek Stambuljki Caddesi'ne girdi. Heyecanı biraz olsun durulmuştu. Avusturyalı bu halı tek başına yiyemezdi. Demek Klaus'la irtibat kurmuştu. Şimdi ne pahasına olursa olsun ona Klaus'un nerede olduğunu söyletecekti.

Bu son şansıydı.

*

**

Emil Borovo yıldırım gibi acenteye daldığında Alois Kartner öğle yemeğine çıkmak üzereydi. Bulgar iriyarı Avusturyalıyı iterek kapıyı kapadı. Büroda kimseler yoktu. Alois kaçmak istedi, fakat karnına yediği tekmeyle iki kat oldu. Şaşkınlığından yararlanan Bulgar onu iç odaya sürükledi ve itip bir koltuğa oturttu. Tabancasını çekerek: — Beni iyi dinle, sersem! dedi. Biri beni KDS'ye ihbar etti. Nerede bulunduğumu senden başka bilen yoktu...

— Bundan hiç haberim yok... diye başlayacak oldu Alois Kartner.

Alışkanlıkla bir kadeh viski almak için eli şişeye gitti, öfkeden deliye dönen Bulgar şişeyi kapıldığı gibi yere fırlatıp parçaladı. Odayı bir anda alkol kokusu kapladı. Alois'in yüzü bembeyazdı. Elini telefona uzatacak oldu. Emil Borovo bir tekmede 181

onu da yere devirdi. Sonra iriyarı Avusturyalının ayağa kalkmak istediğini görünce kolunun var gücüyle burnuna bir yumruk indirdi. Alois'in burnundan kan boşandı. Duruma hakim olduğunu görünce üzerine eğildi.

— Senden bir tek şey istiyorum. Tek bir cevap. Klaus nerede?

Mendiliyle burnunu tutan Alois korkuyla cevap verdi.

— Bilmiyorum. Onu görmedim.

Emil Borovo silahını sallayarak biraz daha sokuldu.

— Sen dangalağın tekisin,ama ölmek istemeyecek kadar aklın vardır sanırım. Sonra küçük orospuların sensiz ne yapar, ha?

Alois hiç ses çıkarmadı. Malko'nun nerede olduğunu bilmiyordu. Hem bilse bile, söylemezdi. Ama bu durumda da kim yardımına gelirdi? Memurların anahtarları vardı. Onlar dönene kadar Bulgari oyalamalıydı. Bir geldiler mi de, hemen

milislere haber uçururlardı...

— Seni dinliyorum, dedi Borovo.

Kendisini kurtarabilecek olan bu pis Avrupalıdan nefret ediyordu. Alois Kartner inlercesine:

— Bu yaptığınız yasal değil! Beni Bakanhk'a götürün...

Emil Borovo gülecek oldu, kendini tuttu. Sonra yeniden Alois'e vurdu, önce suratına, sonra karnına. Avusturyalı inleyerek iki büküm oldu. Borovo soluk soluğa durdu. Karşısındaki pis domuz iyi dayanıyordu.

Adamı konuşturmanın başka bir yolu olmalıydı. Çevresine bakındı. Odaya yayılan alkol kokusu aklına ilginç bir fikir getirdi. Masadan dolu bir şişe viski aldı, kapağını açıp kokladı.

— iyi kokuyor, değil mi?

182

Alois'e yaklaşıp şişeyi boşaltana dek viskiyi jzerine döktü. Avusturyalı ne olup bittiğine akıl erdirememişti. Emil Borovo ikinci bir şişe alıp onu da döktü. Sonra cebinden çakmağını çıkarıp yaktı.

— Vitoşa'nın lokantasında alevler içinde getirilen şişleri hatırlıyor musun? Eğer Klaus'un nerede olduğunu söylemezsen, sen de öyle yanacaksın!

Korkudan dili tutulan Alois, karşısındaki alevi görmemek için gözlerini yumdu.

183

XVIII. BÖLÜM

Piyanolardan birinin başına geçmiş olan General Fedor Storamov eski bir Rus havası çalıyordu. Kapı açıldı ve içeri Malko ile elinde makyaj çantası olan Samia Sidani girdi. General piyanoyu bırakıp Samia'ya döndü:

— Merhaba!

— Merhaba! dedi Samia. Yüzünüzü öyle inceledim ki, uzun zamandır sizi tanıyor gibiyim. Genç kadın ellerini yıkamak için odadan çıkarken general Malko'ya döndü.

— Pasaport tamam mı?

— Evet, dedi Malko. Emil Borovo'nun da çanına ot tıkadım.

Rusun mavi gözlerinde tehlikeli bir ışıltı belirdi.

— Sahi mi?

Malko ne yaptığını kısaca aktardı.

— Bravo! dedi general. Ben de Sofya gibi küçücük bir kentte bu herifi nasıl olup da yakalayamadıklarına şaşıyordum...

— Umarım bu kez yakalarlar. Yoksa...

General kaderci bir tavırla omuz silkti.

— Pasaportu görebilir miyim?

Malko pasaportu çıkarıp uzattı. Storamov pasaportu sayfa sayfa inceledi, ışığa tuttu, parmaklarıyla yokladı, sonra tatmin olmuş bir

184

halde başını kaldırdı.

— Harika! Ne isim kullanacağım?

— Ne isterseniz! dedi Malko.

— Siz seçin.

— Ömer Sarı. Doğum tarihiniz aynı olacak.

Doğum yeriniz de Ankara.

— Güzel.

Sylvana mutfaktan seslendi:

— Çorba yaptım, ister miydiniz?

Tam bir aile havası vardı odada. Malko rüyada gibiydi. Bir de şu Emil Borovo olmasa, her şey dört dürtlük gidecekti.

Samia Sidani çorba kasesiyle içeri girdi.

— Ben bunu içip işe başlıyorum.

Malko saatine baktı. Beş saat sonra Viyana yönüne doğru Sofya'dan havalanacaklardı. Her şey yolunda giderse tabii.

*

**

Alois Kartner gözlerini açıp aleve baktı. Emil Borovo'nun blöf yaptığına kendini inandırmak istiyordu. Bulgar, metal çakmağın parmakları arasında gitgide ısındığını hissetti, içinden, bu tehdidin bir işe yarayıp yaramayacağını soruyordu. — Seni dinliyorum!

Avusturyalı bakışlarını ona çevirdi. Alkol buharı içki içmiş gibi bir etki yaratmıştı onda. iri gözleri öfkeyle ışıldıyordu.

— Elinden geleni ardına koyma! dedi.

Aynı anda her şeyi göze alıp odadan çıkmaya karar verdi. Bulgarın duyulur korkusuyla silahını kullanamayacağından emindi. Emil Borovo iriyarı kurbanının doğruluğunu gördü. Adamı engellemek için sağ kolu içgüdüsel bir hareketle ileriye uzandı. Elinde yanar bir çakmak bulunduğunu

185

unutmuştu.

Hafif bir "pluf" sesi oldu ve Alois Kartner bir anda meşale gibi parladı.

Vücudunu saran alkol birkaç saniye mavi bir alevle yandı. Sonra elbisesi ve saçları tutuştu. Her yanı alevler içinde kalan Alois canhıraş bir feryat kopardı, elbiselerine vurmaya başladı. Sonra soluksuz kalarak yere diz çöktü. Kısa süre içinde alevler vücuduna işledi. Bağırarak için ağzını açtı, sesi çıkmadı.

Emil Borovo gerilemiş, şaşkınlık içinde manzarayı seyrediyordu. Viskinin bu şekilde yanacağını hiç ummamıştı. Avusturyalı inliyordu. Alevler perdelere atladı. Bulgar kapıyı açtı, aceleyle turizm acentesini terketti. Arabasına kadar koşarak gitti. Konağı çevirdiğinde acentenin vitrini alev almıştı. Bir milisin oraya doğru koştuğunu gördü.

Dışlerini sıkarak hareket etti ve dar bir sokağa daldı.

Elindeki son şansını da yakıp yok etmişti.

Arabaların arasından dikkatle ilerleyerek başka bir imkân aramaya koyuldu. Lenin Meydanı'na geldiğinde gözü eski kiliseye takıldı. Birden kafasında bir şimşek çaktı. Alexandre Nevski Katedrali'nin altında çalışan genç ressamı hatırlamıştı. Onun aracılığıyla pekâlâ Klaus'u bulabilirdi. Kaderin bir cilvesiydi bu.

*

**

Samia Sidani büyük bir sessizlik içinde Fedor Storamov'un başına, siyah peruğu tutacak tutkalı sürmeye koyuldu. General, Tokarev'ini dizlerine koymuş, aynadan yüzündeki değişimi seyrediyordu. Silahtan etkilenen Samia heyecanını yenmeye

186

çalışarak işiyle meşgul olmaya zorladı kendini.

Çorbayla içi ısınan Malko ise bir koltuğa oturmuş, dizlerine aldığı kediyi okşayarak vakit geçiriyordu. Sylvana Vaslec arada bir odaya giriyor, generalin nasıl değiştiğini izliyordu.

Malko dakikaları saymaya başlamıştı. Şans yüzüne gülerse, akşam yemeğini Viyana'da "Sacher" de yiyecekti.

Generalden elinden geldiğince çabuk kurtulmaya bakacaktı. Bir MAC * uçağı generali önce Frankfurt'a, oradan da doğruca VVashington'a, "Çiftlik" e götürecekti.

— Sıra bıyıkta, dedi Samia. Hiç kımıldamayın.

Sonsuz bir sabırla bıyığı tel tel yapıştırmaya başladı. Tam bir Ortadoğulu bıyığıydı bu.

— Kontaklenslerinizi en son takacağım, dedi genç kadın. Uzun süre bunlara dayanabilir misiniz, bilemem.

— Daha önce lens kullandım, dedi general.

Samia generalin yüzüne geçti. Sıra, yanaklara ve burun deliklerine gelmişti. Tek kelime konuşmadan, usta bir cerrah titizliğiyle çalışıyordu.

Fedor Storamov'un yüzü yavaş yavaş değişmeye başladı. Sonunda, Samia Sidani gerinerek doğruldu.

— Sanırım, bundan iyisi can sağlığı!

Malko gözlerine inanamıyordu. önünde Akdeniz tipli, sakallı, koyu renk gözlü, bol saçlı, pembe tenli biri vardı. Samia yüzüne kullandığı renkli kremi, fark olmaması için generalin ellerine de sürdü.

Malko, Polaroid makineyi çıkarıp generalin birkaç resmini çekti. İçlerinden en iyisini ayırdı, özenle kesip pasaporta yapıştırdı. Sonra, resmin

(*) Military Air Command- Aakeri Hava Komutanlığı.

187

eski görünmesi için üzerine biraz çay sürdü.

Türkiye Büyükelçiliğinin kuru damgasını bastı ve sayfayı generale uzattı.

— Sanırım oldu.

Sovyet generali uzun uzun fotoğrafı inceledi, sonra aynada kendisine baktı ve başını salladı.

— Tamam.

Gerçekten çok değişmişti. Koyu renkli kontak - lensler ona durgun bir hava vermişti. Tipini gören Türk derdi. Samia, Malko'ya gülümseyerek:

— Umarım yakalanmazsınız, dedi. Aksi halde, ilk şüphelenecekleri kişi ben olurum. Sofya'da böyle bir makyajı benden başka kimse yapamaz.

*

**

Todor Vaslec'in fırçası havada kaldı. Resim sephasının arkasında duran adam ona hiç yabancı gelmemişti. Yanlarındaki diğer meraklının uzaklaşmasını bekledikten sonra adam, zor duyulabilecek bir sesle:

— Klaus'a çok önemli bir mesajım var, dedi.

Beni hatırlamış olmalısınız, daha önce de gelmiştim.

Samimi bir tavırla gülümsüyordu. Todor Vaslec adamı tanımıştı.

— Onu ancak bu gece görebilirim, dedi.

— Bakın, mesele çok Önemli. İlerde bir telefon var. Kendisini arayıp buraya gelmesini söyleyemez misiniz?

Todor tereddüt etti. Adamın varlığı onu

rahatsız ediyordu. Diğer taraftan, mesajı gerçekten önemli olabilirdi.

— Beni burada bekleyin, dedi. Bir deneyeyim.

— Hemen gelmesi gerekiyor, unutmayın.

Emil Borovo genç ressamın merdivenlerden yukarı çıkışını izledi, içinde tuhaf bir sevinç vardı.

188

*

**

Gregori Vartanyan büyük mumun alevi arasından Leylâ Galata'nın gülümseyen, tahrik edici yüzünü seyrediyordu. Kadının bacağı bacaklarının arasındaydı. Balkan Otel'i'nin altındaki küçük loş lokantada onlardan başka kimse yoktu. Masaya oturduklarından bu yana iki şişe şarap içmişlerdi. Gregori'nin keyfi yerindeydi.

Leylâ göğüslerini ortaya koyarak eğildi.

— Beni nereye götüreceksin?

Lokantada sevişecek halleri yoktu. Gregori'nin aklına bir fikir geldi. Bir hafta önce, kaçmak isteyen şüpheli bir şair yakalamıştı. Adamın evinin anahtarı hâlâ üzerindeydi.

— Haydi, gidelim! dedi Leylâ'ya.

Birkaç sokak ötede eski bir binaya geldiler., Dinlene dinlene beşinci kata çıktılar. Gregori Vartanyan'm ihtarastan gözü dönmüştü. Hemen kapıyı açtı. Duvarları kitap dolu bir çeşit atölyeydi burası. Leylâ Galata doğru salonun dibindeki divana gitti. Gregori de peşinden. Leylâ adamın oturmasını bekledikten sonra elindeki çantayı yere bırakıp ona sokuldu.

— Haydi, bacaklarımı okşa!

Gregori ellerini naylon çorabın üzerine koydu ve yukarıya doğru kaydırıldı. Parmakları çorabın bittiği noktaya ulaşmış çıplak tene değdiğinde kalbinin duracakmış gibi olduğunu hissetti.

Korkunç bir duyguydu bu.

Leylâ Galata hafifçe dizlerini büküp bir şey alacakmış gibi eğildi. Gregori jartiyerin dantellerini atlayıp parmaklarını kadının bacakları arasına kaydırduğunda, Leylâ çantasından kalın bir şiş çıkardı ve bir hamlede sert çeliği adamın sol gözüne sapladı.

189

Goril korkunç bir çılgılık atarak ayağa fırladı.

Beynine giren şişi çekmek istercesine elleri yüzüne gitti, sonra titreyerek yere devrildi. Leylâ çantasını kapıldığı gibi kendini sokağa attı.

ilk durakta 94 numaralı tramvaya atlayıp kendini koltuğa bıraktı. Cesedi hemen bulmaları imkânsızdı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, ama kafasında tek düşünce vardı: Birkaç saat sonra Sofya'yı terketmiş olacaktı. Üzerindeki beyaz kürke iyice sarındı.

Artık yapacağı tek şey, zamanında randevu yerinde bulunmaktı. Klaus'a son derece güveni vardı.

**

Telefonu Sylvana Vaslec açtı ve ahizeyi

Malko'ya uzattı.

— Todor sizi arıyor.

Malko ahizeyi kulağına götürdü. Ressamın sakın sesini hemen tanıdı.

— Klaus? Burada bir dostunuz var. Sizi hemen

görmek istiyor.

Malko başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi oldu.

— Hangi dostum?

— Adını bilmiyorum. Bir kere daha gelmişti.

Uzun boylu, esmer. Siyah deri pardösü giyiyor. Şu an yanımda, size veriyorum.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Emil Borovo'nun heyecanlı sesi geldi.

— Klaus?

— Evet.

— Namussuz! Beni sattınız! Şimdi de generalle kaçmaya hazırlanıyorsunuz, ha? Sana on beş dakika zaman tanıyorum. Bu süre sonunda burada olmazsan dostunu temizleyeceğim. Eğer yine

190

KDS'yi gönderirsen, arkadışını yine gebertirim.

"Klak". Telefon kapanmıştı. Malko ahizeyi yerine bıraktı. Kafası karmakarışıklı. Borovo meselesinden haberi olmayan Vaslec tuzağa düşmüştü. Şimdi onu bu durumda yalnız bırakamazdı. Borovo'nun sözünde duracağından emindi.

Bakışlarını General Storamov'a çevirdi.

— Alexandre Nevski'ye gidiyoruz. Emil Borovo orada!

191

XIX. BÖLÜM

Fedor Storamov hiç oralı olmadı. Gözündeki lenslerle ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

— Niye gidecekmışiz oraya? diye sordu. Zaten bir saat sonra hareket ediyoruz.

Malko öfkeden midesinin kasıldığını hissetti.

Sylvana'nın endişeli bakışları içine işliyordu.

Sakin görünmeye çalışarak:

— Borovo'ya bu "haberleşme noktasını" söylemekle tedbirsizlik ettiniz. Bu imkân ikimiz içindi sadece. Şimdi Borovo orada Todor'la birlikte.

Ne durumda olduklarını tahmin etmek hiç de güç değildi. General gerçeği anlamıştı. Sylvana endişe içinde atıldı.

— Ne oluyor? Todor tehlikede mi?

— Hayır, hayır! dedi Malko. önemli bir şey yok. Şimdi ona gideceğiz. Bir daha buraya dönecek vaktimiz olmayacak. Her şey için teşekkürler.

Kısa bir zaman içinde sizi de buradan kurtarmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.

— Teşekkür ederim, dedi Sylvana belli belirsiz bir sesle. Todor'a söyleyin geç kalmasın. Tehlikede olmadığından eminsiniz, değil mi?

— Kesinlikle.

192

Malko'nun gözü bir an olsun generalden ayrılmıyordu. Her şeyi yapabilecek biriydi bu.

Makyajı bittiğine göre, Malko'yu tepeleyip pasaportunu alır, tek başına uçağa atlayıp sıvışabilirdi de. Malko paltosunu giyip elini cebine soktu. VValther elinin altında olmalıydı. Evden sessizce ayrıldılar, önce general çıktı. Ardından da Malko. Sylvana hemen kapıyı örttü.

— Oraya gitmek delilik! diye patladı general.

Yine o aptalca duygusallığınızın kurbanı oluyorsunuz!

— Eğer gitmezsek Borovo Todor'u öldürür,
dedi Malko. Onu harcayamayız. Eğer gelmek
istemiyorsanız havaalanına gidin, orada buluşuruz.

Fakat pasaportunuz bende kalacak.

Fedor Storamov ses çıkarmadı. Caddeyi geçip
siyah Volga'ya ulaştılar. Birden, Malko huzursuzlaştı.

— Bu araba tehlikeli olmaz mı?

— Hayır. Arabayı kim kullanırsa kullansın
bunu Moskova'nın emriyle yapıyor demektir.

Araba Moskova'ya aittir.

Malko direksiyona geçti. Dikiz aynasında
gitgide uzaklaşan Vaslec'lerin evini görünce içinin
burkulduğunu hissetti.

*

**

**Volga'yı Sipka Sokağı'na bırakan Malko ile
general, dondurucu bir rüzgârın estiği Alexandre
Nevski Meydanı'nı geçtiler. Kaldırımı ulaştıklarında
bir siren sesiyle irkildiler. Meydanın ucunda
duran milis, elindeki kırmızı yuvarlak dur işaretini
kaldırmış ve yolu kesmişti. Mavi - sarı renkli milis
Lada'larının eşlik ettiği antenli siyah bir Zil son
hızla önlerinden geçti. Yüksek düzeyde bir
yönetici, bir yere gidiyor olmalıydı... Malko ile**

193

general yollarına devam ettiler.

Katedral kapalıydı, ama bazı kısımları ziyarete
açık bırakılmıştı. Kapısının üzerindeki yazıda,
katedralin Bulgarları Osmanlı egemenliğinden
kurtaran şanlı Rus ordusunun onuruna inşa
edildiği yazıyordu. Bulgarlar bu yardıma karşılık
vermek için, ayrıca Rus alfabesini almışlar ve
Ruslara karşı sürekli bir dostluk duyma zorunluluğunu
kabullenmişlerdi.

Merdivenin başına geldiklerinde Malko çevresine
bakındı. Kimseler yoktu. Borovo aşağıda
kendisini bekliyor olmalıydı. Bu işi halletmenin tek
yolu vardı; Emil Borovo'yı öldürmek. Todor
Vaslec'in ve kendi hayatı için gerekliydi bu.
Bulgarın silahlı olduğu kesindi.

— Ayrılalım! dedi Malko. Ben önden gideceğim.

Avantaj bizde. Benim yalnız geleceğimi
sandığı gibi sizin yeni görünümünüzden de
habersiz. Bu durumda onu rahatça tepeleriz.

— Müzede başkaları olabilir, dedi general. Onu
başka bir yere götürmek gerekecek.

Malko geniş taş merdivenden inmeye başladı.
Katedralin içi dışardan daha soğuktu. Sahanlığa
indiğinde iki memurla karşılaştı. 20 stontinki
ödeyip, müzeye giriş bileti aldı. Müze boş
görünüyordu. Bileti veren kadın memur:

— Sağdan başlayın! dedi.

Malko, vitrinlerin ve XIX. yüzyıldan kalma
minyatürlerin bulunduğu küçük odaya girdi.
Görünürde ne Todor, ne de Borovo vardı. Odanın
diğer kapısından çıkarak ilerlemeye başladı.
Nihayet Todor Vaslec'i farketti. XVI. yüzyıldan
kalma büyük bir dini tablonun karşısındaydı.
Malko sırtı dönük olan ressama yaklaştı. Todor
döndü ve gülümsedi.

— Dostunuz şurada.

194

Zavallı hiçbir şeyden kuşkulanmıyordu. İki
metre ötede Emil Borovo, Malko'nun karşısına

dikildi. Elleri cebindeydi. Pis bir sırıtışla:
— Zahmet oldu, Klaus! dedi...
Sesinde alaycı bir ton vardı. Malko, Todor Vaslec'ten uzaklaşmak için yana kaydı.
— Burada durmayalım, çıkalım, dedi.
— Niçin? Burada rahatımız yerinde.
Sol elini cebinden çıkarıp uzattı.
— Pasaportumu ver. Yoksa arkadaşını vururum.
Parmakları Walther'in kabzasını kavramış olan Malko midisinin kasıldığını hissetti. Todor Vaslec konuşmaları duymamıştı. Başını önüne eğmiş resim yapıyordu. Malko, Emil Borovo'nun blöf yaptığından emindi. Ondan önce davranmalıydı. Hayatı şu birkaç dakikaya bağlıydı. İşaret parmağı tetiğin üzerine kaydı ve solüğünü tuttu.
— Beşe kadar sayacağım, dedi Bulgar.
Dostunuz Alois beni pek ciddiye almadı ve bu nedenle de öldü...
— Alois ha!
— Bir! dedi Emil Borovo.
Bir ayak sesi duyuldu. Bulgar gözlerini Malko'dan ayırmadan bir adım yana çekildi. Malko ötede, resimleri seyreden General Storamov'u farketti. Emil Borovo da bir an o yöne baktı, sonra rasgele bir ziyaretçi diye düşünerek Malko'ya döndü.
- İ k i . . . Üç...
Kulakları sağır eden bir patlama oldu. Bulgar arkadan itilmiş gibi öne doğru bir adım attı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Malko, General Storamov'u gördü. Tokarev elindeydi. Emil Borovo'nun ağzından kan geliyordu. Silahı tutan sağ eli yavaşça cebinden çıktı. Aynı
195
anda Malko da Walther'i çekti ve Bulgardan bir saniye önce tetiğe bastı. İki silah peşpeşe patladı. Malko'nun kurşunu Emil Borovo'nun tam göğsüne isabet etmişti. Bulgar silahını düşürerek yere yıkıldı. Aynı anda, ağzından kan boşalan Todor Vaslec de taburesinden devrildi. Malko'ya nişanlanan kurşun ressamın boğazına saplanmıştı. General Storamov, Borovo'nun silahını bir tekmede uzaklaştırarak Malko'yu kolundan yakaladı.
— Hemen kaçalım!
Yerde hareketsiz yatan Emil Borovo devamlı kan kaybediyordu. Malko, Todor'a doğru eğildi. Genç ressam ölmek üzereydi.
— Kaçalım! diye üsteledi general.
Giriş tarafından madeni bir gürültü geldi. Kapı kapanmıştı. Müze memurları onları hapsedmişti.
*
**
Todor Vaslec'in dudakları kıpırdar gibi oldu. Malko bir şey söylemeye çalıştığını anlayarak yanına diz çöktü.
— Cebimde... Anahtar, dedi ressam. Şurada demir parmaklıklı kapı... Merdiven kiliseye çıkar...
Malko işaret ettiği yöne baktı. Dip tarafta parmaklıklı bir kapı vardı. Elini ressamın cebine sokup, büyük bir anahtar çıkardı. Sonra, nabzını

tuttu. Genç adam ölmek üzereydi. Malko doğruldu. Giriş tarafından hiç ses gelmiyordu. Onları bekliyor olmalıydılar.

— Gelin, dedi generale.

Kapıya koşup anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı. Generalle birlikte bir koridordan geçtiler. Duvarlarda, Osmanlı padişahları ile Bulgar krallarının resimleri vardı. Hükümet bunların halka sergilenmesini yasaklamıştı. Koridorun

196

sonunda dik, kıvrımlı bir merdivene ulaştılar. Merdiven bir kapakla bitiyordu. Malko kapağı itti. Katlanmış halıların bulunduğu bir depoya girmişlerdi. Merdivenin kapağını örtüp kapıya ilerlediler. Kapı katedrale açılıyordu. Dua etmekte olan yaşlı bir kadın dışında, çevrede kimseler yoktu. Yan koridoru izleyerek katedralin arka çıkışına doğru ilerlediler. Kapıyı geçtikten sonra koşarak Volga'ya ulaştılar. General direksiyona geçip arabayı Sofya çevre yoluna doğru hareket ettirdi. Kent merkezinden çıktıklarında dikiz aynasını düzelterek yüzüne baktı. Makyajı yerli yerindeydi. Malko ise ölmek üzere olan Todor Vaslec'i düşünüyordu.

Leylâ Galata ile randevusu olduğunu henüz generale söylememişti. Daha zamanı vardı. Yolun sağ tarafında, son derece modern inşa edilmiş Kültür Sarayı belirdi. Yapının ön tarafında telefon kulüpleri farkediliyordu.

— Şurada durun! dedi Malko.

Fedor Storamov şaşkın şaşkın ona baktı.

— Kültür Sarayı'nı mı ziyaret edeceksiniz?

— Hayır, telefon edeceğim.

— Kime?

— Todor'un karısına. Ona haber vermeliyim.

Kocasını belki ölmemiştir.

Sovyet generali öfkeden direksiyonu kıracaktı.

— Delirmişsiniz siz! Her yer KDS ajanı dolu.

Yakalanabilirsiniz. Hayır, izin vermiyorum.

Malko sakın bir tavırla P 38'i çıkarıp, namluyu generale çevirdi.

— Derhal durun, yoksa ateş ederim.

Fedor Storamov yan gözle ona baktı.

— Buna cesaret edemezsiniz. Buraya, beni canlı götürmeye geldiniz. Sonra şefleriniz canınıza okur.

— Şeflerimin nereden haberi olacak? Todor

197

Vaslec bizim yüzümüzden öldü. Bir aileyi perişan ettik. Karısına olayı haber vermeliyim.

Generalle göz göze geldiler. Malko'nun bakışlarındaki ifadeyi gören general durmanın daha hayırlı olacağını anladı.

— Çabuk olun!

Malko, Volga'nın kapısını vurup çıktı. Generalin kendisini atlatması imkânsızdı. Pasaport ve uçak biletleri yanındaydı. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra nihayet açıldı. Sylvana'nın sesini tanıyan Malko:

— Ben Klaus, dedi. Çok kötü bir şey oldu.

— Biliyorum.

"Klak!". Telefonu kapamıştı Sylvana. Malko numarayla bir daha çevirdi. Meşgul sesi geldi. Bir daha, bir daha çevirdi. Devamlı meşguldü. İçinde bir eziklik, aramaktan vazgeçti. Bir aileyi yıkmış ve onu kendi kaderine bırakarak gidiyordu. Volga'ya geri döndü.

— Ee, ne oldu?

- Hiç!

Leylâ Galata buluşma yerinden bir durak önce tramvaydan indi. Dikkati çekmek istemiyordu. Lenin Bulvarı bomboş uzanıyordu önünde. Yol kenarında duran trafik milisi merakla beyaz vizon kürkü inceledi. Genellikle bu tür giyimli kadınlara siyah resmi arabaların arka koltuklarında rastlanırdı. Durumu üstlerine bildirmek üzere defterine not etti. Dondurucu rüzgârın ve korkunun etkisiyle titreyen kadın aceleci adımlarla uzaklaştı. İnşallah Klaus bir an önce gelir diye içinden dua ediyordu. KDS ajanlarından uzun süre kaçamazdı. Ayrıca Gregori Vartanyan'ın cesediyle Vitoşa'dan yok oluşu arasında bir bağ kuracaklardı. Bulgarların eline bir kez daha düşerse ömür boyu kurtulamazdı. Zaten sadece Gregori'yi öldürmesi-

198

nin cezası, kurşuna dizilmektir.

On dakikalık bir yürüyüşten sonra randevu yeri olan tramvay durağına ulaştı ve duraktaki barika oturdu, önünden birkaç kamyon geçti. Viyana uçağının kalkmasına tam bir buçuk saat vardı.

Malko saatine baktı. Uçak bir buçuk saat sonra kalkıyordu. Erken gitmelerinde fayda vardı.

— Havaalanına gitsek iyi olacak. Kontrollara girmeden önce silahlardan kurtulmamız gerekecek.

— Biliyorum, dedi general. Tuvaletlere bırakırız.

Lenin Bulvarı'ndan dönüp çam ağaçlarıyla küçük bir orman görünümündeki park boyunca ilerlediler. Altı kilometre sonra sola, havaalanı istikametine sapmaları gerekiyordu. Leylâ Galata ile randevu yeri, o sapaktaki tramvay durağıydı.

— ilerde bir tramvay durağı var", dedi Malko.

Orada bir an duracağız. Yolun sağında.

General hemen Öfkeleni.

— Neden?

— Leylâ Galata ile randevum var.

General neredeyse karşıdan gelen bir kamyonun altına giriyordu. Fedor Storamov direksiyonu aniden kırarak son anda sıyırdı.

— Delirdiniz mi siz be? O kadın Bulgarların denetimi altında. Onun yüzünden biz de mi yakalanalım?..

— Eğer randevuya gelirse Bulgarları ekti demektir. Korkacak bir şey yok.

Durak yaklaşıyordu. Malko bankta oturan birini farkettiler.

— Peki, ne yapacaksınız onu?

— O da bizimle birlikte uçağa binecek.

199

- N e ! ?

Fedor Storamov arabayı yavaşlatıp yol kenarında durdu.

— Nedir bu hikâye yahu? Elinizde bir tek pasaport var sanıyordum ben...

— Uzattınız ama! O kadının sayesinde buradan kurtulduğunuzu unutmayın. Ona da bir pasaport buldum. Borovo'nun işine yaramayacak bir kadın pasaportu.

— Çılgınlık bu! Havaalanında onu hemen tanırılar. Bulgarların nasıl çalıştığını bilirim. Gümrük polisinde fotoğrafı vardır. Onu ele geçirdiler mi, diğer yolcuları da didik didik arayıp kontrol ederler...

— Başka birinin adıyla çıkıyor, dedi Malko. General başını salladı.

— Gümrük memurları bizde olduğu gibi en iyi elemanlardan seçilir. Belleklerinde yüzlerce fotoğraf vardır. Sınırı geçemez...

- Y a ben?

— Sizin için bir sorun yok. Sizi tanımıyorlar bile. Bunu araştırdım.

Yanlarından sürekli kamyonlar geçiyordu.

— Bakın, dedi Malko, bazı borçlar vardır, hemen Ödenmesi gerekir. Eğer Leylâ olmasaydı sizi asla bulamazdım... Yardımına karşılık onu götürmeye karar verdim. Bunu yapmazsam bu ülkede ölür gider.

— Kendisini koruyacak bir başkasını bulur, dedi general. Emil Borovo öldüğüne göre, buna mecbur...

— Haydi hareket edin! dedi Malko. Durakta duracaksınız. Bu görevde emirleri ben veririm, siz değil. Onu bırakmaktansa sizi öldürmeyi tercih ederim.

Fedor Storamov bembeyaz kesildi. Tek kelime 200

söylemeden arabayı hareket ettirdi. Duraktaki beyaz vizon gitgide büyüyordu. Resmi arabayı gören Leylâ Galata korkmuş olmalıydı.

Malko genç kadının ayağa kalktığını ve kaçacakmış gibi birkaç adım attığını gördü. Fedor Storamov arabayı arkasında durdurdu. Malko dışarıya çıkıp koştu.

— Leylâ! ,

Leylâ Galata döndü, Malko'yu görünce yüzü aydınlandı.

— Oh! Gelmeyeceksiniz diye çok korktum.

Kurtulmam çok zor oldu. Gorillerimden birini öldürmek zorunda kaldım....

Malko ürperdiğini hissetti. Sofya'da bıraktıkları cesetlerin sayısı beşe yükselmişti.

— Hemen arabaya atlayın!

Leylâ önde, Malko arkada, Volga'ya yöneldiler. General arabadan inmiş, onları bekliyordu.

Birden dev gibi bir kamyon geçti yanlarından.

Leylâ sendeledi, ellerini öne doğru kaldırdı ve devrildi. Malko önce kadının kayıp düştüğünü sandı. Kalkmasına yardımcı olmak için eğilip kolunu tuttuğunda tuhaf bir duyguya kapıldı.

Leylâ ağırlaşmış gibiydi...

Başını kaldırdı ve elleri cebinde olan generalle göz göze geldi. Leylâ Galata karda yüzü koyun hareketsiz yatıyordu. Malko dikkatle kadını çevirdi. Kürkünün önünü açtı. Göğsünün tam üstünde kan lekesi vardı. Kalbinden vurulmuştu. Atış kamyon geçerken yapıldığından silah sesi duyulmamıştı... Bir anda kanın beynine çıktığını, gözlerinin karardığını hissetti. Robot gibi, elleri

hâlâ cebinde duran generale doğru ilerledi.

— Aptallık edeyim deme! dedi General

Storamov. Yoksa seni de vururum.

Malko yaklaşmaya devam etti. Dokunacak
.201

kadar yakınına geldiğinde:

— Sersem! diye bağırды öfkeyle. Sersemin
tekisiniz siz!

— Sadece tedbirliyim, diye karşılık verdi
general. Gümrüğü hiçbir zaman geçemeyecekti ve
geçemediği gibi bizi de yakacaktı. Biz izci değiliz,
yoldaş Linge. Hayatımızın kumarını oynuyoruz.
Bu bir savaştır. Savaşta tehlikeli görülen kişiler
öldürülür, öyle değil mi?

Malko silahını kavramış ve yarı yarıya cebinden
çıkarmıştı. General aldırmadan sakın bir sesle
devam etti:

— Beni öldürmek için sabırsızlanıyorsunuz. Bu
hata olur. Birincisi, davranışınız bu kadını
diriltmez... İkincisi de, bunca insanın Öldüğü bu
görevin başarısızlığını imzalamış olursunuz. Üçüncü
bir neden daha var: O da ben sizi daha önce
vururum. Şimdi uçağa gidelim. Gerekirse bu
meseleyi daha sonra tartışırız. Başka bir dünyada
ve iki kadeh votkayla... Savaşı bilmeyecek kadar
gençsiniz. Yeterince Ölü görmüş sayılmazsınız.
öyle olsaydı başka türlü düşünürdünüz.

Malko nefret ve öfke karışımı bir duygu içinde
donmuş gibi duruyordu. Birden, yolun alt
tarafından bir gürültü geldi, iki kamyon yaklaşıyordu.

— Çabuk, onu orada bırakmayalım! dedi
general.

Şoförler kadını farkedecek olurlarsa durabilirlerdi.

General hemen cesedin yanına koştu. Kısa

bir tereddütten sonra Malko da ona katıldı.

Leylâ'yı birlikte kaldırıp banka götürdüler.

Kamyonlar hızla yanlarından geçtiler ve şoförler

karda kaymış bir kadına yardım eden iki adamdan

başka bir şey farketmediler.

Malko silahının kabzasını bıraktı. Gerilim

202

kaybolmuştu. Fedor Storamov'u öldüremeyeceğini
biliyordu.

Banka yerleştirilen Leylâ Galata beyaz kürkünün

içinde uyur gibiydi. Soğuk, yarasından akan

kanı dondurmuştu.

Leylâ'ya son bir kez bakıp Volga'ya atladı.

Havaalanına iki kilometre kala, General Fedor

Storamov ilk kez olarak endişelendi.

— Makyajım iyi mi?

— Evet.

Ondan sonra hiç konuşmadılar, ilerde, havaalanının

kontrol kulesi belirmişti. Malko kafasının

içindeki düşünceleri atmaya çalıştı. Kendilerini şu

an ne bekliyordu acaba? Elini Walther P 38'e

götürdü. Her kötü durumda, yine de bir çıkış yolu

bulunabileceğini düşündü.

203

XX. BÖLÜM

Volga'yı havaalanının parkına bıraktılar, öyle

ya da böyle, Malko'nun görevi bu noktada

bitiyordu. Bagajdan bavullarını alıp terminale

doğru ilerlediler.

Malko geride bıraktıklarını düşündü. Kurt Morell, Alois Kartner, Leylâ Galata ve yüz yüze gelmediği niceleri. Herkese inanan zavallı Todor Vaslec'i de unutmamak lazımdı. Bu korkulu anlar Papa'yı öldürtmeye kalkan katili açığa çıkarmak için yaşanmıştı. Sovyet generali yanında, sakın adımlarla ilerliyordu. Birden:

— Bizim tarafta çalışmamanız büyük kayıp, dedi. Nefis bir hayatınız olurdu...

— Hayatımdan şikayetçi değilim, dedi Malko.

— Victor Louis'ye bakın, dedi Sovyet generali. Altında bir Porsche'u, bir Mercedes'i, Lenin Meydanı'nda bir dairesi ve yazlıkta da sekiz odalı bir villası var. Moskovalı kızların hepsi emrinde. Yolun orta çizgisinde araba kullansa kimse karışamaz.

Terminalin kapısında Malko kenara çekilerek yol verdi.

— Peki, siz niye ihanet ediyorsunuz?

General şaşırarak durdu.

— Fakat, ben ihanet etmiyorum ki. Sadece

204

canımı kurtarıyorum. Eğer o sersem Andropov için başına getirilmeseydi, ben şimdi Moskova'da olacaktım. Yaptığımdan pişmanlık duymuyorum. Sovyetler Birliği'ne elimden geldiğince hizmet ettim. Eğer gerekirse, yine ederim. Verilen her görevi yaparım.

— Papa da dahü mi buna?

Fedor Storamov gülümsedi.

— Papa dediğiniz de kim? Diğer insanlardan tek farkı, üzerindeki beyaz entari ile kafasındaki modası geçmiş fikirler.

— Ama yine de onu öldürmeye kalktınız. Şimdi de ülkenizden kaçıyorsunuz.

Generalin bakışları sertleşti.

— Çünkü yaşamayı seviyorum! Komiteyi oluşturanlar aşağılık adamlar. Her türlü rezalet, karaborsa onlarda...

Girdikleri bina, küçük bir taşra terminaline benziyordu. Holde dolaşan iğreti giyimli birkaç kişi vardı. Sofya-Viyana uçuşu ışıklı tabelaya yazılmıştı. Dışarda, bir Boeing 737'nin yanında, camlı burnuyla bombardıman uçaklarına benzeyen bir Tupolev 134 vardı.

Gümrük bürosundaki iki memur uyukluyordu.

— Aynayı gördünüz mü? dedi Fedor Storamov.

Yere döşenmiş ayna, kontrol memurlarının, kadınların eteklikleri altına bir çocuk gizleyip gizlemediklerini anlamalarına yarıyordu.

Avusturya Hava Yolları'nın önünde birkaç yolcu kuyruk oluşturmuştu. İşadamı oldukları belliydi. Malko, Fedor Storamov'a biletini uzattı.

— Uçağa giriş kartınızı alın. Sizi kafeteryada bekliyorum.

Kafeterya kapalıydı. Malko generalin geri dönmesini bekledi. Nihayet General Storamov e}inde giriş kartıyla göründü. Mutluluğu

yüzünden belliydi. Sonra, Malko gidip giriş kartını aldı. Uçak boş sayılırdı. Dönüp generali buldu. Geriye, gümrükçüleri aşmak kalıyordu.

— Üzerimizdeki silahlardan kurtulmalıyız, dedi Malko.

Yeraltındaki tuvaletlere önce o girdi. Kapıyı kapadı ve P 38'liğini sifonun su deposuna attı. General Storamov lavaboda ellerini yıkıyordu. O da tuvalete girdi, sonra birlikte yukarı çıktılar. Pasaport kontrolü yapan memurun önünde birkaç kişilik sıra vardı. General, Malko'dan pasaportunu alıp kuyruğa girdi. Malko aralarına bir, iki yolcunun girmesini bekledikten sonra sıraya geçti. Bütün mesele, bu kontrolü atlattı. Malko kulaklarını dikmiş, her an bir polis sireni duymayı bekler olmuştu.

Fedor Storamov elindeki sahte Türk pasaportunu uzattı. Memur pasaportu alıp, incelemeye koyuldu. Fotoğrafa baktı, biletteki adla pasaportta yazılı olanı karşılaştırdı. Sonra işini bitirip pasaportu teslim edeceği sırada telefon çaldı. Ahizeyi kaldırıp cevap verdi. Fedor Storamov'un nasıl sarardığını farkedene kadar kişi Malko oldu. Soluğunu tutmuş bekliyordu. Memur ahizeyi yerine bırakıp pasaportu generale uzattı. Malko rüyada gibiydi. Sırası geldiğinde pasaportunu uzattı. Pasaportun arasında Kintex'in bir belgesi vardı. Kontrol on saniye bile sürmedi. Elektronik silah arama cihazını da aştıktan sonra, Fedor Storamov'un kendisini beklediği hareket salonuna girdi.

Birden, açlıktan midesinin kazındığını farkettiler. Generalden uzakta bir köşeye oturup içinden saniyeleri saymaya başladı. Terminalin tam karşısında duran DC 9'un başında bir milis nöbet tutuyordu.

Büfeye gidip bir sandviçle Pepsi-Cola aldı. Sonra telefona gidip Samia Sidani'nin numarasını çevirdi. Bir süre bekledikten sonra telefonun açıldığını duydu. Karşısındaki Samia idi. — Gidiyoruz, dedi Malko. Her şey yolunda. — Bravo! dedi Samia. Umarım yine görüşürüz. Başka bir yerde!..

Malko geri dönüp oturdu. Generalin gözleri yerdeydi. Avusturyalı kalp atışlarını dinledi, imkânsızdı bu işler bu kadar yolunda gidemezdi! Beş dakika sonra hoparlörden bir ses duyuldu: — Avusturya Hava Yolları'nm 654 sayılı uçuşuyla Viyana'ya gidecek yolcular uçağa. Malko ile general DC 9'a ilerleyen kalabalığa karıştılar. Meydanda hiçbir hareket yoktu. Uçaja girdiklerinde, general birkaç koltuk arkaya oturdu. Yolcuların çoğu Avusturyalıydı.

Dakikalar ağır ağır ilerliyordu. Malko uçağın penceresinden dışarıyı gözlüyordu. Birden bir gürültü oldu. Kapı kapanmıştı. Heyecanı biraz olsun yatıştı. Hostes kemerlerin iyi bağlanıp bağlanmadığını kontrol ediyordu. Nihayet hafif bir sarsıntı oldu; DC 9 pist başına doğru hareket etti. Malko tekrar pencereden baktı. Her şey sakindi. Sinirlerinin iyiden iyiye gevşediğini hissetti. DC 9 pist başında durdu. Motorların gürültüsü

arttı ve dev uçak ani bir hareketle ileri doğru fırladı. Gitgide hızlanarak yerden kesildi. DC 9, 30 derecelik bir açıyla yükseliyordu. Bu sırada, hostesin sesiyle kendine geldi. — Viyana yönüne doğru hareket etmiş bulunuyoruz. Üç buçuk saatlik bir uçuşumuz olacak, ilk durağımız 18.40'ta ineceğimiz Bükreş. Kemerlerinizi çözebilirsiniz.

207

XXI. BÖLÜM

Malko önce yanlış işittiğini sandı. Döndü, General Fedor Storamov'la göz göze geldi. Rusun yüzü bembeyazdı. Ayağa kalktı, gelip Malko'nun yanına çöker gibi oturdu.

— Ne demek oluyor bu? Bunun bana direkt bir uçuş olduğunu söylemişsiniz!

— Direkt bir uçuş, dedi Malko. Bunu özellikle sordum. Ayrıca, ışıklı tabelada da öyle yazıyordu. Siz de gördünüz... Aklım ermedi bu işe...

— Belli oluyor! diye karşılık verdi Rus alçak sesle. Bükreş'e incekmişiz! Niye Moskova'ya değil?..

Hostes, elinde bir şişe Moet-Chandon şampanyayla gülümseyerek onlara doğru geliyordu.

— İçecek bir şey ister miydiniz?

Malko'nun hiçbir şey içecek hali yoktu.

— Bükreş'e uğrayacağımızı söylediniz, dedi Malko, bir yanlışlık olmasın? Bunun direkt bir uçuş olduğunu sanıyordum.

— Yanlışlık yok, dedi hostes. Balkan Hava Yolları son anda Bükreş'te bozulan bir uçaklarının yolcularını almamızı istedi. Orada mümkün olduğunca az kalacağız. Uçaktan inmeniz bile gerekmeyecek. Tabii, Viyana'ya inişimiz biraz gecikecek. Oradan aktarma yapacak mıydınız?

208

Eğer isterseniz, kaptan pilot aracılığıyla bir mesaj gönderebiliriz.

Malko başını salladı.

— Hayır, teşekkür ederim!

Sovyet generali normal görünmek için gözlerini yummuş, düzenli soluk almaya çalışıyordu. Malko ona döndü.

— Korkacak bir şey yok. KDS'nin tuzağı değilmiş. Sadece teknik bir gecikme olacak. Romenler sizin uçakta olduğunuzu bile bilmiyorlar. Bulgarlar sizle ilgili bir araştırma yapsalar bile iki ülke arasında irtibat kurulana kadar biz sınırı geçmiş oluruz.

General sıkıntılı bir ifadeyle Malko'ya baktı.

— Bizim sistemimizden hiç haberiniz yok...

Sosyalist ülkelerin gizli servisleri komutanlar düzeyinde her an irtibat sağlarlar. KDS'nin Sofya'daki sorumlu generali Romen Servisi'ne emir veriyse bu hemen uygulanır.

— öyle de olsa uçaktan dışarı çıkmayacağız.

Bu Avusturya uçağı. Romenlerin Avusturya uçağına müdahale etmeye hakları yok...

Fedor Storamov Malko'nun saflığı karşısında gözlerini havaya kaldırdı. Sonra, parmaklarını şaklatarak hostesi çağırdı.

— Fraulein, bol buzlu sek bir votka...

Kadehi eline aldığı anda Malko'ya doğru kaldırdı.

— Şerefe! Belki de bu içtiğim son içki.

— Bunca kötümser olmayın, dedi Malko.
Paniğe kapılmanın gereği yok.
DC 9 Transilvanya'nın 3.000 metre üstünde
uçuyordu. Bir saatten az bir süre sonra Bükreş'te
olacaklardı.

*

Sylvana Vaslec çevresini saran düşmanca
209
ifadeli iki milise baktı. Masanın arkasındaki
gözlüklü sivil, not almaya devam ediyordu.
Yakalandıktan hemen sonra getirildiği İçişleri
Bakanlığı'nın bu odası bayağı soğuktu.
— Memnun olmalısınız, dedi genç kadın. Size
hayli ilginç bilgiler verdim...
— Bulgar vatandaşı olarak görevinizi yaptınız.
Eğer soruşturma sonunda kocanızın yasadışı
eylemlerinden haberdar olmadığınız anlaşılırsa
serbest bırakılacaksınız ve iyi bir eve taşınmanız
sağlanacak. Tabii, yaptığınız açıklamanın karşılığı
olarak. Aksi halde, hapı yuttunuz demektir!
Genç kadın dudaklarında alaycı bir tebessümle:
— Teşekkür ederim, dedi.
Bir an gözlerini yumup Todor'u düşündü.
Cesedini görmesine izin vermemişlerdi, ama
öldüğünden ve her şeyin bittiğinden emindi. Hiçbir
zaman birlikte Batı'da yaşayamayacaklardı. Bunun
için bildiklerini açıklamıştı. O sersem Sovyet
generalinin tüm yaptıklarından sonra rahat bir
hayat sürmesine göz yumamazdı. Onu hâlâ içinde
hisseder gibiydi. Seviştiği son erkek o olmuştu.
Yazık!
Odanın içinde birkaç adım attı. Milisler yana
çekildiler. Sorunların önünde yer alan ve insanları
yok yere harcayan bu tür kişileri durdurmak bir
zevkti.
Sylvana Vaslec bir anda kendini pencereye attı.
Hiç kimsenin . engelleyecek vakti olmadı. Başı
geniş pencerelerden birine çarparak camı parçaladı.
Bedeni çerçeveden dışarı fırladı ve kar
taneciklerinin arasında gözden kayboldu.
Üç adam hemen pencereye koşup aşağı
baktılar. Genç kadın beşinci kattan Güvenlik
Bakanı Yardımcısı'nın Volga'sının tavanına düşüp
oradan yere fırlamıştı.
210
Polisler hemen cansız yatan kadına doğru
koşuştular. Servis şefi öfkeyle söylendi.
— Bu şıfıntı itirafını henüz imzalamamıştı,
imzalayana kadar engel olamadınız mı? Sizin işiniz
bu değil mi?..
öfkeden deliye dönen iki milis hiç ses
çıkarmadı. Bu olayın suçu onların üzerine
yıkılacaktı. Tedbirsiz davranmada şeflerinin de en
az kendileri kadar sorumlu olduğunu belirtmeye
cesaret edemediler. Böylesine sessiz, sakın bir
kadının pencereden atlayacağını kimse ummamıştı.
— Allah kahretsin! dedi içlerinden biri. Oysa,
bu işten paçayı kurtaracağı söylenmişti ona.
— Gidip bakın, belki yaşıyordur, dedi şefleri.
Sonra telefonun ahizesini kaldırdı. Genç
kadından aldığı bilgilerle üstlerinin takdirini
kazanacağından emindi.

*

— B krek 'e inmek üzereyiz, diye duyurdu
hostes. Lütfen kemerlerinizi bağlayın ve sigaralarınızı
söndürün...

General Fedor Storamov kemerini taktı, ama
ucu yaldızlı sigarasını içmeye devam etti.

— Burada bulunduğunuzu benim ve Samia'nın
dışında kimse bilmiyor, dedi Malko.

General tatsız bir bakışla onu süzdü.

— Ya Siy vana Vaslec?..

İşte, bu doğruyd . Malko donuk g zly genç
kadını ve kocasının  l ş n  hatırladı.

— Haklısınız, dedi, ama kadının bizi ele
vereceğini sanmıyorum. Kocasının intikamını
almak için bile bunu yapmaz.

General cevap vermedi. Karlarla kaplı tarlaları
seyrediyordu.

211

 niş takımları hafif bir sarsıntıyla piste kondu
ve DC 9 bir kar bulutu havalandırarak sertçe
yavaşladı. Yan yana dizilmiş birkaç askeri Romen
uçağının önünden, Tarom'un  lyuşın'lerinin yanından
geçip havaalanı binalarından uzakta bir
yerde durdular...

— Bu  ş hoşuma gitmedi, dedi general.

— Uçaktan inmeyeceğimizi söylediler ya, dedi
Malko. Yirmi dakika sonra rahatlayacağız.

Aşağıda, yer personeli  şe koyulmuştu bile.

Uçağın  n kapısı açıldı ve bir merdiven uzatıldı.

Dondurucu soğuk kabine giriyordu.

Dakikalar geçiyordu. General gözlerini boşluğa
dikmiş, sigarasını içiyordu, Birden, bir otobüs
belirdi ve uçağın yanında durdu.

—  şte, Viyana yolcuları geldi, dedi Malko.

Birazdan havalanırız.

Fakat, otobüsten kimse inmedi. Malko, bu gibi
durumlarda her şeyin kuşkulu göründüğünü
düşünerek içinde beliren korkuyu bastırmaya
 alıştı... Otobüsün arka kapısında sıkışan yolcuları
görebiliyordu. Yerinden kalkıp hostesi buldu.

— Ne oluyor? Niçin kalkmıyoruz?

Genç hostes gülümsedi.

—  nemli bir şey yok. Uçuş belgelerini

bekliyoruz. Birkaç dakikalık bir mesele.

Malko generalin yanına dönerken yüreğinin
ağzına geldiğini hissetti. A ı't kapıdan, içinde bir
subayla şapkaları yeşil bantlı    askerin bulunduğu
bir Rus cipinin son hızla yaklaştığını
farketmişti. Cip kanadın yanında durdu. Subay
madeni basamakları koşarak  ıktı. Potinlerindeki
kabaraların çıkardığı ses Malko'nun sinirlerini
bozdu. Malko generale döndü. Yüzü k l gibiydi.
Yeşil şapkalı subay, hostese yaklaşarak Almanca
sordu:

212

— Yolcular arasındaki  mer Sarı'dan kendini
tanıtmasını ister misiniz?

Hostes buz gibi bir tavırla:

— Bağışlayın, dedi. Kaptanın izni olmadan
böyle bir şey yapamam.

Sözünü bitirdikten sonra pilot mahalline girdi
ve kısa süre sonra kaptanla birlikte geri döndü.

Kaptan pilot subaya yaklaştı. Alçak sesle
tartıştılar. Sonunda subayın sesi yükseldi:

— Karşı gelerseniz uçağınızın havalanmasına

izin vermem ve aradığımızı bulana dek yolcuların kimliklerini kontrol ederim!

— Buna hakkınız yok, dedi kaptan. Hatta bu uçağa girmeye bile hakkınız yok. Çıkın dışarı! Romen subay aldırmadı bile.

— Canın cehenneme! Git, istediğin yere şikâyet et! Ben emirleri uyguluyorum. Tehlikeli birini arıyoruz.

Döndü ve kapıdan dışarıya bağırdı.

Merdivenden postal gürültüleri geldi ve az sonra kapıda Kalaşnikov'lu iki asker belirdi. Subayın verdiği emirle içlerinden biri silahı kaptanın göbeğine dayayarak onu pilot kabinine soktu. Kaptan hâlâ inatla bağıırıyordu:

— Korsanlıktır bu yaptığınız! Buna hakkınız yok!

Kapı üzerine kapandı. Sapsarı kesilen hostesin sesi çıkmıyordu.

Subay belinden beylik Tokarev tabancasını çekerek peşindeki askerlerle koltukların arasında ilerlemeye başladı. Yolcuları tek tek, dikkatle inceliyordu. Dört, beş sıra geçtikten sonra General Storamov'un önünde durdu.

— Kalkın ve bizimle gelin, yoldaş tümgeneral!

Generalin yanında oturan Malko başından aşağı kaynar suların döküldüğünü hissetti.

213

Fedor Storamov haklı çıkmıştı. Fakat, onları kim ele vermiş olabilirdi? Haklarını korumayı, karşı çıkmayı düşünürken Sovyet generalinin ağır ağır doğrularak Romen subayının karşısına dikildiğini gördü. Bir süre göz göze kaldılar, sonra Storamov kapıya doğru ilerleyip merdivenden aşağı indi. Malko, generalin attığı her adımın göğsünü ezdiğini hissediyordu. Romen subay bakışlarıyla yolcuları taradı, bir an Malko'ya baktı ve geri döndü, iki asker merdivenin başındaydı.

— Yolcuları alabilirsiniz, dedi hostese. Kontrol kulesi uçuş izni verecektir. Auf Wiedersehen! Merdivenlerden inip Rus cipine atladığında otobüsün de kapıları açıldı ve yolcular DC 9'a binmeye başladı. Cip hareket etti. General Fedor Storamov arka koltukta dimdik oturuyordu. Geçit törenindeymiş gibiydi. Başını çevirip DC 9'un pencerelerine baktı. Malko, kendisine mi yoksa sadece uçağı mı baktığını kestiremedi. Yolcuların uçağı binişini ve kapıların kapatılışını bir sis perdesi ardından izler gibiydi.

Doğrulurken koltuğunda sert bir şeyin varlığını hissetti. Elini uzattı ve General Storamov'un altın sigara tabakasını yakaladı.

Uçak havalanıyordu. Tabakayı açtı. İçinde sigara kalmamıştı. Kapağın iç kısmında, Rus harfleriyle 28 Aralık 1981 tarihi ve generalin adının başharfleri kazınmıştı. Gelecek doğum gününü Lubianka'da kutlayacaktı.

DC 9 Tuna Nehri'nin üzerinde yükselmeye devam ediyordu. Malko sigara tabakasını cebine attı. Sonra, canı sıkkın bir halde gözlerini yumdu. Viyana'ya tek başına dönüyordu. Bir sürü insan ölmüştü. Fedor Leonid Ivanoviç Storamov kaderine boyun eğmişti. KGB son anda, Papa'nın öldürülmesiyle ilgili son tanığı da ele geçirmişti.

214